DESPRE FAŢA URÂTĂ A IUBIRII

COLLEEN

HOOVER

Autoarea romanului Hopeless. Fără speranţă, #1 B E S T S E L L E R NEW

YORK TIMES

Ocoirti; CsL?Hsto-iruScrpop^Le^ c^rfu/

Pentru cele mai bune două prietene ale mele, care întâmplător îmi sunt şi surori,

Lin şi Murphy

capitolul unu

TATE

— Ai fost înjunghiată în gât, domnişoară.

Ochii mi se măresc şi mă întorc încet spre domnul în vârstă care stă în picioare, lângă mine. Apasă pe butonul de urcare al ascensorului şi se uită la mine. îmi zâmbeşte, apoi arată cu degetul spre gâtul meu.

— Semnul tău din naştere, îmi explică.

Instinctiv, mâna mi se duce la gât şi ating semntul cât o monedă aflat chiar sub ureche.

— Bunicul meu obişnuia să spună că locol unui semn din naştere povesteşte cum a pierdut bătălia persoana din viaţa anterioară. Presupun că tu ai fost înjunghiată în gât. Totuşi, pun pariu că a fost o moarte rapidă.

Zâmbesc, dar nu-mi dau seama dacă ar trebui să fiu speriată sau amuzată. în ciuda subiectului un pic morbid cu care a deschis conversaţia, nu poate fi atât de periculos. Postura lui încovoiată şi membrele tremurânde trădează faptul că nu poate avea nici cu o zi mai puţin de optzeci de ani. Face câţiva paşi lenţi spre unul dintre cele două scaune de catifea roşie, care sunt lipite de perete, lângă lift. Geme când se aşază pe el, apoi îşi ridică din nou privirea spre mine.

— Urci la etajul optsprezece?

Analizându-i întrebarea, ochii mi se îngustează. Cumva, ştie la ce etaj mă duc, deşi e prima dată când pun piciorul în acest complex de apartamente şi, fără îndoială, este prima dată când dau cu ochii de acest bărbat.

— Da, domnule, răspund cu precauţie. Lucraţi aici?

— Da, într-adevăr.

Face semn aprobator din cap spre ascensor şi privirea mi se mută la numerele iluminate de deasupra lui. Mai sunt unsprezece etaje până ajunge. Mă rog să vină mai repede.

— Apăs butoanele liftului, îmi explică. Nu cred că există vreun titlu oficial pentru meseria mea, dar îmi place să spun că sunt căpitan de zbor, pentru că trimit oamenii la o altitudine de douăzeci de etaje.

Zâmbesc la auzul cuvintelor sale, deoarece fratele şi tatăl meu sunt amândoi piloţi.

— De cât timp sunteţi căpitanul de zbor al acestui ascensor? îl întreb, în timp ce aştept.

Jur că ăsta este cel mai lent idiot de lift pe care l-am văzut vreodată.

— De când am ajuns prea bătrân pentru a mă ocupa de întreţinerea acestei clădiri. Am lucrat aici douăzeci şi trei de ani înainte să devin căpitan. Acum, trimit oamenii spre etaje de peste cincisprezece ani, cred. Proprietarul mi-a dat slujba asta din milă, ca să mă ţină ocupat până mor.

Zâmbeşte pentru sine.

— Ceea ce n-a înţeles el este că Dumnezeu mi-a dat o mulţime de lucruri minunate pe care să le realizez în viaţă şi, acum, am rămas atât de mult în urmă, încât n-o să mor niciodată.

Când, în sfârşit, uşile ascensorului se deschid, mă trezesc râzând. Mă aplec să apuc mânerul valizei, apoi mă întorc încă o dată spre el, înainte de a intra în lift.

— Cum te cheamă?

— Samuel, dar spune-mi Cap[1], îmi răspunde el. Toată lumea îmi spune aşa.

— Tu ai vreun semn din naştere, Cap?

1 Prescurtare de la *Captam* (eng.) = Căpitan.

Zâmbeşte.

— De fapt, am. Se pare că, în viaţa mea anterioară, am fost împuşcat drept în fund. Trebuie să fi sângerat până la moarte.

Zâmbesc şi îmi duc mâna la frunte, oferindu-i un salut demn de un căpitan adevărat. Păşesc în lift şi mă aşez cu faţa spre uşile deschise, admirând extravaganţa coridorului. Locul ăsta, cu coloane largi şi podele de marmură, arată mai mult ca un hotel dintr-o clădire istorică decât ca un complex de apartamente.

Când Corbin mi-a spus că pot să stau cu el până îmi găsesc un loc de muncă, habar n-aveam că trăieşte ca un adult adevărat. Am crezut că va fi la fel ca ultima dată când am venit în vizită, la scurt timp după ce am terminat liceul, când el abia începuse să studieze pentru licenţa de pilot. Asta a fost acum patru ani, când stătea într-o clădire nefinisată, cu două etaje. Cam la asta mă aşteptam. Cu siguranţă nu mi-am închipuit un zgârie-nori pretenţios, situat chiar în centul oraşului San Francisco.

Localizez panoul şi apăs butonul pentru etajul r8, apoi mă uit spre peretele cu oglindă al liftului. Mi-am petrecut toată ziua de ieri şi o bună parte din dimineaţa asta împachetându-mi tot ce aveam în apartamentul din San Diego. Spre norocul meu, nu am prea multe. Dar, după ce am parcurs astăzi, de una singură, un drum de vreo opt sute de kilometri, epuizarea se citeşte destul de clar în reflexia mea. Am părul strâns într-un coc lejer în vârful capului, prins cu un creion, de vreme ce n-am găsit o agrafă de păr în timp ce conduceam. Ochii mei au, de obicei, aceeaşi nuanţă maro ca şi părul meu castaniu, dar, acum, par a fi cu zece nuanţe mai întunecaţi, din cauza cearcănelor de sub ei.

Bag mâna în poşetă şi caut tubul cu balsam de buze, sperând că le pot salva măcar pe ele înainte să capete un aspect la fel de sinistru ca restul înfăţişării mele. Imediat ce uşile ascensorului

încep să se închidă, se deschid din nou. Un tip se grăbeşte spre intrare, pregătindu-se să urce în timp ce i se adresează bărbatului în vârstă.

— Mulţumesc, Cap, îi spune.

Nu-**ı** pot vedea pe Cap din interiorul liftului, dar îl aud mormăind ceva drept răspuns. Nu pare la fel de dornic să intre în vorbă cu acest individ cum a fost cu mine. Bărbatul arată de cel mult douăzeci şi opt sau douăzeci şi nouă de ani. îmi zâmbeşte larg, iar eu ştiu exact ce-i trece prin cap, având în vedere că, imediat, şi-a strecurat mâna stângă în buzunar.

Mâna pe care are verigheta.

— Etajul zece, îmi spune, fără să-şi ia privirea de la mine.

Ochii îi coboară pe micul decolteu lăsat la vedere de cămaşa mea, apoi se uită la valiza de alături. Apăs butonul pentru al zecelea etaj. *Ar fi trebuit să-mi pun un pulover*.

— Te muţi aici? mă întreabă, holbându-se din nou, cu neruşinare, la cămaşa mea.

încuviinţez din cap, deşi nu cred că observă, pentru că ochii lui nu sunt nicidecum îndreptaţi spre faţa mea.

— La ce etaj?

O, nu, în niciun caz! întind mâna în spate şi acopăr toate butoanele de pe panou, ca să-l ascund pe cel luminat, pentru etajul optsprezece, apoi le apăs pe toate de la zece până la optsprezece. El se uită nedumerit la panou.

— Nu-i treaba ta, îi răspund.

Râde.

Crede că glumesc.

îşi arcuieşte sprânceana neagră, groasă. E o sprânceană frumoasă. Ataşată de o faţă frumoasă, care e ataşată de un cap frumos, care e ataşat de un corp frumos.

Un corp căsătorit.

Măgarul!

Zâmbeşte seducător după ce mă prinde studiindu-**l** din cap până-n picioare, numai că nu îl privesc aşa cum crede el. în mintea mea, mă întreb de câte ori acel corp a fost lipit de o femeie care nu e soţia lui.

Mi-e milă de soţia lui.

Când ajungem la etajul zece se uită din nou în decolteul meu.

— Te-aş putea ajuta cu aia, îmi spune, făcând un semn din cap spre geamantanul meu.

Are o voce plăcută. Mă întreb câte fete s-or fi îndrăgostit de vocea asta căsătorită. Păşeşte spre mine, se întinde spre panou şi apasă curajos butonul care închide uşile.

îi susţin privirea şi îl apăs pe cel care deschide uşile.

— Mă descurc.

Dă din cap de parcă ar înţelege, dar păstrează o sclipire răutăcioasă în ochi, care îmi întăreşte antipatia imediată pe care am simţit-o faţă de el. Iese din ascensor şi se întoarce cu faţa spre mine înainte să se îndepărteze.

— Ne vedem mai târziu, Tate, îmi spune, exact când uşile se închid.

Mă încrunt, neputând să mă împac cu ideea că ambele persoane cu care am interacţionat de când am intrat în clădire mă cunosc deja.

Rămân singură în liftul care se opreşte la fiecare etaj până când ajunge la al optsprezecelea. Ies, scot telefonul din buzunar

şi deschid mesajul de la Corbin. Nu-mi amintesc numărul apartamentului în care mi-a spus că stă. E ori 1816 ori 1814.

Sau poate e 1826?

Mă opresc în faţa lui 1814, pentru că e un tip leşinat pe podea, în hol, rezemat de uşa apartamentului 1816.

Doamne ajută, să nu fie 1816!

Găsesc mesajul de pe telefon şi mă trec fiorii. E 1816.

Normal că ăla e!

Mă îndrept încet spre uşă, sperând să nu-l trezesc pe tip. Stă cu picioarele întinse, sprijinit cu spatele de uşa lui Corbin. Are bărbia îngropată în piept şi sforăie.

— Scuză-mă, îi spun, aproape în şoaptă.

Nu se clinteşte.

Ridic piciorul şi îl împung cu talpa în umăr.

— Trebuie să intru în apartamentul ăsta.

Se foieşte, apoi deschide încet ochii şi se uită drept în faţă, la picioarele mele.

Privirea i se întâlneşte cu genunchii mei, iar sprâncenele i se încruntă adânc în timp ce se apleacă încet în faţă. Ridică o mână şi mă înghiontește cu degetul în rotulă, aproape ca şi cum n-ar mai fi văzut un genunchi în viaţa lui. Lasă mâna jos, închide ochii şi adoarme la loc, lipit de uşă.

Minunat!

Corbin nu se întoarce până mâine, aşa că îi formez numărul văd dacă individul ăsta e cineva din cauza căruia ar trebui să-mi fac griji.

— Tate? întreabă, răspunzând la telefon fără formulă de salut.

— Mda, îi răspund. Am ajuns bine, dar nu pot să intru pentru că e un tip beat mort la uşa ta. Sugestii?

— O mie opt sute şaisprezece? întreabă. Eşti sigură

că ai nimerit apartamentul?

— Sigură.

— Eşti sigură că e beat?

— Sigură.

— Ciudat, răspunde. Cu ce e îmbrăcat?

— De ce vrei să ştii cu ce e îmbrăcat?

— Dacă are pe el o uniformă de pilot, înseamnă că, probabil, locuieşte în clădire. Complexul are contract cu compania noastră aeriană.

Omul ăsta n-are niciun fel de uniformă, dar nu pot să nu observ că blugii şi tricoul negru de pe el îi vin foarte bine.

— N-are uniformă, îi răspund.

— Poţi să treci pe lângă el fără să-l trezeşti?

— Ar trebui să-l mut. Dacă deschid uşa, o să cadă înăuntru.

Tace câteva secunde, cât timp se gândeşte.

— Du-te până jos şi întreabă de Cap, îmi spune. L-am anunţat că ajungi în seara asta. Poate să stea cu tine până intri în apartament.

Oftez, pentru că am condus timp de şase ore şi gândul de a coborî din nou până la parter nu mă atrage deloc. Oftez şi pentru că, probabil, Cap este ultima persoană care m-ar putea ajuta într-o asemenea situaţie.

— Mai bine stai cu mine la telefon până când ajung înăuntru.

Planul meu îmi place mai mult. Ţin telefonul la ureche cu umărul şi caut în geantă cheia pe care mi-a trimis-o Corbin. O introduc în broască şi încep să împing uşa, însă tipul mangă cade pe spate centimetru cu centimetru, pe măsură ce deschid. Geme, dar ochii nu i se mai deschid.

— Păcat că e mort de beat, îi spun lui Corbin. N-arată

rău.

— Tate, mişcă-ţi fundul înăuntru şi închide uşa, ca să pot întrerupe convorbirea.

îmi dau ochii peste cap. A rămas acelaşi frate autoritar dintotdeauna. Ştiu că mutatul cu el va dăuna relaţiei dintre noi, la cât de părinteşte se purta cu mine când eram mai mici. Dar, n-am avut timp să-mi găsesc un loc de muncă şi un apartament al meu, în care să mă instalez înainte să încep noile cursuri, aşa că n-am prea avut de ales.

Totuşi, sper că legătura dintre noi se va schimba acum. Corbin are douăzeci şi cinci de ani, iar eu am douăzeci şi trei, aşa că, dacă nu ne înţelegem mai bine acum decât atunci când eram mici înseamnă că încă nu ne-am maturizat complet.

Presupun că asta depinde în mare parte de Corbin şi de cât de mult s-a schimbat de când am locuit ultima dată împreună. A avut ceva împotriva oricărui băiat cu care am ieşit, a tuturor prietenilor mei, a fiecărei decizii pe care am luat-o, chiar şi cu facultatea pe care mi-am dorit să o urmez. Nu că aş fi ţinut vreodată cont de părerile lui. Distanţa şi timpul petrecut departe unul de celălalt a părut să mi-l ia de pe cap în ultimii ani, dar faptul că mă mut cu el va fi testul suprem al răbdării noastre.

îmi ridic poşeta pe umăr, dar se agaţă în mânerul geamantanului, aşa că o las să cadă pe podea. Am mâna stângă strânsă în jurul clanţei şi ţin uşa închisă pentru ca tipul să nu

cadă complet în apartament. Ridic piciorul şi îl împing în umăr, ca să-l dau la o parte din mijlocul uşii. Nu se clinteşte.

— Corbin, e prea greu. Va trebui să închid ca să-mi folosesc ambele mâini.

— Nu, nu închide. Pune telefonul în buzunar, dar nu închide.

Mă uit în jos la tricoul lălâu şi la colanţii pe care îi am pe mine.

— N-am buzunare. Te pun în sutien.

în timp ce îndepărtez telefonul de ureche şi îl îndes în sutien Corbin icneşte. Scot cheia din broască şi o arunc spre poşetă, dar ratez şi cade pe podea. Mă aplec şi îl apuc pe tipul beat ca să-l dau la o parte din drum.

— Bine, amice, îi spun, chinuindu-mă să-l mut din dreptul uşii. Scuză-mă că-ţi întrerup siesta, dar trebuie să intru în apartamentul ăsta.

Reuşesc cumva să-l sprijin de toc, pentru a-**l** împiedica să cadă în apartament, apoi deschid uşa mai mult şi mă întorc să- mi iau lucrurile.

Ceva cald mi se înfăşoară în jurul gleznei.

încremenesc.

Mă uit în jos.

— Dă-mi drumul! ţip, lovind cu piciorul în mâna care îmi strânge glezna atât de tare, încât sunt sigură că se va învineţi.

Tipul beat se uită acum în sus, la mine, iar încercarea de a scăpa din strânsoarea lui mă face să cad pe spate, în apartament.

— Trebuie să ajung înăuntru, îngână el, chiar când fundul meu se loveşte de podea.

încearcă să deschidă uşa apartamentului cu cealaltă mână, lucru care-mi declanşează instantaneu un atac de panică. îmi

trag picioarele înăuntru şi mâna lui se întinde după mine. Folosesc piciorul pentru a lovi uşa, care i se trânteşte direct pe încheietură.

— Rahat! ţipă el.

încearcă să-şi tragă mâna înapoi, în hol, dar piciorul meu încă apasă pe uşă. Mi-l retrag numai cât să-i permit să-şi tragă mâna, după care trântesc imediat uşa, închizând-o de tot. Mă ridic şi o încui, trag zăvorul şi pun lanţul cât de repede pot.

De îndată ce bătăile inimii îmi revin la normal, începe să urle la mine.

Inima mea urlă la mine.

Pe o voce gravă, bărbătească.

Se aude ca şi cum ar striga: „Tate! Tate!"

Corbin.

Mă uit imediat în jos, spre piept, şi scot telefonul din sutien, apoi îl ridic la ureche.

— Tate! Răspunde!

Tresar şi îl îndepărtez cu vreo zece centimetri.

— Sunt bine, îi spun, cu răsuflarea tăiată. Sunt înăuntru. Am încuiat uşa.

— Iisuse Hristoase! zice el, uşurat. M-ai speriat de moarte. Ce naiba s-a-ntâmplat?

— încerca să intre. Totuşi, am reuşit să încui uşa.

Aprind lumina din sufragerie şi nu fac mai mult de trei paşi înainte să mă opresc brusc.

Bună treabă, Tate.

Mă întorc uşor spre uşă, când îmi dau seama ce-am făcut.

— Ăăă, Corbin? fac o pauză. S-ar putea să fi lăsat afară câteva lucruri de care am nevoie. M-aş duce după ele, dar, din nu ştiu ce motiv, tipul beat crede că trebuie să intre în apartamentul tău, aşa că nu mai deschid uşa, sub nicio formă. Ce pot să fac?

Rămâne tăcut, preţ de câteva secunde.

— Ce ai lăsat în hol?

Nu vreau să-i răspund, dar o fac.

— Geamantanul.

— Dumnezeule, Tate, mormăie el.

— Şi... poşeta.

— De ce dracu' ţi-ai lăsat *poşeta* afară?

— S-ar putea să fi lăsat şi cheia apartamentului tău pe podeaua din hol.

La asta nici măcar nu-mi mai răspunde. Doar geme.

— O să-l sun pe Miles, să văd dacă a ajuns acasă. Lasă-mă două minute.

— Stai. Cine-i Miles?

— Locuieşte vizavi. Orice ar fi, nu mai deschide uşa până nu te sun înapoi.

Corbin închide, iar eu mă reazem de uşa lui, de la intrare.

Locuiesc în San Francisco de vreo treizeci de minute şi deja îi dau dureri de cap. O să am mare noroc dacă mă lasă să rămân aici, până îmi găsesc o slujbă. Sper să nu dureze prea mult, pentru că am aplicat pentru trei posturi de asistentă, la cel mai apropiat spital. Chiar dacă asta înseamnă să lucrez noaptea, în weekend sau ambele, o să accept orice, numai să nu fiu nevoită să-mi cheltuiesc economiile cât timp sunt din nou la şcoală.

Sună telefonul. îmi trec degetul peste ecran şi răspund.

— Bună!

— Tate?

— Aham, îi răspund, întrebându-mă de ce verifică mereu dacă sunt eu.

El m-a sunat pe *mine,* deci, cine altcineva ar putea să răspundă şi să aibă o voce la fel ca a mea?

— Am reuşit să dau de Miles.

— Bine. O să mă ajute să-mi iau lucrurile?

— Nu chiar, răspunde Corbin. De fapt, am nevoie să-mi faci o mare favoare.

Capul mi se loveşte, din nou, de uşă. Presimt că următoarele luni vor fi pline de favoruri care n-o să-mi convină, din moment ce ştie că îmi face una foarte mare, lăsându-mă să stau aici. Să-i spăl vasele? Da. Să-i spăl rufele lui Corbin? Da. Să-i fac cumpărături lui Corbin? Da.

— De ce ai nevoie? îl întreb.

— Miles cam are nevoie de ajutorul tău.

— Vecinul? fac o pauză, imediat ce-mi pică fisa, şi închid ochii. Corbin, te rog să nu-mi spui că tipul pe care l-ai chemat să mă apere de tipul beat e *chiar* tipul beat.

Corbin oftează.

— Am nevoie să deschizi uşa şi să îl laşi înăuntru. Lasă-**l** să doarmă pe canapea. O să ajung acolo mâine-dimineaţă, la prima oră. Când o să-şi revină din beţie, o să ştie unde se află şi o să se ducă direct acasă.

Clatin din cap.

— în ce fel de clădire locuieşti? Ar trebui să mă aştept să fiu pipăită de fiecare dată când vin acasă?

O pauză lungă.

— Te-a pipăit?

— Poate e cam mult spus „pipăit". Totuşi, m-a apucat de glezna.

Corbin oftează prelung.

— Doar fă asta pentru mine, Tate. Sună-mă din nou, după ce îl bagi înăuntru, împreună cu toate lucrurile tale.

— Bine, bombănesc, observând îngrijorarea din vocea lui.

întrerup conversaţia cu Corbin şi deschid uşa. Tipul beat cade într-un umăr, iar telefonul îi alunecă din mână şi cade pe podea, lângă capul lui. îl întorc pe spate şi mă uit în jos, la el. întredeschide ochii şi încearcă să se uite la mine, dar pleoapele i se închid din nou.

— Nu eşti Corbin, murmură.

— Nu. Nu sunt. Dar sunt noua ta vecină şi, din câte văd, eşti pe cale să-mi rămâi dator cu cel puţin cincizeci de căni cu zahăr.

îl ridic de umeri şi încerc să-l fac să stea în picioare, dar nu stă. De fapt, nu cred că e în stare. Cum poate cineva să ajungă în halul ăsta de beat?

îl apuc de mâini şi îl trag, centimetru cu centimetru, în apartament, oprindu-mă când a intrat suficient de mult, cât să pot închide uşa. îmi recuperez toate lucrurile din hol, apoi trântesc şi uşa. Iau o pernă decorativă de pe canapea, i-o pun sub cap şi îl întorc pe o parte, în caz că-i vine să vomite în timpul somnului.

Şi ăsta e tot ajutorul pe care îl primeşte de la mine.

Odată adormit buştean în mijlocul podelei din camera de zi, îl las acolo şi mă uit în jurul meu, prin apartament.

Numai în această cameră ar încăpea trei sufragerii din fostul apartament al lui Corbin. Zona pentru servit masa este deschisă, parte din living, dar bucătăria e separată de camera de zi printr-un bar. Câteva picturi moderne sunt răspândite prin cameră, iar canapelele adânci, pluşate, au o nuanţă de bronz deschis, contrabalansând culorile vibrante ale picturilor. Ultima dată când

am locuit cu el, avea o saltea japoneză, un fotoliu puf şi postere cu manechine pe pereţi.

Se pare că frate-meu se maturizează, în sfârşit.

— Foarte impresionant, Corbin, spun cu voce tare, în timp ce mă plimb dintr-o cameră în alta şi aprind toate luminile, inspectându-mi domiciliul temporar. Nu prea îmi place că arată atât de bine. O să-mi fie mai greu să vreau să-mi găsesc o locuinţă proprie, atunci când o să economisesc suficienţi bani.

Intru în bucătărie şi deschid frigiderul. Văd un rând plin cu condimente în uşă, o cutie cu rămăşiţe de pizza pe raftul din mijloc şi o cutie de lapte, complet golită, pe primul raft.

Normal că n-are nimic de mâncare. Nu mă puteam aştepta să se fi schimbat *complet.*

Iau o sticlă cu apă, părăsesc bucătăria şi pornesc în căutarea camerei pe care urmează să o ocup în următoarele câteva luni. Sunt două dormitoare, aşa că îl iau pe cel care nu e al lui Corbin şi îmi pun geamantanul pe pat. Mai am încă trei geamantane şi cel puţin şase cutii în maşină, fără să pun la socoteală hainele de pe umeraşe, dar n-o să mă apropii de ele în seara asta. Corbin a spus că se întoarce dimineaţă, aşa că o să i le las lui.

Mă schimb cu o pereche de pantaloni de trening şi o bluză, apoi mă spăl pe dinţi şi mă pregătesc de culcare. în mod normal, faptul că e un străin în apartament cu mine m-ar nelinişti, dar, de data asta, presimt că nu trebuie să mă îngrijorez. Corbin nu mi-ar cere niciodată să ajut pe cineva, dacă ar crede că acea persoană ar putea sa reprezinte un pericol pentru mine, în orice fel. Lucru care mă face să fiu confuză, pentru că, dacă acesta este comportamentul normal al lui Miles, mă mir cum de m-a rugat Corbin să-l primesc înăuntru.

Corbin nu a avut niciodată încredere să mă lase cu băieţi, iar asta e numai vina lui Blake. A fost primul meu iubit serios, când

aveam cincisprezece ani, şi era cel mai bun prieten al lui Corbin. Blake avea şaptesprezece ani, iar eu am fost îndrăgostită lulea de el, timp de luni de zile. Bine, eu şi prietenele mele făceam pasiuni pentru majoritatea prietenilor lui Corbin, doar pentru că erau mai mari decât noi.

Blake venea pe la noi aproape în fiecare weekend, ca să rămână peste noapte la Corbin, şi, într-un fel sau altul, noi doi găseam mereu o modalitate de a petrece timp împreună, când Corbin nu era atent. Azi aşa, mâine aşa, iar după câteva săptămâni, în care ne-am întâlnit pe ascuns, Blake mi-a spus că vrea să facă oficială relaţia noastră. Problema pe care nu a prevăzut-o Blake a fost modul în care a reacţionat Corbin, atunci când el mi-a frânt inima.

Şi, frate, ce mi-a mai frânt-o! Atât cât poate fi frântă o inima de cincisprezece ani, după o relaţie secretă de două săptămâni. S-a dovedit că se întâlnea oficial cu un număr considerabil de alte fete, în cele două săptămâni, cât fusese cu mine. Când a aflat Corbin, prietenia lor s-a încheiat şi toţi ceilalţi prieteni ai lui au fost avertizaţi să nu se apropie de mine. Mi-a fost aproape imposibilsă mă întâlnesc cu băieţi în liceu, până când s-a mutat Corbin, în cele chiar şi atunci, tipii auziseră poveşti de groază şi aveau tendinţa de a se ţine departe de sora mai mică a lui Corbin.

Oricât de mult mi-ar fi displăcut situaţia atunci, acum aş primi-o cu braţele deschise. Am avut parte de o porţie sănătoasă de relaţii terminate prost, după liceu. Am locuit împreună cu ultimul meu iubit, timp de mai bine de un an, înainte să-mi dau seama că ne doream lucruri diferite de la viaţă. El mă voia casnică. Eu visam la o carieri.

Aşa că, acum sunt aici. Urmând un masterat pentru asistenţi medicali şi făcând tot ce-mi stă în putinţă ca să evit relaţiile

amoroase. Poate că, până la urmă, să locuiesc la Corb in nu-i un lucru chiar aşa de rău.

Mă întorc în sufragerie să sting luminile, dar, când ajung după colţ, mă opresc brusc.

Nu doar că Miles nu mai este pe podea, dar e în bucătărie, cu capul lipit de braţe şi braţele încrucişate pe blat. Stă pe marginea scaunului de la bar şi pare să fie pe punctul de a cădea de pe el, în orice secundă. Nu pot să-mi dau seama dacă doarme din nou sau dacă încearcă să-şi revină.

— Miles?

Nu se clinteşte când îl strig, aşa că mă îndrept spre el şi îmi aşez cu blândeţe mâna pe umărul lui, ca să-l trezesc. în secunda în care degetele mele i se strâng pe umăr, tresare brusc şi se ridică drept, de parcă tocmai l-am trezit dintr-un vis.

Sau dintr-un coşmar.

Instantaneu, alunecă de pe scaun, pe o pereche de picioare foarte instabile. începe să se legene, aşa că îi arunc braţul în jurul gatului meu şi încerc să-l scot din bucătărie.

— Hai pe canapea, amice.

Fruntea îi cade pe capul meu şi se împleticeşte odată cu mine, făcându-mă să-mi fie şi mai greu să-l menţin în picioare.

— Nu mă cheamă Amice, îmi spune, insultat. Mă cheamă Miles.

Ajungem în faţa canapelei şi încep să-l dezlipesc de mine.

— Bine, Miles. Oricine ai fi. Culcă-te.

Cade pe canapea, dar nu-şi desprinde mâinile de umerii mei. Mă prăvălesc peste el şi încerc imediat să mă ridic.

— Nu, Rachel, mă imploră, prinzându-mă de mână, încercând să mă tragă lângă el, pe canapea.

— Nu mă cheamă Rachel, îi răspund, eliberându-mă din strânsoarea lui de fier. Mă cheamă Tate.

Nu ştiu de ce îi clarific numele meu, pentru că e foarte puţin probabil ca mâine să-şi mai amintească ceva din discuţia asta. Mă îndrept spre locul în care i-am aşezat perna decorativă şi o ridic de jos.

Mă opresc, înainte să i-o dau înapoi, pentru că acum stă pe o parte, cu faţa îndesată în tapiseria canapelei. O strânge atât de tare, încât articulaţiile degetelor i s-au albit. în primul moment, am impresia că e pe punctul de a i se face rău, dar, apoi, îmi dau seama cât de mult greşesc.

Nu îi e *rău*.

Plânge.

Tare.

Atât de tare, încât nu scoate niciun sunet.

Nici măcar nu-**l** cunosc pe tip, dar e dificil să priveşti cât de devastat este. Mă uit spre hol, apoi din nou spre el, întrebându-mă dacă ar trebui să-l las singur, pentru a-i acorda intimitate. Ultimul lucru de care am nevoie este să mă încurc în problemele altcuiva. Până în acest moment, am evitat cu succes majoritatea formelor de dramă din cercul meu de prieteni şi, în niciun caz, nu vreau sa încep acum. Primul meu instinct este să plec, dar, din nu ştiu ce motiv, în mod ciudat, simt un fel de milă pentru el. Durerea lui pare reală, nu doar rezultatul consumului excesiv de alcool.

Mă aşez în genunchi, în faţa lui, şi îl ating pe umăr.

— Miles?

Inspiră adânc, apoi îşi ridică încet faţa, să mă privească. Are ochii abia deschişi şi sunt roşii ca focul. Nu ştiu dacă asta e o consecinţă a plânsului sau a alcoolului.

— îmi pare atât de rău, Rachel, îmi spune, întinzând o mână spre mine.

Mi-o înfăşoară în jurul cefei şi mă trage spre el, îngropându-

şi faţa în spaţiul dintre gât şi umăr.

— îmi pare atât de rău!

Habar n-am cine e Rachel sau ce i-a făcut, dar, dacă el suferă atât de rău, mi-e groază să mă gândesc la ce simte ea. Sunt tentată să iau telefonul lui, să-i caut numele în lista de contacte şi să o sun, ca să rectifice asta. în schimb, îl împing încet, înapoi, pe canapea, îi aşez perna şi îl îndemn să stea pe ea.

— Culcă-te, Miles, îi spun, cu blândeţe.

Se prăbuşeşte pe pernă, cu ochii plini de durere.

— Mă urăşti atât de mult, spune, luându-mă de mână.

Ochii i se închid din nou şi suspină adânc.

îl privesc tăcută, lăsându-l să mă ţină de mână, până când se linişteşte, lacrimile i se opresc şi rămâne nemişcat. îmi retrag mâna dintr-a lui, dar nu plec de lângă el pentru încă câteva minute.

Chiar dacă a adormit, arată, cumva, de parcă încă trăieşte o durere imensă. Sprâncenele îi sunt încruntate şi are respiraţia sacadată, nereuşind să şi-o regleze.

Pentru prima dată, observ o cicatrice crestată, estompată, lungă de aproximativ zece centimetri, care se întinde peste toată parte dreaptă a maxilarului său. I se opreşte la doar cinci centimetri de buze. Mă cuprinde un impuls ciudat de a o atinge şi de a-mi trece degetul pe toată lungimea ei, dar, în loc de asta, mâna mea îi trece prin păr. Este foarte scurt pe părţi şi un pic mai lung pe creştet, o combinaţie perfectă între blond şi şaten. l-l netezesc, mângâindu-l uşor, chiar dacă s-ar putea să nu merite.

E posibil ca tipul ăsta să merite fiecare fărâmă de remuşcare pe care o simte, pentru orice i-o fi făcut lui Rachel, dar, cel puţin, o simte. Apreciez asta.

Orice i-ar fi făcut lui Rachel, cel puţin o iubeşte suficient de mult, încât să regrete.

capitolul doi
MILES

Cu şase ani în urmă

Deschid uşa secretariatului şi mă îndrept, cu foaia matricolă, spre biroul secretarei. înainte să mă pot întoarcel oră, aceasta mă opreşte cu o întrebare.

— Eşti la ora de engleză pentru ultimul an a domnului Clayton, nu-i aşa, Miles?

— Mda, îi răspund doamnei Borden. Vreţi să-i transmit ceva?

Telefonul de pe biroul ei începe să sune, iar ea încuviinţează din cap, în timp ce ridică receptorul. îl acoperă cu palma.

— Mai stai pe-aici vreo două minute, îmi spune, arătând spre uşa biroului directorului. Avem o elevă nouă, care tocmai s-a înscris, şi ea are, acum, tot cursul domnului Clayton. Vreau să o conduci spre sala de clasă.

Dau din cap că da şi mă aşez pe unul dintre scaunele de lângă uşă. Mă uit de jur împrejurul secretariatului şi îmi dau seama că, în cei patru ani de liceu, n-am mai stat niciodată pe vreunul dintre scaunele astea. Ceea ce înseamnă că am reuşit cu succes ca în patru am să nu fiu trimis în biroul directorului.

Mama ar fi fost mândră, deşi eu mă simt cam dezamăgit de mine însumi. Orice elev de liceu trebui să primească detenţie, măcar o dată. Mai am la dispoziţie ultimul an, pentru a realiza această performanţă, aşadar, uite că am la ce să mă gândesc de acum înainte.

îmi scot telefonul din buzunar şi sper, în secret, ca doamna Borden să mă vadă cu el în mână şi să decidă să mă trimită în detenţie. Când mă uit spre ea, încă vorbeşte la telefon, dar

privirile ni se întâlnesc şi îmi zâmbeşte, apoi continuă să-şi îndeplinească sarcinile de secretariat.

Clatin dezamăgit din cap şi încep să-i scriu un mesaj lui Ian. Nu-ţi trebuie mare lucru pentru a stârni entuziasmul oamenilor de pe aici. Nu se întâmplă mai nimic, niciodată.

Eu: Azi s-a înscris o fată nouă. într-a douăşpea.
Ian: Arată bine?
Eu: încă n-am văzut-o. Urmează s-o conduc la clasă.
Ian: Fă-i o poză, dacă arată bine.
Eu: Se face. Apropo, de câte ori ai făcut detenţie
anul ăsta?
lan: De două ori. De ce? Ce-ai făcut?

De două ori? Clar, trebuie să mă răzvrătesc puţin înainte de absolvire. Trebuie neapărat să predau cu întârziere câteva teme, anul ăsta.

Sunt jalnic.

Uşa biroului directorului se deschide, aşa că închid telefonul. îl bag în buzunar şi mă uit în sus.

Nu vreau să mă mai uit în jos, niciodată.

— Rachel, Miles o să-ţi arate drumul spre clasa domnule Clayton.

Doamna Borden îi face semn lui Rachel în direcţia mea, iar ea începe să se apropie de mine.

Dintr-odată, devin conştient de picioarele mele şi de inabilitatea lor de a-mi susţine greutatea.

Gura mea uită cum să formeze cuvintele. Braţele mele uită cum să se întindă şi să-l prezinte pe cel de care sunt ataşate.

Inima mea uită să aştepte să o cunoască, mai întâi, pe fată,

înainte să îşi croiască drum afară din pieptul meu, ca să ajungă la ea.

Rachel.

Rachel.

Rachel, Rachel, Rachel.

Este ca o poezie.

Ca proză şi scrisori de dragoste şi versuri, revărsându-se ca o cascadă în centrul unei paginii.

Rachel, Rachel, Rachel. îi repet numele, iar şi iar, în mintea mea, pentru că sunt convins că este numele următoarei fete de care mă voi îndrăgosti. Dintr-odată sunt în picioare. Mă îndrept spre ea. S-ar putea să zâmbesc, să mă prefac neafectat de acei ochi verzi, care, sper, într-o zi, vor zâmbi numai pentru mine. Sau de acel păr roşu-ca-văpaia-din-inima-mea, care nu arata ca şi cum ar fi fost îmblânzit vreodată, din ziua în care Dumnezeu l-a creat, special pentru ea. îi vorbesc, îi spun că mă cheamă Miles. îi spun că mă poate urma şi că o să-i arăt drumul spre sala de clasă a domnului Clayton.

Mă holbez la ea, pentru că încă nu a spus nimic, dar încuviinţarea ei din cap este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus vreodată o fată.

O întreb de unde vine şi îmi răspunde că din Arizona.

— Phoenix, îmi specifică.

Nu o întreb ce a adus-o în California, dar îi spun că taică-meu merge des cu treburi în Phoenix, pentru că deţine câteva clădiri acolo.

Zâmbeşte.

îi spun că n-am fost niciodată acolo, dar că mi-ar plăcea să ajung, cândva.

Zâmbeşte din nou.

Cred că-mi spune că este un oraş simpatic, dar mi-e greu să-i

înţeleg cuvintele, când tot ce aud în mintea mea este numele ei.

Rachel.

O să mă îndrăgostesc de tine, Rachel.

Zâmbetul ei mă face să vreau să vorbesc în continuare, aşa că îi pun o altă întrebare, în timp ce trecem de clasa domnului Clayton.

Continuăm să mergem.

Ea continuă să vorbească, pentru că eu continui să îi pun întrebări.

La unele încuviinţează din cap.

La altele răspunde.

La câteva fredonează melodii.

Sau aşa mi se pare.

Ajungem la capătul culoarului, chiar în momentul în care spune ceva despre faptul că speră să-i placă şcoala asta, pentru că un era pregătită să plece din Phoenix.

Nu pare fericiţi de această mutare.

Nici un-şi imaginează cât de fericit sunt eu de această mutare. – Unde-i clasa domnului Clayton? mă întreabă.

Mă uit la gura care tocmai a rostit această întrebare. Buzele ei nu sunt simetrice. Buza de sus este puţin mai subţire decâ cea de jos, dar diferenţa nu se observă decât atunci când vorbeşte.

Când gura ei pronunţi cuvinte, mă face să mă întreb de ce acestea sună mult mai bine când sunt rostite de gura ei, decât de orice altă gură.

Şi *ochii* ei. Este imposibil ca ochii ei să nu vadă o lume mult mai frumoasă, mai paşnică decât aceea pe care o văd toţi ceilalţi ochi.

Mă mai holbez la ea preţ de câteva secunde; apoi arăt cu degetul în spatele meu şi îi spun că am trecut pe lângă clasa domnului Clayton.

Obrajii ei îşi schimbă nuanţa într-un roz mai aprins, de parcă

mărturisirea mea ar afecta-o la fel de mult cât mă afectează ea pe mine.

Zâmbesc din nou.

Fac semn cu capul către sala de clasă a domului Clayton.

Mergem în acea direcție.

Rachel.

O să te îndrăgostești de mine, Rachel. îi deschid ușa și îl informez pe domnul Clayton că Rachel este elevă nouă. De asemenea, vreau să adaug pentru toți ceilalți băieți din clasă că Rachel nu le aparține.

Este a mea.

Dar nu spun nimic.

Nu este nevoie, pentru că singura persoană care trebuie să știe că o doresc pe Rachel este Rachel.

Se uită la mine și zâmbește din nou, ocupând singurul scaun liber, în cealaltă parte a sălii.

Ochii ei îmi transmit că deja știe că este a mea.

Este doar o chestiune de timp.

Vreau să îi scriu lui Ian și să-i spun că Rachel nu arată bine.

Vreau să-i spun că e o bombă sexy, dar, probabil, ar râde când ar citi.

în schimb, o fotografiez discret, din locul în care stau. îi trimit poza lui Ian, într-un mesaj, și scriu:

— Ea e viitoarea mamă a copiilor mei.

Domnul Clayton începe ora.

Miles Archer devine un obsedat.

Pe Rachel am cunoscut-o luni.

Azi e vineri.

Nu i-am mai adresat niciun cuvânt din ziua în care ne-am cunoscut. N-am idee de ce. Avem trei ore împreună. De fiecare dată când o văd, îmi zâmbeşte, ca şi cum şi-ar dori să-i vorbesc. Ori de câte ori îmi fac curaj, dau înapoi.

Eram un tip încrezător.

Apoi a apărut Rachel.

Mi-am lăsat termen de gândire până azi. Dacă azi nu-mi fac curaj, pierd singura mea şansă de a fi cu ea. Fetele de genul lui Rachel nu rămân singure prea mult timp.

Asta dacă o fi, măcar, disponibilă.

Nu-i cunosc povestea sau dacă n-o fi cuplată deja cu vreun băiat din Phoenix, dar există o singură cale de a afla.

Mă opresc lângă dulapul ei şi o aştept. Iese din sala de clasă şi îmi zâmbeşte.

O salut când trece pe lângă mine.

Observ că pielea ei capătă aceeaşi nuanţă subtilă de roz. îmi place.

O întreb cum i-a mers în prima săptămână. îmi răspunde că a fost bine. O întreb dacă şi-a făcut prieteni, iar ea ridică din umeri, în timp ce-mi răspunde:

— Câţiva.

O adulmec discret, îşi dă seama, oricum, îi spun că miroase frumos.

Ea zice:

— Mulţumesc.

încerc să ignor bătăile puternice ale inimii, ce-mi pulsează în urechi. Nu bag în seamă stratul fin de transpiraţie, care mi se formează pe palme. îi rostesc numele, pe care îmi doresc să îl pronunţ cu voce tare, iar şi iar, la nesfârşit. îngrop adânc toate astea şi îi susţin privirea când o întreb dacă vrea să facem ceva mai târziu.

Le împing pe toate într-un colţ şi fac loc pentru răspunsul ei, pentru că este singurul lucru pe care mi-l doresc.

De fapt, vreau o înclinare afirmativă a capului. Aceea care nu mai are nevoie de cuvinte?

Sau măcar un zâmbet?

Nu obţin înclinarea capului ei.

Are alte planuri în seara asta.

Totul vine înapoi înzecit, lovind ca o furtună, în digul care sunt eu. Bătăile inimii, transpiraţia din palme, numele ei. O nouă nesiguranţă, pe care nici nu ştiam că o am, îşi face loc în pieptul meu. Toate acestea preiau conducerea şi par să construiască un zid, de jur împrejurul ei.

— Dar, mâine nu sunt ocupată, continuă, spulberând zidul cu vorbele ei.

Fac loc pentru aceste cuvinte. Foarte mult loc. Le las să mă invadeze. Le absorb, ca un burete. Le înşfac din zbor şi le înghit.

– Mâine e perfect pentru mine, îi răspund, îmi scot telefonul din buzunar, fără ca măcar să încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Ce număr ai? O să te sun eu. îmi dă numărul de telefon.

E entuziasmată.

Ea e entuziasmată, îi salvez numărul în telefon, ştiind că va sta acolo mult, foarte mult timp.

Şi îl voi folosi.

Des.

capitolul trei
TATE

în mod normal, dacă m-aş trezi, aş deschide ochii şi aş vedea un bărbat furios privindu-mă din uşa dormitorului, s-ar putea să ţip. S-ar putea să arunc cu lucruri. S-ar putea să fug în baie şi să mă baricadez înăuntru.

Totuşi, nu fac nimic din toate astea.

Mă holbez şi eu, la rândul meu, întrebându-mă cum poate fi acesta acelaşi tip care zăcea, mort de beat, pe coridor. Cum poate fi acelaşi timp care, aseară, a plâns până a adormit.

Bărbatul de acum e intimidant. Şi supărat. Şi mă priveşte ca şi cum ar aştepta o scuză sau explicaţii din partea mea.

în orice caz, e acelaşi, pentru că e îmbrăcat tot cu perechea de blugi negri şi cu care a adormit noaptea trecută. Singura diferenţă este că acum se poate ţine pe picioare fără ajutor.

— Ce-am păţit la mână, Tate?

Ştie cum mă cheamă. Oare ştie pentru că i-a spus Corbin că mă mut la el sau îşi aminteşte că i-am spus eu, aseară? Sper să-i fi spus Corbin, pentru că nu prea aş vrea să-şi amintească ce-am făcut aseară. Dintr-odată, mă simt jenată la gândul că ar putea să-şi aducă aminte că l-am consolat în timp ce plângea.

Aparent, nu ştie ce i s-a întâmplat la mână, aşadar, sper ca asta să însemne că nu-şi aminteşte nimic altceva din ceea ce s-a întâmplat după.

Stă sprijinit de uşa dormitorului, cu braţele încrucişate la piept. E o poziţie defensivă, de parcă mă consideră pe mine vinovată pentru noaptea lui proastă. Mă răsucesc în pat, nefiind încă gata să mă trezesc de-a binelea, chiar dacă el consideră că îi datorez vreun soi de explicaţie. îmi trag plătura peste cap.

— Când pleci, încuie uşa de la intrare, îi spun, sperând să priceapă aluzia că, acum, este mai mult decât poftit să se ducă la el acasă.

— Unde mi-e telefonul?

Strâng tare din ochi şi încerc să ignor sunetul catifelat al vocii lui, care-mi pătrunde în urechi şi se propagă în fiecare nerv al corpului meu, reuşind să-mi încingă locuri pe care pătura subţire s-a chinuit toată noaptea să le încălzească.

Încerc să mă concentrez pe faptul că persoana ce posedă această voce arzătoare stă în uşă, cerându-mi cu neruşinare să fac ceva, fără să aibă bunul simţ de a recunoaşte ajutorul pe care i l-am dat noaptea trecută. Vreau să ştiu unde se ascunde acel *Mulţumesc* pe care mi-l datorează. Sau să-mi zică măcar un *Bună, eu sunt Miles. încântat de cunoştinţă.*

Dar tipul ăsta nu mă onorează cu nimic din toate astea. Este mult prea preocupat de mâna lui. Prea îngrijorat de sine, ca să se mai întrebe câte persoane o fi incomodat cu atitudinea lui de aseară. Dacă tipul asta şi comportamentul său îmi vor fi vecini în următoarele luni, mai bine îl pun la punct de la început.

Dau păturile la o parte şi mă ridic din pat, apoi mă apropii de uşă şi îl privesc în ochi.

— Fă-mi o favoare şi dă-te un pas înapoi.

în mod surprinzător mă ascultă. îi susţin privirea, până când uşa dormitorului i se trânteşte în nas, iar eu mă uit la cealaltă parte a ei. Mă întorc în pat, zâmbind. Mă întind şi îmi trag din nou pătura peste cap.

Am câştigat.

V-am spus cumva că nu sunt o persoană matinală?

Uşa se deschide din nou, *izbită* de perete.

— Ce naiba e în neregulă cu tine? răcneşte el.

Mormăi pe înfundate, apoi mă ridic în şezut şi îl privesc. Stă din

nou în pragul uşii, încă privindu-mă de parcă îi sunt datoare cu ceva.

— *Tu*l ţip, la rândul meu.

Arată într-adevăr şocat de izbucnirea mea, lucru care mă face, cumva, să-mi pară rău. Dar *el* este cel care se poartă ca un măgar!

Cred.

El a început.

Cred.

Se uită urât la mine, preţ de câteva secunde, apoi înclină uşor capul înainte şi îşi arcuieşte o sprânceană.

— Noi doi, cumva am...? face semn cu degetul, înainte şi înapoi, între noi. Ne-am cuplat, cumva, noaptea trecută? De asta eşti supărată?

Prima mea idee este confirmată, aşa că pufnesc în râs.

Este un măgar.

Şi asta e grozav! Sunt vecină cu un tip care se matoleşte în timpul săptămânii şi, evident, aduce acasă atât de multe pipiţe, încât nici nu-şi mai aminteşte cu care şi-a făcut de cap şi cu care nu.

Dau să-i răspund, dar sunt oprită de zgomotul uşii de la intrare şi de vocea lui Corbin, care strigă:

— Tate?

Sar imediat în picioare şi mă reped la uşa, dar Miles încă îmi blochează drumul, ţintuindu-mă cu privirea, aşteptând un răspuns la întrebarea sa. Mă uit fix în ochii lui, ca să-i dau răspunsul, însă, pentru un moment, mă pierd ei.

Au cea mai limpede nuanţă de albastru pe care am văzut-o vreodată. Nu mai sunt deloc injectaţi, cu pleoape grele, cum erau aseară. Sunt o nuanţă atât de deschisă de albastru, încât par aproape incolori. îi privesc în continuare, gata să cred că, dacă mă concentrez suficient de mult asupra lor, am să descopăr valuri. Aş spune că sunt limpezi precum apele din Caraibe, dar eu n-am fost niciodată în Caraibe, aşa că nu am de unde să ştiu.

Clipeşte, iar eu părăsesc imediat zona Caraibelor şi mă întorc în San Francisco. Revin în dormitor. înapoi, la ultima întrebare pe care mi-a pus-o, înainte să intre Corbin pe uşă.

— Nu ştiu dacă tot ce-am făcut noi aseară se poate numi *cuplat,* îi şoptesc.

Mă holbez la el şi aştept să-mi elibereze drumul.

Se îndreaptă, construind parcă un zid din beton armat, cu postura lui rigidă.

Aparent, dacă-i interpretez corect căutătura neclintită, nu-i place ideea ca noi doi să ne fi sărutat. Mi se pare că mă cercetează aproape dezgustat, ceea ce mă face să-l displac şi mai mult.

Nu bat în retragere şi niciunul dintre noi nu întrerupe contactul vizual, în timp ce se dă la o parte şi îmi face loc să trec pe lângă el. Când ies din cameră, Corbin intră pe hol. Se uită cu suspiciune când la mine, când la Miles, iar eu îi arunc o privire care-i spune clar că nu există nici cea mai mică posibilitate pentru aşa ceva.

— Bună, surioară, îmi spune, trăgându-mă într-o îmbrăţişare.

Nu l-am mai văzut de aproape şase luni. Câteodată e uşor să uiţi cât de dor îţi este de cineva, până când te reîntâlneşti cu acea persoană. Dar, în ceea ce îl priveşte pe Corbin, nu mi s-a întâmplat aşa ceva. îmi este mereu dor de el. Oricât de mult mar plictisi uneori atitudinea lui proiectivă, este, de asemenea, o dovadă a apropierii dintre noi.

Corbin îmi dă drumul şi-mi apucă o şuviţă de păr.

— E mai lung, remarcă el. îmi place.

Este, probabil, una dintre cele mai lungi perioade de timp în care nu ne-am văzut. întind mâna şi-mi trec degetele prin părul care-i atârnă pe frunte.

— La fel e şi al tău. Şi nu-mi place.

îi zâmbesc, pentru a-i da de înţeles că glumesc. De fapt, îmi

place cum îi stă aşa, ciufulit. Lumea ne-a spus mereu că semănăm, dar mie nu mi se pare. Tenul lui e mult mai închis la culoare decât al meu şi l-am invidiat mereu pentru asta. Avem părul în aceeaşi nuanţă de castaniu bogat, dar trăsăturile noastre sunt total diferite, mai ales ochii. Mama ne spunea mereu că, dacă ne-am pune ochii unii lângă alţii, ar arăta exact ca un copac. Ai lui sunt verzi, precum frunzele, iar ai mei căprui, ca trunchiul.

întotdeauna am invidiat faptul că el era mereu frunzele copacului, pentru că, în copilărie, verdele era culoarea mea preferată.

Corbin îl salută pe Miles cu o înclinare a capului.

— Hei, frate! Ai avut o noapte grea?

îi pune întrebarea zâmbind, de parcă ar şti exact ce fel de noapte a avut Miles.

Miles trece pe lângă noi.

— Nu ştiu, îi răspunde. Nu-mi amintesc.

Se duce în bucătărie, deschide un dulap şi scoate un pahar, ca şi cum s-ar simţi destul de în largului lui aici, încât să-şi permită s-o facă.

Nu-mi place asta.

Nu-mi place Miles cel în largul lui.

Miles cel în largul lui deschide un alt dulap şi scoate din el un tub de aspirină, apoi umple cana cu apă şi înghite două tablete.

— Ţi-ai adus toate lucrurile? mă întreabă Corbin HB

— Nu, îi răspund, urmărindu-**ı** pe Miles. Vecinul tău m-a ţinut ocupată o bună parte din noapte.

Miles îşi drege gâtul nervos, în timp ce spală paharul şi îl pune la loc, în dulap. Stânjeneala lui, datorată faptului că nu-şi poate aminti nimic, mă face să râd. îmi place că habar n-are ce s-a întâmplat aseară. îmi place chiar şi faptul că îl deprimă gândul că a fost cu mine. Cred că am să păstrez această aparenţă încă puţin, numai

pentru a-mi întreține distracția bolnavă.

Corbin mă privește de parcă ar ști ce vreau să fac. Miles iese din bucătărie și se uită întâi spre mine, apoi spre Corbin.

— Acum, aș vrea să mă duc acasă, dar nu-mi găsesc cheile. Ai cumva setul meu de rezervă?

Corbin aprobă din cap și se apropie de sertarul din bucătărie, îl deschide, scoate din el o cheie și i-o aruncă lui Miles, care o prinde din zbor.

— Poți să te întorci, peste vreo oră, ca să mă ajuți să urc restul bagajelor din mașina lui Tate? Vreau, mai întâi, să fac un duș.

Miles încuviințează, dar mă săgetează scurt cu privirea, în timp ce Corbin se îndreaptă spre dormitorul lui.

— Vorbim când nu va mai fi atât de dimineață, îmi spune Corbin.

Or fi trecut șapte ani de când n-am mai locuit împreună, dar frate-meu pare să-și amintească faptul că nu sunt prea vorbăreață dimineața. Păcat că Miles nu știe asta despre mine.

După ce Corbin dispare în dormitor, mă întorc din nou spre Miles. El deja mă fixează cu privirea, de parcă încă așteaptă răspunsul la cine știe ce întrebare mi-a pus mai devreme. Eu nu-mi doresc decât să plece, așa că îi răspund la toate odată:

— Aseară, când am ajuns aici, erai lat, pe coridor. Habai n- aveam cine ești, așadar, atunci când ai încercat să intri după mine în apartament, s-ar putea să-ți fi strivit mâna cu ușa. Nu e ruptă. Am verificat, e cel mult învinețită. Pune niște gheață pe ea și ține-o legată câteva ore. Și, nu, nu ne-am cuplat. Te-am ajutat să intri și apoi m-am dus la culcare. Telefonul tău e pe jos, lângă ușa de la intrare, acolo unde l-ai scăpat aseară, pentru că erai prea criță ca să te deplasezi fără să fii susținut.

îi întorc spatele și plec spre dormitor, doar ca să scap de privirea lui intensă. Când ajung în dreptul ușii, mă răsucesc din nou spre el.

— Când te întorci, peste o oră, după ce mă trezesc de tot, putem să mai încercăm o dată.

— Ce să mai încercăm? întreabă, cu maxilarul încordat.

— Să începem cu dreptul.

închid uşa camerei, ridicând o barieră între mine şi vocea aceea.

Doamne, ce *privirel*

— Câte cutii ai? mă întreabă Corbin, încălţându-se, lângă uşă.

îmi iau cheile de pe bar.

— Şase, plus trei geamantane şi toate hainele de pe umeraşe.

Corbin se duce direct la uşa de vizavi şi bate în ea, apoi se apropie de lift şi apasă pe butonul de coborâre.

— I-ai spus mamei că ai ajuns cu bine?

— Da, i-am trimis un mesaj, aseară.

Aud zgomotul uşii apartamentului, chiar când ajunge liftul, dar nu mă întorc să-l privesc venind spre noi. Păşesc în ascensor şi Corbin ţine uşa deschisă pentru Miles.

Imediat ce apare în raza mea vizuală, războiul meu e pierdut. Un război pe care nici nu ştiam că îl port. Nu mi se întâmplă des, dar, atunci când un tip mi se pare cu adevărat atrăgător, este de preferat să mi se întâmple cu o persoană de care *vreau* să mă simt atrasă.

Miles nu este persoana pentru care vreau să simt aşa ceva. Nu vreau să-mi placă de un bărbat care bea până cade din picioare, plânge după alte fete şi nici măcar nu-şi aminteşte dacă ţi-a tras-o noaptea trecută. Dar e greu să-l ignori, atunci când prezenţa lui devine totul.

— Cred că două drumuri sunt suficiente, îi spune Corbin lui Miles, în timp ce apasă butonul spre parter.

Miles se holbează la mine. Nu pot să-mi dau seama ce vrea, pare

încă nervos. îi întorc privirea, pentru că, indiferent cât de bine ar arăta cu atitudinea asta, eu încă aştept acel *mulţumesc* pe care nu l-am primit.

— Bună, îmi spune Miles, într-un târziu.

Face un pas înainte, încălcând toate regulile de etichetă în lift, îmi invadează spaţiul personal şi îmi întinde mâna.

— Eu sunt Miles Archer. Locuiesc vizavi.

Şi, sunt încurcată.

— Cred că am lămurit asta, îi răspund, privind cu suspiciune mâna pe care mi-o oferă.

— încercăm din nou, îmi explică, arcuind o sprânceană. Cu dreptul?

Ah, da! Adevărat, eu i-am propus asta.

îi prind mâna şi i-o scutur.

— Tate Collins. Sunt sora lui Corbin.

Modul în care se retrage un pas, dar continuă să mă privească mă stânjeneşte un pic, mai ales că frate-meu, se află la numai un metru distanţă. Totuşi, lui Corbin nu pare să-i pese. Ne ignoră pe amândoi, absorbit de telefon.

în cele din urmă, Miles îşi mută privirea, apoi îşi scoate telefonul din buzunar. Profit de ocazie pentru a-l studia.

Ajung la concluzia că întreaga lui înfăţişare este contradictorie. De parcă doi creatori diferiţi au purtat un război, atunci când l-au conceput. Forţa structurii lui osoase contrastează cu fineţea buzelor lui ispititoare. Par inofensive şi ademenitoare, în comparaţie cu duritatea trăsăturilor şi cu acea cicatrice crestată, care i se întinde pe obrazul drept.

Părul său nu se poate hotărî dacă vrea să fie blond sau şaten, drept sau ondulat. Personalitatea lui oscilează între plăcută şi total indiferentă, făcând un talmeş-balmeş din abilitatea mea de a distinge între cald şi rece. Postura sa relaxată se războieşte cu

înverşunarea pe care i-am observat-o în privire. Calmul său de dimineaţă este în contradicţie cu starea de ebrietate de seara trecută. Ochii lui nu se pot hotărî dacă vor să se uite la ecranul telefonului sau la mine, pentru că se plimbă între noi, de câteva ori, înainte ca uşile liftului să se deschidă.

îmi feresc privirea şi cobor prima din ascensor. Cap stă pe scaunul său, mereu vigilent. Ne urmăreşte pe toţi trei, coborând

din lift, şi împinge în braţele scaunului, ridicându-se pe picioarele şubrede. Corbin şi Miles îl salută cu o înclinare a capului şi trec mai departe.

— Cum a fost prima ta noapte aici, Tate? mă întreabă, zâmbind uşor, oprindu-mă din mers.

Nu sunt surprinsă că ştie deja cum mă cheamă, ţinând cont de faptul că, aseară, ştia la ce etaj urc.

Mă uit la ceafa lui Miles, în timp ce ei îşi continuă drumul fără mine.

— Sincer, a fost plină de evenimente neaşteptate. Cred că frate-meu şi-a ales greşit camarazii.

îmi întorc privirea spre Cap, care, acum, se uită şi el la Miles. Buzele zbârcite i se strâng într-o linie dreaptă şi clatină imperceptibil dinn cap.

— Ah! Pesemne că băiatul ăla n-are ce să facă, spune, neluându-mi în seamă comentariul.

Nu-mi dau seama dacă, prin „băiatul ăla", se referă la Corbin sau la Miles, dar nu-**ı** întreb.

Cap se întoarce cu spatele şi-şi târâie paşii în direcţia băilor din bol.

— Cred că tocmai m-am pişat pe mine, mormăie el.

îl urmăresc cu privirea până dispare prin uşa toaletei, întrebându-mă în ce moment al vieţii devii atât de bătrân, încât îţi pierzi măsura cuvintelor. Deşi Cap nu pare tipul de om care să fi *avut,* vreodată, o astfel de măsură. îmi place asta la el.

— Tate, hai să mergem! strigă Corbin, din celălalt capăt al boiului.

îl prind din urmă, să le arăt unde mi-am parcat maşina.

Facem trei drumuri, nu două, pentru a duce totul sus.

Trei drumuri lungi, pe parcursul cărora Miles nu-mi mai adresează niciun cuvânt.

capitolul patru
MILES

Cu şase ani în urmă

Tata: Unde eşti?
Eu: Acasă la lan.
Tata: Trebuie să stăm de vorbă.
Eu: Nu poţi să aştepţi până mâine? Ajung târziu acasă.
Tata: Nu. Trebuie să vii acum. Te aştept de când ai terminat orele.
Eu: Bine. Vin acum.

Asta a fost conversaţia care m-a adus în situaţia de faţă. Eu, stând în faţa tatei, pe canapea. Tata, spunându-mi ceva ce nu vreau să aud.

— Ţi-aş fi spus mai demult, Miles. Doar că…

— Te-ai simţit vinovat? îl întrerup. Ca şi cum ai fi făcut ceva greşit?

Se uită în ochii mei şi încep să mă simt vinovat pentru vorbele pe care i le-am spus, dar ignor sentimentul şi continui.

— A trecut mai puţin de un an de când a murit.

Imediat ce termin de rostit cuvintele mi se face greaţă.

Nu-i place să fie judecat, cu atât mai puţin de mine. S-a obişnuit să-i susţin deciziile. Drace, până şi eu sunt obişnuit să-i deciziile. Pană acum, am crezut mereu că ia numai decizii bune.

— Uite, ştiu că ţi-e greu să accepţi, dar am nevoie de sprijinul tău. Nu ştii cât de greu mi-a fost să îmi continui viaţa, după ce a murit.

— Greu?

Sar în picioare şi ţip. Mă port de parcă, dintr-un oarecare motiv,

m-ar interesa, când, de fapt, nu mă interesează deloc. Nici că-mi păsa că a început deja să iasă cu altele. Poate să-şi dea întâlnise cu cine vrea. Poate să şi-o tragă cu cine vrea.

Cred că singurul motiv pentru izbucnirea mea este faptul că ea nu mai poate să răspundă în niciun fel. E greu să-ţi aperi căsnicia atunci când eşti mort. De asta o fac eu pentru ea.

— E limpede că nu ţi-e greu deloc, tată.

Mă plimb prin încăpere, înainte şi înapoi.

Casa e mult prea mică pentru a-mi cuprinde toată frustrarea şi dezamăgirea.

Mă uit din nou la el şi-mi dau seama că nu mă deranjează atât de mult faptul că se întâlneşte deja cu altcineva, ci urăsc privirea pe care o are atunci când vorbeşte despre ea. Nu l-am văzut niciodată să se uite aşa la mama, deci, oricine ar fi, este evident că nu e ceva trecător. Această femeie este gata să se infiltreze în vieţile noastre Şi să pătrundă în relaţia mea cu tata, ca iedera otrăvitoare. N-o să mai fim doar eu şi tata. O să fim eu, tata şi *Lisa*. Nu mi se pare normal, atât timp cât prezenţa mamei încă se simte peste tot, în casa asta.

Stă cu braţele în faţă şi degetele încleştate. Priveşte în podea.

— Nu ştiu daca relaţia asta are vreun viitor, dar vreau să încerc. Lisa mă face fericit. Câteodată, singura cale de a-ţi continua viaţa este... să-ţi continui viaţa.

Deschid gura să-i răspund, dar cuvintele îmi sunt întrerupte de sunetul soneriei. Se uită la mine şi, cu ezitare, se ridică în picioare. Pare mai mic. Mai puţin eroic.

— Nu-ţi cer să o placi. Nu-ţi cer să petreci timp cu ea. Vreau doar să te porţi frumos.

Ochii lui sunt rugători şi mă fac să mă simt vinovat pentru că opun atât de multă rezistenţă.

Dau din cap.

— O să mă port frumos, tată. Ştii bine că aşa voi face.

Mă îmbrăţişează. E o senzaţie şi plăcută, *şi* neplăcută. Nu mă simt de parcă l-aş îmbrăţişa pe omul pe care l-am venerat timp de şaptesprezece ani. Mă simt de parcă tocmai mi-am îmbrăţişat un coleg.

Mă roagă să răspund la uşa, în timp ce el se duce în bucătărie să termine cina, iar eu îl ascult. închid ochii şi îi transmit mamei că voi fi drăguţ cu Lisa, dar că, pentru mine, va rămâne mereu doar Lisa, indiferent ce se va întâmpla între ea şi tata. Deschid uşa.

— Miles?

Mă uit la chipul ei şi este exact opusul mamei. Asta mă face să mă simt bine. Este mult mai scundă decât mama. Nu e nici la fel de frumoasă ca mama. Nimic legat de ea nu poate fi comparat cu mama, aşa că accept exact ceea ce este: un oaspete la cină.

O salut cu o înclinare a capului şi deschid uşa mai larg, pentru a o lăsa să intre.

— Tu trebuie să fii Lisa. Mă bucur să te cunosc.

Lac semn cu degetul în spatele meu.

— Tata e în bucătărie.

Lisa face un pas în faţă şi mă îmbrăţişează, un gest pe care reuşesc să-l transform în ceva stânjenitor, după cee zit câteva secunde înainte să o îmbrăţişez şi eu.

Ochii mei o zăresc pe fata din spatele ei.

Ochii feţei din spatele ei îi întâlnesc pe ai mei.

O

să

te

îndrăgosteşti

de

mine,

Rachel.

— Miles? îngână, într-o şoaptă sugrumată.

Vocea ei se aseamănă puţin cu a mamei sale, dar e mai tristă. Lisa se uită când la mine, când la ea.

— Vă cunoaşteţi?

Rachel nu confirmă.

Şi nici eu nu o fac.

Dezamăgirea ni se scurge pe pământ, la picioarele noastre, şi se transformă într-o baltă de lacrimi parcă prea devreme apărute.

— El, hmm... el...

Rachel se îneacă în cuvinte, aşa că o ajut să-şi termine propoziţia.

— Eu şi Rachel mergem la aceeaşi şcoală, îi răspund, fără să gândesc, îmi regret imediat cuvintele, pentru că, de fapt, aş fi vrut să spun,

Rachel este următoarea fată de care o să mă îndrăgostesc.

Dar nu pot spune asta, pentru că e evident ce va urma. Rachel nu este următoarea fată de care o să mă îndrăgostesc, pentru că, după toate probabilităţile, Rachel o să devină sora mea vitregă. Pentru o a doua oară în seara asta, mi se face rău.

Lisa zâmbeşte şi îşi strânge palmele.

— Grozav, îmi spune.

Tata intră în camera. O îmbrăţişează pe Lisa. O salută pe Rachel şi îi spune că îi pare bine să o revadă.

Tata o cunoaşte deja pe Rachel.

Rachel îl cunoaşte deja pe tata.

Tata este noul iubit al Lisei.

Tata petrece mult timp în Phoenix.

Tata petrecea mult timp în Phoenix şi înainte să moară mama. *Tata e un nemernic.*

— Rachel şi Miles deja se cunosc, îi spune Lisa tatei.

El zâmbeşte şi uşurarea îi inundă faţa.

— Bine. Bine, răspunde, repetând cuvântul de două ori, de parcă

asta ar îmbunătăți situația.

Nu.

Rău. Rău.

— înseamnă că seara asta va fi mult mai relaxată, remarcă el, râzând.

Mă uit la Rachel.

Rachel se uită la mine.

Nu pot să mă îndrăgostesc de tine, Rachel.

Privirea ei e tristă.

Gândurile mele sunt și mai triste.

Iar tu nu poți să te îndrăgostești de mine.

Intră în casă, evitându-mi privirea și privindu-și picioarele ce formează fiecare pas. Sunt cei mai triști pași pe care i-am văzut, închid ușa.

Este cea mai tristă ușă pe care am fost nevoit, vreodată, să o închid.

capitolul cinci
TATE

— Ești liberă de Ziua Recunoștinței? mă întreabă mama.

Mut telefonul la cealaltă ureche, în timp ce scot cheia din geantă.

— Da, dar nu și de Crăciun. Deocamdată, lucrez numai la sfârșit de săptămână.

— Bine. Spune-i lui Corbin că încă n-am murit, în caz că simte vreodată nevoia să ne sune.

Râd.

— O să-i transmit. Te iubesc.

închid și pun telefonul în buzunarul bluzei de la uniforma medicală. Este doar o slujbă cu jumătate de normă, dar, e un început. în seara asta am avut ultimul curs de pregătire, iar de mâine încep turele de weekend.

Până acum, îmi place slujba şi am fost de-a dreptul şocată când m-au sunat, după primul interviu. Se potriveşte şi cu programul cursurilor mele. Sunt la şcoală, de luni până vineri, ori la cursuri ori la practică, apoi în weekend, lucrez în tura de după-amiază, la spital. M-am obişnuit destul de uşor cu ritmul ăsta.

îmi place şi San Francisco. Ştiu că n-au trecut decât două săptămâni, dar mai degrabă mă pot vedea stabilită aici după absolvire, decât înapoi, în San Diego.

Mă înţeleg bine şi cu Corbin, deşi el e mai mult plecat decât acasă şi sunt sigură că ăsta este, de fapt, motivul armoniei dintre noi.

Zâmbesc, simţind că, în sfârşit, mi-am găsit locul şi deschid uşa apartamentului. Zâmbetul îmi dispare imediat ce dau cu ochii de alţi trei tipi, dintre care numai pe doi îi recunosc. Miles stă în bucătărie şi măgarul însurat, din lift, stă pe canapea.

Ce naiba caută Miles aici?

Ce naiba caută *oricare* dintre ei aici?

Mă uit urât la Miles, mă descalţ de pantofi şi îmi arunc geanta pe dulap. Corbin nu ajunge acasă decât peste vreo două zile şi chiar aveam de gând să profit de liniştea şi pacea care mă aşteptau acasă, ca să pot învăţa ceva.

— E joi, zice Miles, când îmi vede mutra încruntată, de parcă ziua săptămânii ar trebui să mă lămurească în vreun fel.

Mă priveşte din bucătărie. Observă că nu sunt deloc încântată de prezenţa lor.

— Chiar aşa. Şi mâine e vineri, îi răspund, apoi mă întorc spre ceilalţi doi, care stau pe canapeaua lui Corbin. De ce v-aţi adunat cu toţii în apartamentul meu?

Tipul blond, subţire, se ridică imediat şi vine spre mine. îmi întinde mâna.

— Tate? mă întreabă. Eu sunt Ian. Am copilărit cu Miles.

Sunt un prieten al fratelui tău.

Apoi, arată spre tipul din lift.

— El e Dillon.

Dillon înclină din cap, în semn de salut, dar nu se obosește să-mi vorbească. Nici nu-i nevoie. Rânjetul lui cât toată fața îmi spune tot ce gândește în acest moment. Miles vine în sufragerie și arată spre televizor.

— Joia, cam ăsta e obiceiul nostru, atunci când suntem acasă. Seara de meci.

Puțin îmi pasă de obiceiul *lor*. Eu am teme de făcut.

— Corbin nici nu-i acasă, în seara asta. Nu puteți să faceți asta la tine? Am de învățat.

Miles îi dă o bere lui Dillon, apoi se uită, din nou, la mine.

— Eu n-am cablu TV.

Bineînțeles că n-ai cablu TV.

— Și soția lui Dillon nu ne lasă să mergem la el.

Normal că nu vă lasă.

îmi dau ochii peste cap și mă duc în dormitor, trântind, neintenționat, ușa în urma mea.

Mă dezbrac de uniformă, îmi pun o pereche de blugi și abia reușesc să-mi trag pe cap tricoul în care am dormit azi-noapte, când aud o bătaie în ușa. O deschid, aproape la fel de dramatic pe cât am trântit-o, mai devreme.

E atât de *înalt*.

Nu mi-am dat seama până acum cât e de mare, dar, în momentul ăsta, când îmi umple cadrul ușii, pare foarte înalt. Dacă și-ar pune, chiar acum, brațele în jurul meu, mi-aș apăsa urechea exact deasupra inimii lui. Iar el și-ar sprijini obrazul pe creștetul capului meu.

Dacă m-ar săruta, ar trebui să-mi ridic fața ca s-o întâlnesc pe a lui, dar ar fi drăguț, pentru că, probabil, și-ar petrece brațele în

jurul taliei mele şi m-ar ridica spre el, iar gurile ni s-ar uni, ca piesele unui puzzle. Numai că nu s-ar potrivi foarte bine, pentru că, în mod sigur, nu sunt două piese ale *aceluiaşi* puzzle.

În pieptul meu se petrece ceva ciudat. Ca o *bătaie de aripi*. Nu-mi place sentimentul, pentru că ştiu ce semnificaţie are. înseamnă că am un corp trădător, care începe să-l placă pe Miles.

Sper doar să nu-l ajungă din urmă şi mintea mea.

— Dacă ai nevoie de linişte, poţi să te duci la mine, îmi spune.

Mă înfiorează modul în care propunerea lui îmi strânge stomacul ghem. N-ar trebui să mă entuziasmeze posibilitatea de a mă duce în apartamentul lui, dar sunt deja entuziasmată.

— Probabil vom mai sta pe-aici vreo două ceasuri, adaugă
el.

Undeva, în vocea lui, se simte un soi de regret. Mai mult ca sigur, mi-ar trebui o echipă de cercetare pentru a-l descoperi, dar regretul e ascuns acolo, undeva, sub tonul arzător.

Expir rapid, eliberând aerul din plămâni. Mă port ca o javră. Nici măcar nu e apartamentul meu. Ăsta e un *obicei* al lor, pe care îl practică în mod regulat, şi cine naiba sunt eu, să mă mut aici şi să le dau tabietul peste cap?

— Sunt doar obosită, îi spun. E în regulă. îmi cer scuze dacă am fost nepoliticoasă cu prietenii tăi.

— Prietenul, clarifică el. Dillon *nu* este prietenul meu.

Nu îl întreb ce vrea să spună cu asta. Se uită spre camera de zi, apoi din nou la mine. Se sprijină de tocul uşii, semn că renunţarea mea la apartament în favoarea jocului lor nu pune capăt discuţiei noastre. îşi aruncă ochii la uniforma aruncată pe pat.

— Ţi-au găsit o slujba?

— Da, îi răspund, întrebându-mă de unde are, brusc,

atât de mult chef de vorbă. Sunt asistent medical, la spitalul de urgenţă.

Pe frunte îi apare o cută, iar eu nu pot să-mi dau seama dacă este un semn de confuzie sau de fascinaţie.

— Nu eşti încă la şcoală? Cum poţi să lucrezi ca asistent medical?

— Urmez un masterat pentru asistenţi medicali, ca să devin asistent medical anestezist. Am deja licenţa de asistent medical.

Pare mai greu de cap, aşa ca simt nevoia să-i explic.

— O să-mi permită sa administrez anestezii pacienţilor.

Se holbează la mine câteva secunde, apoi se îndreaptă şi se dezlipeşte de tocul uşii.

— Bravo ţie.

Nu zâmbeşte deloc.

De ce nu zâmbeşte niciodată?

Se întoarce în sufragerie. Mă îndepărtez de prag şi îl privesc, în timp ce îşi reia locul, pe canapea, şi dedică televizorului întreaga lui atenţie.

Dillon îmi dedică *mie* întreaga lui atenţie, dar eu mă uit în altă parte şi merg în bucătărie, să caut ceva de mâncare. Nu găsesc mare lucru, pentru că nu am gătit nimic, toată săptămâna, aşa că scot din frigider tot ce am nevoie pentru a-mi prepara un sandviş. Când dau cu ochii de el, Dillon încă mă priveşte. Numai că acum mă priveşte de la o distanţă de treizeci de centimetri, nu din sufragerie.

îmi zâmbeşte, apoi face un pas în faţă, se întinde să ia ceva din frigider şi ajunge la numai câţiva centimetri de faţa mea.

— Aşadar, tu eşti surioara lui Corbin?

Cred că, în privinţa asta, sunt de acord cu Miles. Nici eu nu-l prea plac pe Dillon.

Ochii lui nu seamănă deloc cu ai lui Miles. Când Miles se uita la

mine, privirea lui ascunde totul. Ochii lui Dillon nu ascund *nimic* şi, în acest moment, e clar că mă dezbracă din priviri.

— Da, îi răspund, simplu, apoi îl ocolesc.

Deschid cămara şi mă uit după pâine. Când o găsesc, o aşez pe bar şi mă apuc de sandviş. Aşez mai multe felii, să-i pregătesc unul şi lui Cap. Mi-a devenit drag, în puţinul timp pe care l-am petrecut aici. Am aflat că, uneori, lucrează şi câte paisprezece ore pe zi, dar numai pentru că locuieşte în clădire, singur, şi nu are altceva mai bun de făcut. Pare să aprecieze compania mea, mai ales cadourile comestibile, aşa că, până când o să-mi fac mai mulţi prieteni, o să-mi petrec timpul cu un bătrân de optzeci de ani.

Dillon se sprijină, lejer, de dulap.

— Eşti asistentă sau ceva de genul ăsta?

Îşi deschide cutia de bere şi o duce la gură, dar se opreşte, înainte să bea, aşteptând răspunsul meu.

— Mda, îi răspund, pe un ton expeditiv.

Zâmbeşte şi ia o gură de bere. Continui să-mi pregătesc sandvişurile, încercând în mod intenţionat să par ocupată, dar Dillon nu pare să se prindă. Continuă să se uite la mine pană când sandvişurile sunt gata.

Dacă se aşteaptă să îi fac şi lui unul, poate aştepte mult şi bine.

— Sunt pilot, începe el.

Nu o spune cu îngâmfare, dar, când nimeni nu te întreabă cu ce te ocupi şi decizi să o arunci, pur şi simple, în conversaţie, oricum ai spune-o, tot sună a îngâmfare.

— Lucrez la aceeaşi linie aeriană ca şi Cotim.

Se uită la mine, aşteptând să fiu impresionată de faptul că e pilot. Ceea ce el nu realizează este faptul că toţi bărbaţii din viaţa mea sunt piloţi. Bunicul meu a fost pilot. Tata a fost pilot până când s-a pensionat, acum câteva luni. Frate-meu e pilot.

— Dillon, dacă încerci să mă impresionezi, nu foloseşti

tactiva potrivită. Prefer bărbaţii un pic mai modeşti şi mult mai *necăsătoriţi.*

Ochii îmi coboară pe verigheta de pe mâna lui stânga.

— Meciul tocmai a început, îl anunţa Miies pe Dillon, venind în bucătărie.

Deşi cuvintele sunt inocente, ochii lui îi spun clar lui Dillon că trebuie să-şi mute fundul în sufragerie.

Dillon oftează, de parcă Miles i-ar fi stricat toată distracţia.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Tate, îmi spune, ca şi cum conversaţia noastră s-ar fi terminat oricum, cu sau fără intervenţia lui Miles. Ar trebui să ni te alături, în sufragerie. Se pare că a început meciul.

Deşi vorbeşte cu mine, îl fixează cu privirea pe Miles. Apoi îşi îndreaptă spatele şi, în drumul lui spre canapea, îl loveşte cu umărul.

Miles ignoră iritarea afişată de Dillon, bagă mâna în buzunar, îşi scoate cheia şi mi-o întinde.

— Du-te să înveţi la mine.

Nu e o rugăminte.

E un ordin.

— Sunt în regulă, pot să învăţ şi aici. Sonorul televizorului nu se aude foarte tare.

Pun cheia pe dulap şi înşurubez capacul borcanului cu maioneză, refuzând să fiu dată afară din propriul apartament de trei băieţi. Învelesc sandvişurile în şerveţele.

Se mai apropie un pas, până când ajunge suficient de aproape să-mi şoptească la ureche. Fiecare părticică a corpului meu s-a încordat, inclusiv degetele de la picioare, şi sunt sigură că strâng sandvişurile atât de tare, încât urmele degetelor mele vor rămâne impregnate în pâine.

— *Eu* nu sunt în regulă cu tine învăţând aici. Nu, până

când nu pleacă toţi. Du-te. Ia-ţi sandvişurile cu tine.

Mă uit în jos, la sandvişuri. Din nu ştiu ce motiv, am impresia că le-a jignit.

— Nu le-am făcut pe amândouă pentru mine, îi zic, pe un ton defensiv. îi duc unul lui Cap.

Mă uit la el şi descopăr că iarăşi se holbează, de parcă n-ar înţelege nimic. Cu nişte ochi ca ai lui, ar trebui să fie interzis. Ridic din sprâncene şi aştept o explicaţie, pentru că mă face să mă simt foarte ciudat. Nu mă consider o persoană căzută din lună, însă, modul în care mă studiază mă face să mă simt ca şi cum aş fi.

— I-ai făcut un sandviş lui Cap?

încuviinţez din cap.

— Mâncarea îl face fericit, îi spun, ridicând din umeri.

Mă mai cercetează puţin, apoi se apropie, din nou, de mine. Ia cheia de pe barul din spatele meu şi mi-o îndeasă în buzunarul din faţă, al pantalonilor.

Nici nu ştiu sigur dacă degetele lui mi-au atins blugii, dar când îţi retrage mâna, trag adânc aer în piept şi mă uit la buzunar, pentru că, *la naiba*, nu mă aşteptam la asta.

Rămân încremenită, în timp ce el, neafectat, se întoarce, relaxat în sufragerie. Buzunarul meu parcă a luat foc.

îmi conving picioarele să se mişte, pentru că am nevoie de timp să procesez eea ce tocmai s-a întâmplat. După ce îi duc sandvişul lui Cap, ascult satul lui Miles şi plec în apartamentul său. Mă duc de bunăvoie, nu pentru că m-a trimis el şi nici pentru că am multe teme de făcat, ci pentru că ideea de a fi în apartamentul lui, fără ca el să fie acolo, este sadic de excitantă pentru mine. Mă simt de parcă mi s-ar fi oferit intrate liberă în sanctuarul tuturor secretelor lui.

N-ar fi trebuit să-mi fac speranţe că, dacă intru în apartamentul lui, am să-mi pot forma vreo părere despre cine este Miles adevărat. Nici măcar ochii lui nu mă pot ajuta cu asta.

Desigur, este, într-adevăr, un loc mult mai liniştit şi, da, am reuşit să-mi termin temele în numai două ore, dar asta doar pentru că, aici, nu exista niciun lucru care să-ţi distragă atenţia,

Nimic.

Niciu tablou pe pereţii albi, sterili. Nici o decoraţiune, Niciun fel de culoare. Chiar şi masa masivă, din stejar, care separă bucătăria de sufragerie, este nedecorată. Diferă atât de mult de locul în care am crescut, unde, pentru mama, masa din bucătărie era punctul centru al întregii case, acoperita cu o faţă de masă, cu farfurii specifice anotimpului curent şi având deasupra un candelabru sofisticat.

Miles nu are nici măcar un vas pentru fructe.

Singurul lucru impresionant din acest apartament este biblioteca din sufragerie. E încărcată cu zeci de cărţi, fapt care mă atrage mai mult decât orice altceva ar fi putut încărca pereţii lui goi. Mă apropii de rafturi, să-i admir colecţia, sperând să-i pot ghici personalitatea pe baza gusturilor literare.

Tot ce găsesc sunt rânduri întregi, ticsite cu volume despre aeronautică.

Sunt puţin dezamăgită că, după un tur complet al apartamentului, am ajuns la concluzia că este un obsedat de muncă, fără pic de gust pentru decor.

Renunţ la gândul că voi descoperi ceva în sufragerie şi mă orientez spre bucătărie. Deschid frigiderul, dar este aproape gol. Sunt câteva cutii de mâncare comandată. Condimente. Suc de portocale. Seamănă cu frigiderul lui Corbin: gol, trist şi atât de tipic burlacilor.

Deschid un dulap, iau un pahar şi îmi torn nişte suc. îl beau, apoi clătesc paharul în chiuvetă. Mai sunt câteva vase nespălate, aşa că le spăl pe toate. Până şi farfuriile şi paharele lui sunt lipsite de personalitate: simple, albe şi triste.

Simt o nevoie bruscă de a pune mâna pe cârdul de credit, de a mă duce direct la magazin şi de a-i cumpăra nişte draperii, un set nou de veselă colorată, câteva tablouri, poate chiar şi câteva plante. Locul ăsta are nevoie de puţină viaţă.

Mă întreb care o fi povestea lui. Nu cred că are o iubită. încă nu l-am văzut în compania vreuneia şi, în casă, nu se simte deloc mâna unei femei. Toace astea îmi întăresc presupunerea. Nu cred că o femeie ar putea să intre în acest apartament, fără să-l decoreze, măcar puţin, înainte să plece, aşa că, probabil, aici nu intră niciodată femei.

Asta mă face să-mi pun întrebări şi despre Corbin. în toţi anii în care am crescut împreună, nu a vorbit niciodată de vreo relaţie şi sunt convinsă că nu a făcut-o pentru că nu a avut *niciuna*. De fiecare dată când am făcut cunoştinţă cu vreo fată cu care se vedea, niciodată nu s-a întâmplat să reziste împreună mai mult de o săptămână. Nu ştiu dacă asta înseamnă că nu îi place să aibă pe cineva lângă el sau dacă e prea *dificil* să stea cineva lângă el. Cred că prima varianta este cea corectă, dacă pun la socoteală numărul de telefoane pe care le primeşte de la femei.

Dacă mă gândesc la abundenţa aventurilor de o noapte şi la lipsa lui de angajament, mă întreb cum a putut să fie atât de proiectiv cu mine. Cred că se cunoştea prea bine pe el însuşi şi nu voia să ies cu vreunul ca el.

Mă întreb dacă Miles seamănă vreun pic cu frate-meu.

— îmi speli vasele?

Vocea lui mă ia prin surprindere şi mă face să tresar de spaimă. Mă întorc brusc, dau cu ochii de Miles şi, în timpul ăsta, aproape scap paharul din mână. îmi alunecă, dar reuşesc să îl prind, înainte să se facă zob, pe podea. Inspir adânc, încercând să mă calmez, şi îl aşez, cu grijă, în chiuvetă.

— Mi-am terminat temele, încep, înghiţind în sec, peste

nodul din gât.

Mă uit la vase, care sunt acum în suportul pentru scurs.

— Erau murdare, îi explic.

Zâmbeşte.

Presupun.

De îndată ce colţurile buzelor lui încep să se ridice, se repoziţionează într-o linie strânsă. *Alarmă falsă.*

— Au plecat cu toţii, mă informează dându-mi undă verde să dispar din perimetrul lui.

Observă sucul de portocale, care a rămas pe dulap şi îl pune în frigider.

— Scuze, mormăi eu. îmi era sete.

Se întoarce cu faţa spre mine şi se sprijină cu umărul de frigider, încrucişându-şi braţele la piept.

— Nu mă deranjează dacă îmi bei sucul, Tate.

Ooo, *uau*|

Asta a sunat ciudat de sexy. La fel e şi faptul că a spus-o el. Tot nicio urmă de zâmbet. *Iisuse Hristoase,* omul ăsta e incredibil! Oare nu-şi dă seama că orice discurs trebuie însoţit de mimică facială?

Nu vreau să-mi remarce dezamăgirea, aşa că mă întorc spre chiuvetă. Folosesc jetul de apă, ca să îndepărtez restul de spumă din ea. E o activitate chiar potrivită, în opinia mea, dacă mă gândesc la tensiunea ciudată, care pluteşte în bucătăria lui.

— De cât timp locuieşti aici? îl întreb, încercând să curm liniştea incomodă, în timp ce mă întorc, din nou, cu faţa spre el.

— De patru ani.

Nu ştiu de ce râd, dar o fac. Ridică o sprânceană, neştiind cum a putut răspunsul lui să mă facă să râd.

— Păi, casa ta e...

Mă uit spre sufragerie, apoi înapoi, la el.

— E cam goală. Am crezut că, poate, abia te-ai mutat şi

nu ai avut timp să decorezi.

Nu am vrut să sune ca o insultă, dar exact aşa a sunat. Eu încerc doar să întreţin conversaţia, dar cred că nu reuşesc decât să o fac şi mai stânjenitoare.

Îşi plimbă privirea de jur împrejurul apartamentului, analizindu-mi comentariul. Mi-aş dori să-l pot retrage, dar nici măcar nu încerc. Cu siguranţa, n-aş face decât să înrăutăţesc situaţia.

— Lucrez mult, îmi explică. Nu primesc niciodată musafiri, aşa că nu mi s-a părut a fi o prioritate.

Vreau să-l întreb de ce nu primeşte niciodată vizitatori, însă anumite întrebări par să fie interzise, în cazul lui.

— Apropo de musafiri, care-i treaba cu Dillon?

Miles ridică din umeri, lipindu-şi spatele de frigider.

— Dillon e un măgar care nu are nici cel mai mic respect pentru soţia lui, îmi spune, sec.

Se răsuceşte cu spatele şi iese din bucătărie, îndreptându-se spre dormitor. Lasă uşa întredeschisă, ca să-l pot auzi.

— Am vrut să te avertizez, înainte să crezi în poveştile lui.

— Nu cred în poveşti, îi răspund. Cu atât mai puţin în cele spuse de oameni ca Dillon.

— Bine.

Bine? Ha! Miles nu vrea să îl plac pe Dillon. Ador că Miles nu vrea să-l plac pe Dillon.

— Lui Corbin nu i-ar plăcea să începi ceva cu el. îl urăşte pe Dillon.

Aaa! Nu vrea să-l plac pe Dillon de dragul lui *Corbin*. De ce mă simt atât de dezamăgită?

Iese din dormitor şi nu mai este îmbrăcat cu blugi şi tricou. Poartă o pereche foarte familiară de pantaloni şi o cămaşa albă, apretată, cu nasturii descheiaţi.

Se îmbracă în uniforma de pilot.

— Eşti pilot? îl întreb oarecum perplexă.

Vocea mă face să par ciudat de impresionată.

Aprobă din cap şi intră în baia de serviciu, care este adiacentă bucătăriei.

— Aşa l-am cunoscut pe Corbin, îmi spune. Am fost colegi la Academie.

Se întoarce în bucătărie, cu un coş de rufe, pe care îl pune pe dulap.

— E un tip de treabă, continuă.

Are cămaşa descheiată.

Mă holbez la abdomenul lui.

Nu te mai holba la abdomenul lui!

Dumnezeule, are V-ul. Acea adâncitură fascinantă, a bărbaţilor, se întinde pe partea de jos a muşchilor abdominali şi dispare sub linia pantalonilor, de parcă ar indica o ţintă secretă.

Iisuse Hristoase, Tate, te holbezi între picioarele lui, la naiba!

Acum îşi încheie cămaşa şi, cu o putere supraomenească, îmi ridic privirea spre faţa lui.

Gânduri. Ar trebuie să am câteva, dar nu le pot găsi. Poate pentru că am aflat că e pilot.

Dar, de ce-aş fi impresionată?

Nu m-a impresionat faptul că Dillon e pilot. Dar, ce-i drept, nu am aflat că Dillon e pilot în timp ce îşi aranja rufele şi îşi afişa abdomenul. Un pilot care împătureşte rufe, cu abdomenul la vedere, este foarte impresionant.

Miles este acum complet îmbrăcat. Se încalţă cu pantofii, iar eu îl privesc de parcă aş fi la un spectacol, în care el e atracţia principală.

— Crezi că e indicat? îl întreb, găsind, prin nu ştiu ce metodă, un gând coerent. Ai băut cu băieţii şi eşti pe cale să preiei

comanda unui avion comercial?

Miles îşi încheie jacheta, apoi ridică de pe podea o geantă deja împachetată.

— N-am băut decât apă, în seara asta, îmi spune, chiar înainte să iasă din bucătărie. Nu sunt cine ştie ce chefliu. Şi, sub nicio formă, nu beau când sunt de serviciu.

Râd şi îl urmez în sufragerie. Mă apropii de masă şi îmi strâng lucrurile.

— Cred că ai uitat cum ne-am cunoscut. Ştii, ziua în care m- am mutat? Aceea în care o anumită persoană a băut până a căzut pe hol?

îmi deschide uşa de la intrare.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, Tate, răspunde el. Ne-am cunoscut în lift. Nu-ţi aminteşti?

Nu pot să-mi dau seama dacă glumeşte, pentru că nu văd nici urmă de zâmbet sau licărire în ochii lui.

Trage uşa în urma noastră. îi înapoiez cheia apartamentului, ca să o încui. Păşesc spre uşa mea şi o deschid.

— Tate?

Cât pe ce si pretind că nu-**l** aud, numai ca să-l aud cum îmi mai rosteşte o data numele. în schimb, întorc privirea spre el, prefăcându-mă cp nu mă afectează, câtuşi de puţin.

— Noaptea aceea, în care m-ai găsit în hol? A fost o excepţie. O foarte *rară* excepţie.

E ceva nespus în ochii lui, poate chiar şi în voce.

Stă în faţa uşii, gata să se îndrepte spre lift. Aşteaptă să vadă facă am să-i ofer un răspuns. Ar trebui să-i spun la revedere. Poate ar trebui să-i urez un zbor liniştit. Totuşi, asta s-ar putea interpreta drept ghinion. Ar trebui să-i zic doar noapte bună.

— Şi excepţia aceea s-a produs din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui Rachel?

Da. Pe bune, chiar am decis să-l întreb asta, în schimb.

DE CE a trebuit să spun aşa ceva?

Îşi schimbă poziţia. Expresia îi îngheaţă pe chip, ca şi cum cuvintele mele l-ar fi lovit ca un trăsnet. Cred că nu-şi închipuie de ce spus aşa ceva, pentru că, evident, nu mai ţine minte nimic din noaptea aia.

Repede, Tate. Zi ceva!

— Ai crezut că sunt cineva pe nume Rachel, bolborosesc, acoperind, cât de bine pot, stânjeneala cu explicaţii. Am crezut că, poate, s-a întâmplat ceva între voi şi de asta... ştii tu.

Miles trage adânc aer în piept, dar încearcă să ascundă lucrul ăsta. Se pare că am atins o coardă sensibilă.

Şi se pare ca nu vom discuta despre Rachel.

— Noapte bună, Tate, îmi spune, îndepărtându-se.

Nu reuşesc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. L-am făcut să se simtă prost? L-am călcat pe nervi? L-am întristat?

Orice oi fi făcut, acum urăsc chestia asta. Această stânjeneală care umple spaţiul dintre uşa mea şi liftul în faţa căruia stă el acum.

Intru în apartament şi închid uşa, dar stânjeneala s-a răspândit peste tot. Nu a rămas doar în hol.

capitolul şase MILES

Cu şase ani în urmă

Servim cina, dar este un moment incomod.

Lisa şi tata încearcă să ne includă în conversaţie, dar niciunul dintre noi nu are dispoziţia necesară pentru a vorbi. Ne uităm fix la farfurii. Mutăm mâncarea, de colo-colo, cu furculiţele.

Nu vrem să mâncăm.

Tata o întreabă pe Lisa dacă vrea să meargă cu el în grădina din spate.

Lisa răspunde că da.

Lisa o roagă pe Rachel să mă ajute cu strânsul mesei. Rachel este dee acord.

Ducem farfuriile la bucătărie.

Rămânem tăcuți.

Rachel se rezeamă de dulap, în timp ce eu umplu mașina de spălat vase.

Mă urmărește cum fac tot posibilul să o ignor. Nu-și dă seama că o văd peste tot. Că ea e totul. Fiecare lucru, oricât de mic, tocmai a devenit Rachel.

Mă consumă.

Gândurile mele nu mai sunt gânduri.

Gândurile mele sunt Rachel.

Nu pot să mă îndrăgostesc de tine, Rachel.

Mă uit la chiuvetă. Vreau să mă uit la Rachel.

Trag aer în piept. Vreau să o inspir pe Rachel.

Închid ochii. O văd numai pe Rachel.

Mă spăl pe mâini. Vreau să o ating pe Rachel.

Mi le usuc cu un prosop, înainte să mă întorc spre ea. Mâinile ei se strâng pe dulapul din spate. Ale mele sunt încrucișate la piept.

— Sunt cei mai răi părinți din lume, îmi șoptește.

Vocea i se frânge.

Inima mi se frânge.

— Abominabili, adaug eu.

Râde.

Nu ar trebui să mă îndrăgostesc de râsul tău, Rachel. Suspină. Iar eu mă îndrăgostesc și de suspinul ei.

— De cât timp sunt împreună? o întreb.

O să fie sinceră.

Ridică din umeri.

— Cam un an. A fost o relație la distanță, până când ne-am mutat aici, ca să fie aproape de el.

Simt cum inima mamei se frânge, îl urâm.

— Un an? insist. Eşti sigură? încuviinţează din cap.

Pot să-mi dau seama că nu ştie nimic de mama.

— Rachel?

îi pronunţ numele cu voce tare, aşa cum mi-am dorit să fac din primul moment în care am întâlnit-o.

Ea continuă să se uite direct la mine. înghite cu greu, apoi răspunde cu un oftat:

— Da?

Fac un pas spre ea.

Corpul ei reacţionează. Se îndreaptă, dar nu cu mult. Respir mai greu, dar nu cu mult. Obrajii i se înroşesc, dar nu cu mult.

Doar atât cât trebuie.

Mâna mea i se mulează pe talie. Ochii mei îi caută pe ai ei.

Nu văd în ei un refuz, aşa că o fac.

Când buzele mele le ating pe ale ei, mă simt în atât de multe feluri!

Mă simt rău şi bine şi corect şi greşit şi vreau *răzbunare*.

Trage aer în piept, furându-mi câteva răsuflări. Expir în ea, dându-i mai mult din aerul meu.

Limbile ni se ating, vinovăţia ni se împleteşte şi degetele mele alunecă în părul pe care Dumnezeu l-a creat special pentru ea.

Noua mea aromă preferată este Rachel.

Noul meu lucru preferat este Rachel.

O vreau pe Rachel, cadou de ziua mea. O vreau pe Rachel, cadou de Crăciun.

O vreau pe Rachel, cadou de absolvire.

Rachel, Rachel, Rachel.

O să mă îndrăgostesc, oricum, de tine, Rachel.

Uşa din spate se deschide, îi dau drumul lui Rachel.

Şi ea îmi dă drumul, dar numai fizic. încă o pot simţi în orice alt fel.

Mă uit în altă parte, dar totul rămâne Rachel.

Lisa intră în bucătărie. Pare fericită.

Are dreptul să fie fericită. Nu ea e cea care a murit Lisa îi spune lui Rachel că a venit timpul să plece, îmi iau la revedere de la amândouă, dar cuvintele mele sunt numai pentru Rachel.

Ea ştie asta.

Termin de spălat vasele.

îi spun tatei că Lisa a fost drăguță, încă nu-i spun că îl urăsc. Poate că n-o să-i spun niciodată. Nu știu cu ce m-ar ajuta să-i spun că nu-l mai pot privi la fel. Acum este doar… *normal*. Un om.

Poate că ăsta e ritualul de transformare în bărbat.

Să-ți dai seama că tatăl tău nu știe, despre viață, mai multe decât știi tu.

Mă duc în camera mea. Iau telefonul și îi scriu lui Rachel.

Eu: Ce facem mâine-seară?
Rachel: îi mințim?
Eu: Ne vedem la șapte?
Rachel: Da.
Eu: Rachel?
Rachel: Da?
Eu: Noapte bună!
Rachel: Noapte bună, Miles!

închid telefonul, pentru că vreau să fie ultimul mesaj pe care îl primesc în seara asta. închid ochii.

Mă îndrăgostesc, Rachel.

capitolul șapte
TATE

Au trecut două luni de când l-am văzut ultima oară pe Miles, dar numai două secunde de când m-am gândit la el. Pare să lucreze la fel de mult ca frate-meu și, deși e plăcut să am, din când în când, toată casa doar pentru mine, e bine și atunci când Corbin nu lucrează și am cu cine să vorbesc. Aș spune că e bine atunci când Corbin și Miles sunt *amândoi* liberi, dar asta nu s-a întâmplat niciodată, de când m-am mutat aici.

Până acum.

— Tatăl lui lucrează, iar el e liber până luni, spune

Corbin.

Habar n-am avut, până în acest moment, că l-a invitat pe Miles, la noi acasă, de Ziua Recunoştinţei. Bate la uşa lui Miles.

— Nu are nimic altceva de făcut.

Sunt sigură că aprob din cap, după ce-i aud cuvintele, dar mă întorc şi pornesc ţintă spre lift. Mi-e teamă că Miles, atunci când va deschide uşa, va citi tot entuziasmul meu, provocat de venirea lui cu noi.

Când intră amândoi în ascensor, stau lipită de peretele din spate. Când mă vede, Miles mă salută cu o înclinate a capului, dar nu primesc nimic mai mult. Ultima dată când am stat de vorbă cu el am reuşit să fac interacţiunea noastră extrem de stânjenitoare, aşa că, acum, nu spun nimic. De asemenea, încerc să nu mă holbez la el, dar este destul de greu să mă concentrez pe orice altceva. E îmbrăcat lejer, cu o şapcă de baseball, blugi şi un tricou cu 49ers[1]. Cred că de asta mi-e greu să-mi iau privirea de la el, pentru că, întotdeauna m-au atras mai mult bărbaţii care nu îşi dau silinţa să fie atrăgători.

îmi dezlipesc ochii de pe hainele lui şi îi întâlnesc privirea concentraţi. Nu ştiu dacă să zâmbesc jenată sau să mă uit în altă parte, aşa că hotărăsc să-i copiez următoarea mişcare şi aştept să îşi mute el primul privirea.

Nu o face. Continuă să mă privească în tăcere, pe tot parcursul călătoriei cu liftul, iar eu, încăpăţânată, fac acelaşi lucru. Când ajungem la parter, el iese primul şi răsuflu uşurată, pentru că trebuie să iau o gură zdravănă de aer, ţinând cont de faptul că nu am respirat deloc, în ultimele şaizeci de secunde.

— Unde vă duceţi, voi trei? întreabă Cap, când ne vede ieşind din ascensor.

1 Echipă de fotbal american, din San Francisco.

— Acasă, la San Diego, răspunde Corbin. Tu ce planuri ai de Ziua Recunoştinţei?

— O să fie o zi plină pentru piloţi. O să fiu aici, la datorie.

îmi face cu ochiul, iar eu îi răspund, înainte să-şi îndrepte atenţia către Miles.

— Dar tu, băiete? Şi tu te duci acasă?

Miles îl priveşte tăcut pe Cap, la fel cum s-a uitat la mine, în lift. Asta mă dezamăgeşte profund, pentru că, acolo, am avut o mică licărire de speranţă că Miles mă priveşte aşa pentru că simte şi el aceeaşi atracţie pe care o sunt eu, de fiecare dată când sunt aproape de el. Dar, acum, văzând schimbul de priviri dintre el şi Cap, îmi dau seama că, atunci când Miles priveşte nestingherit pe cineva, nu înseamnă că este atras de acea persoană. Aparent, aşa se uită la *toată lumea*. Urmează cinci secunde de tăcere jenantă, fără ca vreunul din ei să scoată vreun cuvânt. Poate că lui Miles nu îi place să i se zică „băiete".

— Sărbători fericite, Cap, îi urează Miles, în cele din urmă, fără ca micar să se deranjeze să îi răspundă la întrebare.

Se răsuceşte pe călcâie şi traversează coridorul, împreună cu frate-miu.

Mă întorc spre Cap şi ridic din umeri.

— Ţine-mi pumnii, îi zic, în şoaptă. Se pare că domnul Archer are încă o zi proastă.

Cap zâmbeşte.

— Nu, îşi dă el cu părerea, sprijinindu-se de scaunul din spatele său. Unora pur şi simplu nu le plac întrebările.

Se trânteşte pe scaun, apoi mă salută de rămas-bun. Îl salut şi eu, la rândul meu, înainte să mă îndrept spre ieşire.

Nu-mi dau seama dacă Cap găseşte scuze pentru comportamentul grosolan al lui Miles pentru că îl place sau pentru

că aşa procedeaz cu *toată lumea*.

— Conduc eu până acolo, dacă vrei, îi spune Miles lui Corbin, când ajungem la maşină. Ştiu că încă nu ai apucat să dormi. Tu poţi să conduci mâine, la întoarcere.

Corbin acceptă şi Miles deschide uşa şoferului. Mă urc în spate şi încerc să mă hotărăsc unde să stau. Nu ştiu dacă să mă aşez în spatele lui Miles, la mijloc sau în spatele lui Corbin. Oriunde aş sta, îl voi simţi. E peste tot.

Miles este totul.

Aşa e când faci o pasiune pentru cineva. Nu e nicăieri, iar apoi, dintr-odată, e peste tot, chiar dacă nu vrei să fie.

Mă face să mă întreb dacă eu sunt pe undeva pentru el, dar gândul ăsta nu ţine mult. Pot să-mi dau seama dacă un tip e atras de mine şi, în mod sigur, Miles nu intră în această categoric. De aceea, trebuie să găsesc o cale de a opri toate sentimentele care mă cuprind, atunci când sunt în preajma lui. Ultimul lucru de care am nevoie acum este o pasiune stupidă

pentru un tip, când eu abia reușesc să-mi împart timpul între școală și serviciu.

Scot o carte din geantă și încep să citesc. Miles dă drumul la radio, iar Corbin își lasă scaunul pe spate și ridică picioarele pe bord.

— Nu mă treziți până când nu ajungem acolo, ne spune, trăgându-și șapca peste ochi.

Mă uit la Miles, care aranjează oglinda retrovizoare. Se întoarce spre spate, când iese din parcare, și ochii lui îi întâlnesc scurt pe ai mei.

— Stai confortabil? mă întreabă.

își reia poziția, înainte să apuc să-i răspund, bagă mașina în viteză, apoi mă privește în oglinda retrovizoare.

— Mda.

Adaug și un zâmbet, la sfârșitul cuvântului. Nu vreau să creadă că m-am supărat că a venit cu noi, dar mi-e greu să nu par distantă, când sunt în preajma lui, din moment ce mă străduiesc atât de mult să fiu.

Se uită drept în față, iar eu mă întorc la cartea mea.

Trec treizeci de minute și mișcarea mașinii împreună cu încercarea mea de a citi îmi dau dureri de cap. Așez cartea lângă mine și mă repoziționez pe banchetă. Las capul pe spate și îmi sprijin picioarele pe consola dintre Miles și Corbin. Mă privește în oglinda retrovizoare și îi simt ochii ca pe niște mâini, plimbându-se pe fiecare centimetru al corpului meu. Nu își menține privirea mai mult de două secunde, apoi și-o întoarce, din nou, la drum.

Urăsc chestia asta.

Nu știu ce-i trece prin minte. Nu zâmbește niciodată. Nu râde niciodată. Nu flirtează niciodată. Chipul lui arată ca și cum ar fi acoperit cu o mască de protecție între expresiile lui și restul lumii.

Mereu am fost înnebunită după tipii tăcuți. în primul rând,

pentru că majoritatea băieţilor vorbesc prea mult şi este dureros să asculţi fiecare gând care le trece prin cap. însă Miles mă face să vreau ca el să fie exact pe dos. Vreau să ştiu fiecare gând care îi trece prin cap. în special pe cel pe care îl are chiar acum, ascuns în spatele expresiei lui nepăsătoare.

încă mă uit la el, prin oglinda retrovizoare, încercând să-l descifrez, când mă priveşte din nou. îmi cobor privirea la ecranul telefonului, puţin jenată că iar m-a prins cu ochii la el. Dar oglinda e ca un magnet şi naiba să mă ia dacă ochii mei nu se îndreaptă din nou spre ea.

în secunda în care mă uit din nou în oglindă, se uită şi el.

Mă uit în jos.

Fir-ar!

Asta este pe punctul de a deveni cel mai lung drum din viaţa mea.

Mă abţin trei minute, după care mă uit din nou.

Fir-ar! Se uită şi el.

Zâmbesc, amuzată de jocul pe care l-am început.

Zâmbeşte şi el.

Zâmbeşte.

Şi.

El.

Miles se uită din nou la drum, dar zâmbetul îi rămâne, pentru câteva secunde. Ştiu sigur, pentru că nu mă pot opri din holbat. Vreau să-i fotografiez acest zâmbet, înainte să dispară din nou, dar ar fi ciudat.

îşi lasă mâna să se odihnească pe consolă, dar e ocupată de picioarele mele.

— Scuze, îi zic, împingându-mă în mâini şi încercând să îmi trag picioarele înapoi.

Degete lui îmi prind piciorul gol, oprindu-mă.

— Lasă-le, îmi răspunde.

Mâna lui e încă înfăşurată în jurul piciorului meu. Mă holbez la ea.

Fir-ar să fie, degetul mare tocmai i s-a mişcat. S-a mişcat *intenţionat,* mângâindu-mi piciorul. Coapsele mi se încleştează şi respiraţia mi se opreşte în plămâni, gambele mi se încordează, pentru că, să fiu a naibii dacă mâna lui nu mi-a dezmierdat piciorul înainte să se retragă.

Sunt nevoită să-mi muşc obrazul, ca să nu zâmbesc.

Cred că eşti atras de mine, Miles.

De îndată ce ajungem la părinţii mei, tata îi trimite pe Corbin şi Miles să atârne luminiţele de Crăciun. Duc bagajele în casă şi le las băieţilor camera mea, pentru că e singura cu două paturi. Eu mă instalez în fosta cameră a lui Corbin, apoi merg la bucătărie, sa o ajut pe mama la prepararea cinei.

La noi acasă, Ziua Recunoştinţei nu a fost niciodată sărbătorită cu fast. Părinţilor mei nu le-a plăcut să aleagă între familii, iar tata era foarte rar acasă, sărbătorile fiind cea mai aglomerată perioadă a anului, pentru un pilot. Mama a hotărât ca Ziua Recunoştinţei să fie rezervată familiei restrânse, drept urmare, în fiecare an, de Ziua Recunoştinţei am fost mereu numai eu Corbin, mama şi tata, atunci când tata era acasă. Anul

trecut am fost numai eu şi mama, pentru că tata şi Corbin au lucrat, amândoi.

Anul ăsta suntem toţi.

Şi Miles.

Mă simt ciudat cu el aici. Mama a părut încântată să-l cunoască. Presupun că nu a deranjat-o prea tare. Tata iubeşte pe toată lumea şi e mai mult decât fericit când are cine să îl ajute la înşirat luminile de Crăciun, prin urmare, prezenţa unei terţe persoane nu-l stânjeneşte cu nimic.

Mama îmi întinde cratiţa cu ouă fierte. încep să le sparg şi să le pregătesc pentru ouă umplute, iar ea se reazemă de blatul din bucătărie şi îşi sprijină bărbia în palme.

— Miles arată bine, îmi zice, ridicând dintr-o sprânceană.

Să vă explic ceva despre mama. E o mamă grozavă. O mamă cu adevărat grozavă. Dar nu m-am simţit niciodată în largul meu să discutat ea despre băieţi. Totul a început când aveam doisprezece ani şi am avut prima menstruaţie. A fost atât de entuziasmată, încât şi-a sunat trei prietene, înainte să-mi explice ce naiba mi se întâmplă. Am învăţat foarte devreme că secretele nu mai sunt secrete, atunci când ajung la urechile ei.

— Nu arată rău, îi răspund, minţind cu neruşinare.

Sunt o mare mincinoasă, pentru că Miles chiar arată bine. Părul lui castaniu-auriu, împreună cu acei ochi albaştri, hipnotizanţi, umerii largi, barba de două zile care îi acoperă maxilarul ferm, mirosul lui, mereu fantastic de delicios, de parcă tocmai a ieşit de sub duş şi nici măcar n-a reuşit să se usuce cu prosopul.

Doamne, Dumnezeule!

Cine naiba sunt acum?

— Are iubită?

Ridic din umeri.

— Nu-**ı** cunosc prea bine, mamă.

Pun cratiţa în chiuvetă şi las apa să curgă peste ouă, ca să le îndepărtez mai uşor coaja.

— Cum se simte tata, acum, că a ieşit la pensie? o întreb, încercând să schimb subiectul.

Mama zâmbeşte. Este un zâmbet atotştiutor, care nu-mi place deloc.

Probabil că nu trebuie să-i spun niciodată nimic, pentru că e mama mea. Ea ştie deja.

Roşesc, apoi mă întorc şi termin de spart ouăle astea idioate.

capitolul opt

MILES

Cu şase ani în urmă

— Diseară mă duc la Ian, îl informez.

Tatei nu-i pasă. Se întâlneşte cu Lisa. Se gândeşte numai la Lisa. Lisa este totul pentru el. înainte, Carol *era* totul pentru el. Uneori, Carol şi Miles erau totul pentru el.

Acum, Lisa este totul pentru el.

E în regulă, pentru că, înainte, el şi Carol erau totul pentru mine. Dar, acum, nu mai sunt. îi trimit un mesaj, să o întreb dacă ne putem întâlni undeva.

îmi răspunde că Lisa tocmai a plecat spre casa mea. Spune că pot să trec pe la ea, sa o iau.

Când ajung acolo, nu ştiu dacă ar trebui să cobor din maşină. Nu ştiu dacă ea vrea să cobor.

O fac.

Mă apropii de uşa ei şi bat. Nu ştiu ce să-i spun, când îmi deschide.

O parte din mine vrea să-i spună că îmi pare rău, că nu ar fi trebuit să o sărut.

O parte din mine vrea să-i pună o mie de întrebări, până voi afla totul despre ea.

Cea mai mare parte din mine vrea să o sărut din nou, mai ales acum, când uşa e desschisă şi ea se află direct în faţa mea.

— Vrei să intri puţin? mă întreabă. Va sta acolo câteva ore, cel puţin.

încuviinţez din cap. Mă întreb dacă adoră înclinarea mea din cap, tot la fel de mult cât o ador eu pe a ei. închide uşa în urma mea şi mă uit în jur. Apartamentul lor e mic. Nu am locuit niciodată într-un loc atât de mic. Cred că îmi place. Cu cât e spaţiul de locuit mai strâmt, cu atât familia e forţată să se iubească mai mult. Nu au loc în plus, unde să *nu o facă*. Mă face să vreau ca eu şi tata să ne luăm o casă mai mică. O casă în care să fim obligaţi să interacţionăm. Un loc în care să nu fie nevoie să ne prefacem că mama nu a lăsat mult prea mult spaţiu liber, atunci când s-a stins.

Rachel se duce în bucătărie. Mă întreabă dacă vreau să beau ceva.

O urmez şi o întreb ce are de băut. îmi spune că are de toate, mai puţin lapte, răcoritoare, cafea, suc de fructe şi alcool.

— Sper că-ţi place apa, adaugă.

Râde de propria-i glumă.

Râd şi eu cu ea.

— Apa e perfectă. Asta aş fi ales, oricum.

Pregăteşte pentru fiecare câte un pahar cu apă. Ne sprijinim de dulapuri, faţă în faţă.

Ne uităm unul la altul.

Nu ar fi trebuit să o sărut aseară.

— Nu ar fi trebuit să te sărut, Rachel.

— Nu ar fi trebuit să te las, îmi răspunde.

Ne mai uităm, un pic, unul la altul. Mă întreb dacă m-ar lăsa să o sărut din nou. Mă întreb dacă ar trebui să plec.

— Ne va fi uşor să ne oprim, continui eu.

Mint.

— Nu, nu ne va fi, mă corectează.

Spune adevărul.

— Crezi că se vor căsători?

Dă din cap că da. Din nu ştiu ce motiv, această înclinare a capului îmi place mai puţin decât celelalte.

Nu-mi place întrebarea la care răspunde.

— Miles?

Se uită în jos, la picioarele ei. îmi rosteşte numele ca şi cum ar fi o armă cu care trage un foc de avertisment, ce mă anunţă că ar trebui să fug. Alerg.

— Da?

— Am închiriat apartamentul doar pentru o lună. Ieri am auzit-o vorbind la telefon.

Ridică, din nou, privirea spre mine.

— Ne mutăm la tine, peste două săptămâni.

Mă împiedic de o barieră.

Se mută cu mine.

Va locui în casa mea.

Mama ei va ocupa tot locul lăsat liber de mama. închid ochii. *încă o văd pe Rachel.*

Deschid ochii. O privesc pe Rachel.

Mă întorc cu spatele şi strâng cu putere dulapul. Las capul să-mi cada

între umeri. Nu ştiu ce să fac. Nu vreau să o plac.

Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine, Rachel.

Nu sunt prost. Ştiu cum funcţionează dorinţa.

Dorinţa vrea tot ce nu poate avea.

Dorința vrea ca eu să o am pe Rachel.

Rațiunea vrea ca Rachel să plece.

Iau partea rațiunii și mă întorc din nou spre Rachel.

— Asta n-o să ne aducă nimic bun. Ceea ce se întâmplă între noi n-o să se sfârșească bine.

— Știu, îmi șoptește.

— Cum ne oprim? o întreb.

Se uită la mine, sperând să am un răspuns la propria mea întrebare.

Nu pot.

Tăcere.

Tăcere.

Tăcere.

TĂCERE ZGOMOTOASĂ, ASURZITOARE.

Vreau să îmi acopăr urechile cu palmele.

Vreau să-mi acopăr inima cu o armură.

Nici măcar nu te cunosc, Rachel.

— Ar trebui să plec, îi spun.

îmi spune ok.

— Nu pot, șoptesc, îmi spune că e de acord.

Ne uităm unul la altul,

Poate că, dacă o privesc îndeajuns de mult, o să mă satur să o privesc.

Vreau să îi simt gustul, din nou.

Poate că, dacă o gust îndeajuns de mult, o să mă satur să o gust.

Nu așteaptă să ajung la ea. Ne întâlnim la mijloc, îi prind fața, mă apucă de brațe și vinovăția noastră se ciocnește atunci când buzele ni se întâlnesc. Ne mințim, unul pe altul, despre adevăr. Ne spunem că avem totul sub control… când, de fapt nu putem controla nimic.

Pielea mea se simte mai bine când o atinge pe a ei. Părul meu se

simte mai bine cu degetele ei împletite în el. Gura mea se simte mai bine cu limba ei în ea.

Mi-aş dori să putem respira aşa.

Să *trăim* aşa.

Viaţa ar fi mai frumoasă, dacă am rămâne aşa.

Acum, stă cu spatele lipit de frigider. Mâinile mele sunt de o parte şi de alta a chipului ei. Mă desprind şi mă uit la ea. – Vreau să-ţi pun un milion de întrebări, îi zic. Zâmbeşte.

— Atunci, mai bine ai începe.

— Unde pleci la facultate?

— în Michigan. Dar tu?

— Rămân aici, să-mi iau diploma de licenţă, apoi, eu şi cel mai bun prieten al meu, Ian, o să mergem la şcoala de aviaţie. Vreau să devin pilot. Tu ce vrei să devii?

— O femeie fericită, îmi răspunde, zâmbind.

E răspunsul perfect.

— Când e ziua ta? o întreb.

— Pe trei ianuarie. O să împlinesc optsprezece ani. A ta când e?

— Mâine. împlinesc optsprezece ani.

Nu mă crede că mâine e ziua mea. îi arăt buletinul, îmi urează la mulţi ani, anticipat. Mă sărută din nou.

— Ce-o să se întâmple dacă se căsătoresc? o întreb.

— Nu vor fi niciodată de acord ca noi să fim împreună, chiar dacă nu se căsătoresc.

Are dreptate. Ar fi complicat să le explice prietenilor. Complicat să le explice celorlalţi membri din familie.

— Aşadar, ce rost are să continuăm, dacă ştim că nu se va termina cu bine? o întreb.

— Pentru că nu ştim cum să ne oprim.

Are dreptate.

— Tu te muți în Michigan, peste șapte luni, iar eu rămân în San

Francisco. Așa ar fi cel mai bine pentru noi.

Dă din cap că da.

— Șapte luni?

Aprob și eu. îi ating buzele cu vârful degetului, pentru că buzele ei sunt genul de buze care trebuie dezmierdate, chiar și atunci când nu sunt sărutate.

— Facem asta în următoarele șapte luni. Nu spunem nimănui. Apoi... fac o pauză, pentru că nu știu cum să-i spun că ne vom

opri.

— Apoi, ne oprim, îmi șoptește.

— Apoi, ne oprim, o aprob.

Dă din cap și aproape că pot auzi cum începe să se scurgă timpul. O sărut și mă simt mai bine, acum, când avem un plan.

— Avem totul sub control, Rachel.

Zâmbește, e de acord.

— Avem totul sub control, Miles.

îi dau gurii ei aprecierea pe care o merită.

Te voi iubi, timp de șapte luni, Rachel.

capitolul nouă
TATE

— Asistentă! strigă Corbin.

Intră în bucătărie cu Miles în spatele lui. Corbin se dă la o parte și arată spre Miles. Mâna lui e plină de sânge. Picură. Miles mă privește, de parcă ar trebui să știu ce am de făcut. Aici nu e dpital de urgență. E bucătăria mamei.

— Puțin ajutor? mă roagă Miles, strângându-și puternic încheietura.

Sângele îi picură pe podea.

— Mamă! țip. Unde e trusa de prim ajutor?

Deschid dulapuri, încercând să o găsesc.

— în baia de la parter! Sub chiuvetă! țipă și ea.

Fac semn spre baie și Miles mă urmează. Deschid dulapul și scot trusa. Pun jos capacul vasului de toaletă și îi indic lui Miles să se așeze, apoi mă poziționez și eu pe marginea căzii și îi examinez mâna.

— Ce ai făcut?

Mă apuc să o curăț și inspectez tăietura. E adâncă, fix în censul palmei.

— Am prins scara. Cădea.

— Trebuia să o lași să cadă, îi spun, clătinând din cap.

— N-am putut. Corbin era pe ea.

Mă uit la el și mă privește cu ochii lui albaștri, intenți, contrastanți. îi examinez din nou mâna.

— Ai nevoie de copci.

— Ești sigură?

— Da. Pot să te duc la urgență.

— Nu poți să mă coși aici?

Clatin din cap.

— Nu am ustensilele necesare. Am nevoie de copci. E destul de adâncă.

își folosește mâna liberă pentru a căuta prin trusa de prim ajutor. Scoate o papiotă și mi-o înmânează.

— Fă tot ce poți.

— Nu e ca și cum aș coase un amărât de nasture, Miles.

— N-am de gând să stau o zi întreagă la urgență, pentru o tăietură. Fă cum poți. O să-mi treacă.

Nici eu nu vreau să stea toată ziua la urgență. Asta ar însemna că nu poate să fie *aici*.

— Dacă ți se infectează mâna și mori, o să neg orice implicare.

— Dacă se infectează și mor, o să fiu prea mort ca să mai dau vina pe tine.

— Bine zis!

îi curăț rana din nou, apoi scot tot ce îmi trebuie și așez pe dulap. Nu pot să găsesc un unghi bun din poziția în care stăm, așa că mă ridic și îmi pun piciorul pe marginea căzii. îi pun mâna pe piciorul meu.

îi pun mâna pe piciorul meu.

O, drace!

Nu o să meargă nici așa, cu mâna lui peste piciorul meu. Vreau să am precizie în mâini, nu să-mi tremure. Va trebui să ne reașezăm.

— Nu merge așa, îl anunț, întorcându-mă să-l privesc.

îi iau mâna și o așez pe dulap, apoi mă așez direct în fața lui. Ar fi mers mai bine cum stăteam înainte, dar nu pot să-l las să- mi atingă piciorul în timp ce fac asta.

— O să te doară, îl avertizez.

Râde, ca și cum ar ști ce înseamnă durerea, iar asta nu e

durere.

Străpung pielea cu acul şi el nici măcar nu se clinteşte.

Nu scoate niciun sunet.

Mă priveşte cum lucrez, în tăcere. Din când în când, ridică privirea de la mâna mea şi îmi priveşte faţa. Nu vorbim, ca de obicei.

încerc să îl ignor. încerc să mă concentrez pe mâna şi rana lui, care trebuie neapărat închisă, dar feţele noastre sunt prea aproape, iar eu îi pot simţi respiraţia pe obrazul meu, de fiecare dată când expiră. Şi începe să expire mai des.

— O să rămână o cicatrice, îi spun, în şoaptă.

Mă întreb unde a dispărut restul vocii mele. împing acul pentru a patra oară. Ştiu că nu se citeşte nimic. De fiecare dată când îi străpunge pielea, trebuie să mă opresc şi să mă strâmb în locul lui. Ar trebui să mă concentrez la ce fac, dar tot ceea ce pot simţi sunt genunchii noştri, atingându-se. Mâna pe care nu o cos stă pe unul din genunchii lui. Unul din vârfurile degetelor îmi atinge genunchiul.

Nu ştiu cum de se pot întâmpla atât de multe acum, dar singurul lucru la care mă pot concentra este acel vârf de deget, îl simt atât de fierbinte prin blugi, de parcă ar fi un fier înroşit în foc. El stă aici, cu o tăietură serioasă, sângele îi curge într-un prosop aşezat sub mâna lui, acul meu îi străpunge pielea, iar eu nu pot să mă concentrez decât pe contactul minuscul dintre genunchiul meu şi degetul lui.

Mă face să mă întreb cum s-ar simţi atingerea, dacă nu ar exista niciun fel de material între noi.

Ochii ni se întâlnesc pentru câteva secunde, dar îmi mut repede privirea înapoi, la mâna lui. El nu se mai uită deloc la mâna rănită. Mă priveşte lung, iar eu fac tot posibilul să-i ignor respiraţia. Nu pot să-mi dau seama dacă respiră mai repede datorită apropierii de

mine sau din cauza durerii.

Două vârfuri de degete îmi ating genunchiul.

Trei.

Trag aer în piept şi încerc să mă concentrez pe copcile lui.

Nu pot.

Face asta intenţionat. Atingerea lui nu este din greşeală. Mă atinge pentru că vrea să mă atingă. Degetele lui se plimbă pe genunchiul meu şi mâna îi alunecă pe spatele gambei. Îşi lasă fruntea pe umărul meu, cu un suspin, şi îmi strânge piciorul cu mâna.

Habar n-am cum de mai pot să-mi menţin poziţia verticală.

— Tate, murmură.

îmi şopteşte numele plin de durere, aşa că întrerup ceea ce fac şi aştept să-mi spună că doare. Aştept să-mi spună să-l las un minut, să se liniştească. De asta mă atinge, nu-i aşa? Pentru că îl doare?

Nu mai spune nimic, aşa că termin ultima copcă şi leg aţa.

— Gata, îl anunţ, strângând ustensilele de pe dulap.

Nu-mi dă drumul şi nici eu nu mă îndepărtez de el.

Mâna îi urcă, uşor, pe spatele gambei mele, până la coapsă, apoi pe şold şi în jurul taliei.

Respiră, Tate.

Mă prinde cu degetele de talie şi mă trage mai aproape, cu capul încă pe umărul meu. îi caut umerii cu mâinile, pentru că trebuie să mă sprijin de ceva, ca să nu mă dezechilibrez. Toţi muşchii corpului meu par să fi uitat cum să-şi facă treaba.

încă stau în picioare şi el stă încă jos, dar, acum, am ajuns între picioarele lui, când m-a tras mai aproape. începe să-şi ridice, uşor, faţa de pe umărul meu şi trebuie să închid ochii, pentru că mă răvăşeşte atât de mult, încât nu pot să mă uit la el.

îl simt cum îşi orientează capul în sus, să se uite la mine, dar

ochii mei sunt încă închişi. îi strâng mai tare. Nu ştiu de ce. Acum nu ştiu nimic. Tot ce ştiu este Miles.

Şi chiar în acest moment, cred că Miles vrea să mă sărute.

Mâna lui îmi urcă, lin, pe spate, până îmi atinge gâtul. Simt urma căldurii lui pe fiecare parte a corpului, pe care a atins-o. Are degetele la ceafa mea şi gura la mai puţin de trei centimetri distanţă de maxilarul meu. Atât de aproape, încât nu pot să-mi dau seama dacă îmi mângâie pielea cu buzele sau cu respiraţia.

Mă simt de parcă sunt la un pas de moarte şi nu e nimic în blestemata aia de trusă de prim ajutor care să mă poată salva.

îmi strânge mai tare gâtul... şi apoi mă ucide.

Sau mă sărută. Nu pot să-mi dau seama, pentru că sunt convinsă că ambele se simt cam la fel. Buzele lui peste ale mele înglobează toate sentimentele posibile. De parcă aş trăi şi aş muri şi aş renaşte, toate în acelaşi timp.

Dumnezeule Mare! Mă sărută!

Limba lui a pătruns deja, dezmierdând-o uşor pe a mea, iar eu nici măcar nu-mi aduc aminte cum s-a întâmplat asta. Dar, n-am nimic împotrivă. Sunt ok cu asta.

începe să se ridice, dar gura lui rămâne peste a mea. Mă împinge câţiva centimetri, până când peretele băii înlocuieşte mâna de la ceafa mea. Acum îmi atinge talia.

O, Doamne, gura lui este atât de posesivă!

Degetele i se desfac din nou, adâncindu-se în şoldul meu.

Dumnezeule, tocmai a gemut!

Mânai se mută de pe talie şi alunecă pe piciorul meu.

Omorâţi-mă, acum! Pur şi simplu, omorâţi-mă, acum!

îmi ridică piciorul şi îl înfăşoară în jurul lui, apoi se apasă peste mine atât de lin, încât gem în gura lui. Sărutul se opreşte brusc.

De ce se retrage? Miles, nu te opri.

îmi lasă piciorul jos şi loveşte cu palma peretele din spatele capului meu, ca şi cum ar avea nevoie de sprijin ca să rămână în picioare.

Nu, nu, nu. Continuă. Pune-ţi gura peste a mea, din nou.

încerc să îl privesc iarăşi în ochi, dar sunt închişi.

Regretă asta.

Nu-i deschide, Miles. Nu vreau să văd regretul din ei.

îşi lipeşte fruntea de perete, lângă capul meu, încă sprijinindu-se de mine, şi stăm amândoi, în tăcere, încercând să ne readucem respiraţia la normal. După câteva guri adânci de aer, împinge în perete, se întoarce şi se duce la dulap. Din fericire, nu i-am văzut ochii înainte să-i deschidă şi acum stă cu spatele la mine, aşa că pot vedea regretul pe care, evident, îl simte. Ia foarfeca medicală şi taie o bucată de pansament.

Rămân lipită de perete. Cred că voi rămâne aşa, pentru totdeauna.

M-am transformat în tapet. Asta e. Asta e tot ce sunt.

— N-ar fi trebuit să fac asta, începe.

Vocea lui e fermă. Dură. Ca metalul. Ca tăişul unei săbii.

— Nu m-am supărat, îi răspund.

A mea nu e fermă. E ca lichidul. Se evaporă.

îşi pansează mâna rănită, apoi se întoarce cu faţa spre mine.

Ochii îi sunt la fel de fermi ca şi vocea. Sunt duri, ca metalul. Ca tăişul săbiilor, care secţionează firul de păr de care atârna mica speranţă pe care o aveam pentru noi doi şi pentru sărutul nostru.

— Să nu mă mai laşi niciodată să fac asta, continuă.

Eu vreau să o facă din nou, mai mult decât vreau să particip la cina de Ziua Recunoştinţei, dar nu îi spun asta. Nu îi spun nimic,

pentru că regretul lui mi-a spulberat toate speranţele. Deschide uşa de la baie şi pleacă, încă sunt lipită de perete.

Ce.

Naiba?

Nu mai sunt lipită de peretele din baie.

Acum sunt lipită de scaun, aşezată convenabil, la cină, lângă Miles.

Miles, cu care nu am mai vorbit de când s-a referit la el sau la noi sau la sărutul nostru folosind cuvântul „asta".

Să nu mă mai laşi niciodată să fac „asta".

Nu l-aş fi putut opri, nici dacă aş fi vrut. Vreau „asta" atât de mult, încât nici nu am poftă de mâncare, iar el, probabil că nici nu realizează cât de mult îmi place masa de Ziua Recunoştinţei. Ceea ce înseamnă că vreau „asta" foarte mult şi, când spun „asta", nu mă ader la farfuria de mâncare din faţa mea. „Asta" e Miles. Noi. Eu sărutându-**l** pe Miles. Miles sărutându-mă pe mine.

Dintr-odată, mi se face foarte sete. Iau paharul şi, din trei înghiţituri mari, îi golesc jumătate din conţinut.

— Miles, ai iubită? îl întreabă mama.

Da, mamă. Continuă să-i pui întrebări din astea, pentru că sunt prea speriată ca să i le pun eu.

Miles îşi drege vocea.

— Nu, doamnă, îi răspunde.

Corbin râde pe înfundate, ceea ce ridică un nor de dezamăgire în pieptul meu. Se pare că Miles şi Corbin au aceeaşi părere despre relaţii, iar Corbin se amuză la gândul că mama l-ar putea crede capabil să aibă o relaţie serioasă.

Dintr-odată, mi se pare că sărutul nostru, de mai devreme, nu a avut un impact aşa de puternic.

— Ei bine, atunci, nu-i aşa că eşti o partidă bună? Continuă mama. Pilot, singur, arătos şi politicos.

Miles nu răspunde. Zâmbeşte, aproape insesizabil, şi ia o gură de cartofi. Nu vrea să vorbească despre el.

Păcat.

— Mama, Miles nu a mai avut o iubită de foarte mult timp, îi explica frate-meu, confirmându-mi suspiciunea. Dar asta nu înseamnă ca e singur.

Mama înclina nedumerită din cap. La fel ca mine. La fel ca Miles.

— Ce vrei să spui? întreabă ea.

Ochii i se măresc, instantaneu.

— Ooo! îmi pare foarte rău. Asta păţesc pentru că sunt băgăcioasă.

Spune ultima parte a propoziţiei, de parcă ar fi ajuns la o concluzie care mie mi-a scăpat.

Acum îşi cere scuze faţă de Miles. E jenată.

încă sunt confuză.

— îmi scapă mie ceva? întreabă tata.

Mama arată cu furculiţa spre Miles.

— E gay, dragă, îl lămureşte ea,

Ăăă...

— Nu e, declară tata ferm, râzând de presupunerea ei.

Clatin din cap. Nu clătina din cap, Tate.

— Miles nu e gay, spun, pe un ton defensiv, uitându-mă

la mama.

De ce-oi fi spus asta cu voce tare?

Acum, Corbin pare confuz. Se uită la Miles. Lingura cu cartofi e oprită la mijlocul drumului, în faţa lui Miles, şi sprâncenele i se ridică. Se holbează la Corbin.

— Fir-ar, spune Corbin. Nu ştiam că e secret. Frate, îmi pare foarte rău.

Miles lasă lingura cu piure de cartofi înapoi, în farfurie, încă privindu-l perplex pe Corbin.

— Nu sunt gay.

Corbin încuviinţează din cap. Ridică mâinile, în semn de predare.

— îmi pare rău, repetă, de parcă n-ar fi vrut să dezvăluie un secret aşa de important.

Miles neagă din cap.

— Corbin, nu sunt gay. Nu am fost niciodată şi sunt foarte sigur că nu voi fi vreodată. Ce naiba, frate?

Corbin şi Miles se holbează unul la altul şi toţi ceilalţi se uită la Miles.

— D-dar, se bâlbâie Corbin. Ai spus... mi-ai spus odată...

Miles dă drumul lingurii şi îşi acoperă gura cu mâna, înăbuşindu-şi râsul zgomotos.

O, Dumnezeule, Miles! Râzi!

Râzi, râzi, râzi! Te rog să crezi că ăsta este cel mai amuzant lucru care ţi s-a întâmplat vreodată, pentru că râsul tău e mult mai apetisant decât cina de Ziua Recunoştinţei.

— Ce ţi-am spus, ca să te fac să crezi că sunt gay?

Corbin se lasă în scaun.

— Nu-mi amintesc exact. Ai spus ceva de genul că nu ai mai rost cu o fată de mai mult de trei ani. Am crezut că este felul

tău de a-mi spune că eşti gay.

Acum, toată lumea râde. Până şi eu.

— Asta a fost acum trei ani! în tot timpul ăsta, ai crezut că sunt gay?

Corbin e încă zăpăcit.

— Dar…

Lacrimi. Miles râde cu lacrimi.

E frumos.

îmi pare rău pentru Corbin. E destul de jenat. Dar îmi place că lui Miles i se pare amuzant. îmi place că toată situaţia asta nu l-a făcut să se simtă prost.

— Trei ani? întreabă tata, încă blocat pe acelaşi gând, pe care m-am cam blocat şi eu.

— Asta a fosta acum trei ani, spune Corbin, râzând şi el cu Miles. De acum, cred că s-au făcut şase.

La masă se aşterne tăcerea. Asta îl stânjeneşte pe Miles.

Mă gândesc iar la sărutul de mai devreme, din baie, şi la faptul că au trecut şase ani de când a fost cu o fată. Un tip cu o gură atât de posesivă ca a lui, care ştie să o folosească, şi sunt siguri că o foloseşte des.

Nu vreau să mă gândesc la asta.

Nu vreau ca *familia* mea să se gândească la asta.

— Sângerezi din nou, îi spun, uitându-mă în jos, la pansamentul plin de sânge, încă prins în jurul mâinii lui.

Mă întorc spre mama.

— Ai cumva bandaj lichid?

— Nu, răspunde ea. Chestia aia mă sperie.

Mă uit la Miles.

— O să verific, după ce mâncăm, îl asigur.

Miles dă din cap, dar nu mă priveşte. Mama mă întreabă de slujbă şi Miles nu mai este centrul atenţiei. Cred că se simte

uşurat.

Sting lumina şi mă urc în pat, încă neştiind ce să cred despre ziua de azi. Nu am mai vorbit deloc după cină, chiar dacă am stat zece minute bune, ca să-i bandajez din nou rana, în sufragerie.

Nu am vorbit deloc, pe toată durata procedurii. Picioarele nu ni s-au atins. Degetul lui nu mi-a mai atins genunchiul. Nici măcar nu s-a uitat la mine. S-a uitat tot timpul la mâna lui, concentrându-se pe ea, de parcă s-ar fi spart dacă ar fi scăpat-o din ochi.

Nu ştiu ce să cred despre Miles sau despre sărutul ăla. Evident, este atras de mine, altfel nu m-ar fi sărutat. Din păcate, pentru mine, e suficient. Nu-mi pasă dacă mă *place.* Vreau să fie atras de mine. Partea cu plăcutul poate veni şi mai târziu.

Închid ochii şi încerc să adorm, pentru a cincea oară, dar e în zadar. Mă întorc pe o parte şi mă uit la uşă, la timp pentru a vedea umbra picioarelor cuiva, apropiindu-se de ea. Mă uit la uşă, aştept să se deschidă, dar umbra dispare, iar paşii se duc mai departe, pe hol. Sunt aproape sigură că a fost Miles, dar numai pentru că, acum, el e singurul din mintea mea. Încerc să respir regulat şi să mă calmez, suficient pentru a decide dacă să- **1** urmez sau nu. Abia ajung la a treia gură de aer, când mă dau jos din pat.

Mă gândesc dacă să mă spăl din nou pe dinţi, dar au trecut doar douăzeci de minute de când i-am periat ultima oară.

îmi verific înfăţişarea în oglindă, deschid uşa dormitorului şi merg, cât de uşor pot, spre bucătărie.

Când ajung la colţ, îl văd. în întregime. Se sprijină de bar, uitându-se spre mine, aproape ca şi cum m-ar fi aşteptat.

Dumnezeule, urăsc asta.

Pretind că nu e decât o coincidenţă faptul că am ajuns amândoi aici, în acelaşi timp, chiar dacă e miezul nopţii.

— N-ai somn?

Trec pe lângă el, mă duc la frigider şi caut sucul de portocale. îl scot, îmi umplu paharul, apoi mă sprijin de dulap, în faţa lui. Mă urmăreşte, dar nu-mi răspunde la întrebare.

— Ori eşti somnambul?

Zâmbeşte, sorbindu-mă din priviri, de sus până jos, ca un burete.

— Chiar îţi place sucul de portocale, remarcă,

Mă uit la pahar, apoi la el şi ridic din umeri. Face un pas spre mine şi arată spre paharul meu. l-l dau, îl duce la buze, ia o înghiţitură şi mi-l dă înapoi. Face toate aceste mişcări fără să-şi ia ochii de la mine.

Ei bine, acum, normal că îmi place sucul de portocale.

— Şi mie îmi place, îmi spune, deşi eu nu i-am răspuns.

Las paharul jos, lângă mine, apuc marginea dulapului şi mă ridic, până mă aşez pe el. Pretind că nu-mi invadează întreaga fiinţă, dar încă îl simt peste tot. Umple bucătăria.

Toată *casa*.

E mult prea multă linişte. Hotărăsc să fac eu prima mişcare.

— Chiar au trecut şase ani de când n-ai mai avut o iubită?

Aprobă din cap, fără ezitare. Iar eu sunt, în acelaşi timp, şi şocată şi extrem de mulţumită de răspunsul lui. Nu ştiu exact de ce îmi place. Probabil pentru că e mult mai bun decât viaţa pe

care mi-am imaginat că o duce.

— Uau! Măcar ai…

Nu ştiu cum să termin propoziţia.

— Făcut sex? completează el.

Mă bucur că singura lumină aprinsă este cea de deasupra aragazului, pentru că, în mod sigur, m-am înroşit toată.

— Nu toată lumea îşi doreşte acelaşi lucru de la viaţă, îmi spune, cu vocea uşoară, ca o mângâiere.

Vreau să mă înfăşor în ea, să mă îmbrac în vocea lui.

— Toată lumea vrea iubire, îi răspund. Sau, cel puţin, sex. E natura umană.

Nu-mi vine să cred că purtăm conversaţia asta.

Îşi strânge braţele la piept. Picioarele i se încrucişează la glezne. Am observat că asta e armura lui. Îşi ridică, din nou, scutul invizibil, nedorind să se exteriorizeze prea mult.

— Cea mai mare parte a oamenilor nu pot avea una fără cealaltă. Aşa că mie îmi este mai uşor să renunţ la amândouă.

Mă studiază, măsurându-mi reacţia la cuvintele lui. încerc din greu să nu reacţionez în niciun fel.

— Atunci, tu ce vrei, de fapt, Miles? îl întreb, cu vocea penibil de slabă. Dragoste sau sex?

Ochii îi rămân la fel, dar gura i se mişcă. Buzele i se curbează într-un zâmbet aproape invizibil.

— Cred că ştii deja răspunsul ăsta,Tate.

Um!

Expir controlat, fără să-mi pese că şi-ar putea da seama cât de mult m-au afectat cuvintele lui. Felul în care îmi pronunţă numele mă tulbură la fel de mult ca sărutul lui. Mă aşez picior peste picior, sperând să nu observe că asta e propria mea armură.

Ochii lui îmi coboară pe picioare şi îl privesc expirând uşor.

Şase ani. Incredibil!

Mă uit şi eu la picioarele mele. Vreau să-i pun o altă întrebare, dar nu mă pot uita la el, când o spun.

— De cât timp n-ai mai sărutat o fată?

— De opt ore, îmi răspunde, fără ezitare.

Ridic privirea până la a lui şi zâmbeşte, pentru că ştie ce vreau să aflu.

— La fel, îmi spune, calm. De şase ani.

Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, dar ceva se schimbă. Ceva se topeşte. Ceva dur sau rece sau îmbrăcat în propria mea armură se transfomă în lichid, acum, când realizez ce a însemnat, de fapt, acel sărut. Mă simt de parcă nu sunt nimic altceva decât lichid, iar lichidul nu prea se descurcă să stea în picioare sau să meargă, aşa că rămân nemişcată.

— Glumeşti? îl întreb, nevenindu-mi să cred.

Acum, cred că el se îmbujorează.

Sunt aşa de zăpăcită! Nu înţeleg cum de am putut să-l judec atât de greşit sau cum poate fi adevărat ceea ce spune. Arată bine. Are o slujbă grozavă. Sărută nemaipomenit, deci, de ce nu şi-o trage?

— Atunci, care-i problema ta? Ai vreo boală cu transmitere sexuală? întreabă asistenta din mine.

Nu menajez pe nimeni când vine vorba de problemele medicale.

Râde.

— Sunt curat, mă asigură.

Dar tot nu-mi explică de ce.

— Dacă au trecut şase ani de când n-ai mai sărutat o fată, atunci, de ce m-ai sărutat pe mine? Aveam impresia că nu prea mă placi. Eşti foarte greu de descifrat.

Nu mă întreabă de ce am ajuns la concluzia că nu mă place.

Mi-e clar că, dacă am simţit că se comportă diferit când e în preajma mea, a fost un gest intenţionat, din partea lui.

— Nu e vorba că nu te plac, Tate, oftează din greu, trecându-şi mâna prin păr şi strângându-şi ceafa. Nu *vreau* să te plac. Nu vreau să plac pe *nimeni.* Nu vreau să mă *combin* cu nimeni. Nu vreau să *iubesc* pe nimeni. Vreau doar…

îşi strânge braţele la piept şi priveşte în podea.

— Ce vrei? îl întreb, îndemnându-**l** să termine propoziţia.

Ochii i se ridică, încet, spre ai mei, şi apelez la toată forţa mea pentru a rămâne pe dulap, când mă priveşte aşa, ca şi cum aş fi cina de Ziua Recunoştinţei.

— Sunt atras de tine, Tate, continuă, cu voce joasă. Te doresc, dar te doresc fără toate celelalte lucruri.

Nu mi-a mai rămas niciun gând.

Creierul = Lichid.

Inima = Unt.

încă pot să suspin şi o fac.

Aştept să pot gândi din nou. Apoi mă gândesc, *mult.*

Tocmai a recunoscut că vrea să facă sex cu mine; dar nu vrea ca asta să ducă la nimic altceva. Nu ştiu de ce mă simt flatată. Ar trebui să mă facă să-i trag un pumn în faţă, dar faptul că a ales să mă sărute după ce nu a mai sărutat pe nimeni, timp de şase ani întregi, face ca această confesiune să-mi dea sentimentul că aş fi câştigat premiul Pulitzer.

Ne uităm unul la altul şi pare puţin emoţionat. Sunt sigură că se întreabă dacă m-a enervat. Nu vreau să creadă că a făcut- o, pentru că, sincer, îmi vine să strig, *am câştigat!,* din toţi rărunchii.

Nu am nici cea mai vagă idee despre ce ar trebui să zic. De când ne-am cunoscut, am avut cele mai ciudate şi stânjenitoare conversaţii, iar aceasta din urmă a fost cireaşa de pe tort.

—Avem nişte discuţii aşa de ciudate! îi zic.

Râde, uşurat.

— Da.

Cuvântul *da* e mult mai frumos atunci când e rostit de el, împodobit cu vocea lui. Din gura lui, probabil, orice cuvânt sună mai frumos. încerc să mă gândesc la un cuvânt pe care îl urăsc. Cam urăsc cuvântul *bou.* E un cuvânt urât. Prea scurt si îndesat. Mă întreb dacă vocea lui m-ar face să iubesc acest cuvânt.

— Ia spune *bou.*

Ridică din sprâncene, ca şi cum s-ar întreba dacă m-a auzit bine. Crede că sunt ciudată.

Nu-mi pasă.

— Doar spune-l, insist eu.

— Bou, pronunţă el, cu o uşoară ezitare.

Zâmbesc. Iubesc cuvântul bou. Este noul meu cuvânt preferat!

— Eşti atât de ciudată! îmi spune, amuzat.

îmi încrucişez picioarele. Observă.

— Aşadar, Miles, să vedem dacă am înţeles bine. Nu ai mai făcut sex de şase ani. Nu ai mai avut o iubită de şase ani. Nu ai mai sărutat o fată de opt ore. Nu-ţi plac relaţiile, evident. *Nici* iubirea. Dar eşti bărbat. Şi bărbaţii au nevoi.

Mă urmăreşte, încă amuzat.

— Continuă, mă îndeamnă, cu un zâmbet provocator., fără intenţie.

— Nu vrei să te simţi atras de mine, dar eşti. Vrei să faci sex cu mine, dar nu vrei să ai o relaţie cu mine. De asemenea, nu vrei să mă *iubeşti.* Şi nici nu vrei ca *eu* să vreau să *te* iubesc.

încă îl amuz. încă zâmbeşte.

— Nu mi-am dat seama că sunt aşa de transparent.

Nu eşti, Miles. Crede-mă.

— Dacă facem asta, cred că ar trebui să o luăm încet, îi spun, tachinându-l. Nu vreau să te forţez să faci ceva pentru care nu eşti pregătit. Practic, eşti virgin.

Zâmbetul îi piere şi face, intenţionat, trei paşi lenţi, spre mine. Nu mai zâmbesc, pentru că este destul de intimidant. Când ajunge lângă mine, mă încadrează cu braţele şi se apleacă spre gâtul meu.

— Au trecut şase ani, Tate. Crede-mă când îţi spun... că sunt pregătit.

Toate astea tocmai au devenit noile mele cuvinte preferate. *Crede* şi *mă* şi *când* şi *îţi* şi *spun* şi *că* şi *sunt* şi *pregătit*.

Preferate. Toate.

Se retrage şi poate să-şi dea seama că, în acest moment, nu respir. Păşeşte înapoi, la locul lui, în faţa mea. Scutură din cap, de parcă nu i-ar veni să creadă ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Nu-mi vine să cred că tocmai te-am întrebat dacă vrei să facem sex. Ce fel de bărbat face asta?

înghit în sec.

— Cam toţi.

Râde, dar pot să-mi dau seama că se simte vinovat. Poate îi e teamă că n-o să fac faţă la aşa ceva. S-ar putea să aibă dreptate, dar nu am de gând să-i spun lui asta. Dacă are impresia că n-o să mă descurc, o să-şi retragă cuvintele. Dacă îşi retrage cuvintele, înseamnă că nu o să mai primesc un alt sărut, de genul celui pe care mi l-a dat mai devreme.

Aş fi în stare să accept orice, dacă asta înseamnă că mă va săruta nou. Mai ales dacă înseamnă că voi experimenta *mai mult* decât sărutul lui.

Mi se usucă gâtul numai când mă gândesc la asta. Ridic paharul şi mai iau o înghiţitură lentă de suc, încercând, pe tăcute, să-mi pun ordine în gânduri.

Mă vrea pentru sex.

Mi-e cam dor de sex. A trecut ceva timp.

Ştiu că sunt atrasă de el şi nu mă pot gândi la nimeni altcineva din viaţa mea cu care mi-ar plăcea să fac sex, ocazional, fără

complicaţii, decât la vecinul meu, pilot de avion, care-şi împătureşte singur rufele.

Pun paharul cu suc la loc, apoi îmi apăs palmele pe suprafaţa dulapului şi mă aplec puţin în faţă.

— Ascultă-mă, Miles. Tu eşti singur. Eu sunt singură. Tu lucrezi mult prea mult, iar eu mă concentrez pe carieră aproape nesănătos de mult. Chiar dacă am vrea să avem o relaţie, n-ar merge. N-ar încăpea în vieţile noastre. Nici nu ne-am împrietenit la cataramă, deci nu trebuie să ne facem griji că neam putea strica prietenia. Dacă vrei să faci sex cu mine? O să te las. Des.

îmi studiază gura, de parcă toate cuvintele care ies din ea tocmai au devenit cuvintele lui preferate.

— Des? mă întreabă.

Aprob din cap.

— Da. Des.

Se uită în ochii mei, cu o privire încitantă.

— Ok, răspunde, aproape ca şi cum ar fi o provocare.

-Ok.

încă ne separă o distanţă de vreo doi metri. Tocmai i-am spus tipului ăstuia că vreau să fac sex cu el, fără să am vreo pretenţie şi el încă stă tocmai acolo, când eu sunt tocmai aici şi îmi devine foarte clar faptul că l-am judecat greşit. E mai emoţionat decât mine. Deşi cred că emoţiile noastre provin din motive diferite. El are emoţii pentru că nu vrea ca treaba asta să işte vreo complicaţie.

Eu *am* emoţii pentru că nu sunt sigură că e posibil să fac *numai sex* cu el. Dacă mă gândesc la cât de mult îmi place, sunt foarte sigură că sexul va fi cea mai mică dintre problemele noastre. Totuşi, uite-mă stând aici şi prefăcându-mă că sunt de acord ca totul să rămână *numai sex*. Poate că, dacă începe cu atât, o să se transforme în ceva mai mult.

— Ei bine, nu putem să facem sex chiar în momentul ăsta, evidenţiază el.

La naiba!

— De ce nu?

— Singurul prezervativ pe care îl am în portofel probabil s-a dezintegrat deja.

Râd. Ador umorul lui autocritic.

— Cu toate astea, vreau să te sărut din nou, continuă cu un zâmbet plin de speranţă.

De fapt, mă mir faptul că *nu mă* sărută.

— Sigur.

Se apropie lent de locul în care stau, până când picioarele mele ajung de o parte şi de alta a taliei lui. îi urmăresc privirea, pentru că se uită la mine de parcă s-ar aştepta să mi răzgândesc.

N-o să mă răzgândesc. E foarte posibil ca eu să îmi doresc asta mai mult decât el.

Ridică mâinile şi şi le strecoară prin părul meu, mângâindu- mi obrazul cu degetele mari. Inspiră sacadat, cu ochii aţintiţi spre gura mea.

— Mă faci să-mi fie atât de greu să respir!

îşi pecetluieşte propoziţia cu un sărut, lipindu-şi buzele de ale mele. Fiecare părticică din fiinţa mea, care încă nu se topise în prezenţa lui, este acum lichefiată, la fel ca restul corpului meu. încerc să-mi amintesc o altă dată când gura unui bărbat peste a mea m-a făcut să mă simt atât de bine. Limba lui îmi alunecă peste buză, apoi se cufundă înăuntru, gustându-mă, umplându-mă, posedându-mă.

O... Doamne! îi.

Ador.

Gura.

îmi înclin capul, ca să pot savura mai mult din ea. Şi-l înclină şi el, ca să poată savura mai mult din a mea. Limba lui are o memorie perfectă, pentru că ştie cu exactitate tot ce are de făcut. îşi lasă mâna rănită să se odihnească pe coapsa mea, în timp ce mâna sănătoasă îmi strânge ceafa, strivindu-ne buzele unele de altele. Mâinile mele nu mai sunt încleştate pe tricoul lui. îi explorează braţele, gâtul, spatele, părul.

Suspin uşor, iar sunetul îl face să se împingă în mine, trăgându-mă în acelaşi timp câţiva centimetri mai aproape de marginea blatului.

— Ei bine, sigur nu eşti gay, concluzionează cineva din spatele nostru.

Dumnezeule.

Tata.

Tata!

Fir-aş!

Miles. Se retrage.

Eu. Sar jos de pe bar.

Tata. Trece pe lângă noi.

Deschide frigiderul şi ia o sticlă cu apă, de parcă ar găsi-o pe fiică-sa pipăită de musafirul lui în fiecare seară. Se întoarce şi ne priveşte, luând o înghiţitură mare de apă. Când termină, pune capacul la loc şi bagă sticla înapoi, în frigider. închide uşa frigiderului, se apropie şi îşi face loc printre noi, mărind şi mai mult distanţa dintre mine şi el.

— Du-te la culcare, Tate, îmi spune, când iese din bucătărie.

îmi acopăr gura cu mâna. Miles, cu a lui, îşi acoperă faţa. Suntem, amândoi, groaznic de ruşinaţi. Mai mult el decât mine, sunt sigură.

— Ar trebui să mergem la culcare, îmi spune.

Sunt de acord cu el.

Ieşim din bucătărie, fără să ne atingem. Mai întâi, ajungem în faţa dormitorului meu, aşa că fac o pauză şi mă întorc să-l privesc. Se opreşte şi el.

Se uită în stânga, apoi, scurt, în dreapta, ca să se asigure că suntem singuri pe hol. Face un pas spre mine şi îmi mai fură un sărut. Spatele mi se întâlneşte cu uşa dormitorului, dar, cumva, reuşeşte să-şi retragă buzele.

— Eşti sigură că e ok? întreabă, căutându-mi ezitarea în ochi.

Nu ştiu dacă e ok. Mă simt bine, iar el are un gust foarte bun şi nu mă pot gândi la ceva ce îmi doresc mai mult decât să fiu cu el. Totuşi, îmi fac griji din cauza motivelor din spatele celor şase ani de abstinenţă.

— îţi faci prea multe griji, îi răspund, cu un zâmbet

forţat. Crezi că ne-ar fi de ajutor să stabilim nişte reguli?

Mă studiază repede, înainte să facă un pas în spate.

— S-ar putea, îmi zice. Pe moment, nu-mi vin în minte decât două.

— Care-s alea?

Ochii lui mă privesc fix, preţ de câteva secunde.

— Nu-mi pune întrebări despre trecut, îmi spune ferm. Şi nu te aştepta la un viitor.

Nu-mi place deloc niciuna dintre regulile astea. Amândouă mă fac să vreau să mă răzgândesc cu privire la aranjamentul ăsta, să mă întorc şi să o iau la fugă. Dar, în schimb, încuviinţez din cap. Sunt de acord, pentru că o să accept orice poate să-mi dea. Nu mai sunt Tate când sunt în preajma lui Miles. Sunt lichid şi lichidul nu ştie cum să fie ferm sau să-şi ia apărarea, de unul singur. Lichidul curge. Asta e tot ce vreau să fac cu Miles.

Să curg.

— Ei bine, eu nu am decât o singură regulă, îi spun, în şoaptă.

Aşteaptă să-mi audă regula. Dar eu nu mă pot gândi la nicio regulă. Nu am nicio regulă. Eu de ce nu am reguli? încă mai aşteaptă.

— încă nu ştiu care este. Dar, când o să-mi vină în minte, trebuie să o respecţi.

Miles râde. Se apleacă şi mă sărută pe frunte, apoi se îndepărtează, spre dormitorul lui. Deschide uşa, dar se mai uită la mine, încă o secundă, înainte să dispară în cameră.

Nu sunt sută la sută sigură, dar cred cu tărie că expresia pe care tocmai am văzut-o pe faţa lui a fost frică. Mi-aş dori să ştiu ce-l sperie, pentru că ştiu de ce mi-e frică mie.

Mi-e teamă de modul în care se vor sfârşi toate astea.

capitolul zece Miles

Cu şase ani în urmă

Ian ştie.

A trebuit să-i spun. După prima săptămână de şcoală, ştia că Rachel a devenit totul.

Rachel ştie că Ian ştie. Rachel ştie că el nu va spune nimic. îi dau lui Rachel camera mea, atunci când se mută la noi, iar eu ocup camera de oaspeţi. Camera mea este singura din casă care are baie proprie. Vreau ca Rachel să stea în camera mai bună.

— Cutia asta o vrei aici? o întreabă Ian pe Rachel.

Rachel îl întreabă ce e în ea şi el îi spune că sunt toate sutienele şi lenjeria ei.

— Mă gândeam că poate ar trebui să o duc direct în camera lui Miles.

Rachel îşi dă ochii peste cap.

— Potoleşte-te, îi spune.

El râde. îi place că are acces la ceva atât de intim. De asta nu ne-ar da niciodată în vileag. Ştie cât de puternice sunt secretele. După ce descărcăm toate cutiile, Ian pleacă. Tata trece pe lângă mine, pe hol, şi se opreşte.

Faptul că el s-a oprit înseamnă că ar trebui să mă opresc şi eu.

— Mulţumesc, Miles.

Crede că sunt de acord cu situaţia asta. Cu faptul că îi permite altei femei să dea la o parte ultimele amintiri ale mamei.

Nu sunt de acord.

Doar pretind că sunt, pentru că nimic din toate astea nu Contează. Rachel contează.

Nu el.

— Nicio problemă, îi răspund, începe să meargă, apoi se opreşte din nou. îmi spune că apreciază că mă port frumos cu Rachel.

Spune că îşi doreşte ca el şi mama să-mi fi dăruit un frate sau o soră când eram mai mic.

Spune că sunt frate bun.

Cuvintele sunt îngrozitoare, atunci când ies din gura lui.

Mă întorc în camera lui Rachel. închid uşa.

Suntem numai noi.

Zâmbim.

Mă apropii de ea şi o iau în braţe, apoi o sărut pe gât. Au trecut trei săptămâni din prima seară în care am sărutat-o. Pot să număr pe degete de câte ori am mai sărutat-o de atunci. Nu putem să ne comportăm aşa la şcoală. Nu putem să ne comportăm aşa în public. Nu putem să ne comportăm aşa în faţa părinţilor noştri. Nu pot să o ating decât când suntem singuri şi nu prea am reuşit să fim singuri în ultimele trei săptămâni.

Acum?

Acum o sărut.

— Trebuie să stabilim câteva reguli, ca să nu avem probleme,

îmi spune.

Se dezlipeşte de mine. Se aşază la biroul meu, iar eu mă aşez pe patul meu.

Ei bine... se aşază la biroul *ei,* iar eu mă aşez pe patul *ei.*

— Prima regulă, continuă, nu ne giugiulim când sunt ei acasă.

E prea riscant.

Nu vreau să fiu de acord cu regula asta, dar dau din cap că da. – A doua, fără sex.

Nu mai aprob din cap.

— Niciodată? o întreb.

Ea înclină aprobator din cap. Ooo, *chiar* urăsc înclinarea asta. – De ce?

Suspină din greu.

— Sexul va face situaţia mult mai greu de suportat, atunci când ni se va termina timpul. Ştii asta.

Are dreptate. Şi, totodată, greşeşte total, dar presimt că, în timp, îşi va da singură seama de asta.

— Pot să te întreb care e cea de-a treia regulă, înainte să fiu de acord cu a doua?

Zâmbeşte.

— Nu există a treia regulă.

Zâmbesc,

— Aşadar, numai sexul este interzis? Şi ne referim la penetrare, nu-i aşa? Nu la oral? îşi acoperă faţa cu palmele.

— Dumnezeule, chiar trebuie să fii aşa de explicit?

E adorabilă când se ruşinează.

— Doar clarificam. Am o viată întreagă de lucruri pe care vreau să ţi le fac şi numai şase luni la dispoziţie, în care să le pun în practică pe toate.

— Hai să stabilim detaliile atunci când se iveşte situaţia, mă roagă.

— Corect, răspund, admirându-i obrajii îmbujoraţi.

— Rachel? Eşti virgină?

Obrajii i se colorează şi mai tare. Clatină din cap şi îmi spune că nu. Mă întreabă dacă mă deranjează.

— Deloc, îi zic, sincer.

Mă întreabă dacă eu sunt virgin, dar vocea îi e plină de timiditate.

— Nu, îi răspund. Dar acum, când te-am întâlnit pe tine, îmi doresc să fi fost. îi place că îi spun asta.

Mă ridic şi mă pregătesc să mă duc în noul meu dormitor, ca să mă

apuc de rearanjat. înainte să ies, încui pe dinăuntru uşa dormitorului ei, apoi mă întorc şi îi zâmbesc.

Mă apropii, încet, de ea.

O apuc de mâini şi o ridic în picioare. îmi înfăşor mâna în jurul ei şi o trag spre mine.

O sărut.

capitolul unsprezece

TATE

— Trebuie sa fac pipi.

— Iar? mormăie Corbin.

— N-am mai fost de două ore, îi explic, pe un ton defensiv.

De fapt, nu am nevoie să merg la baie, dar trebuie să ies din maşina asta. După discuţia pe care am avut-o, aseară, cu Miles, maşina pare diferită, cu el în ea. Mă simt ca şi cum ar umple-o cu prezenţa lui şi fiecare minut care trece fără să spună nimic mă face să mă întreb ce-i trece prin minte. Mă întreb dacă nu cumva regretă discuţia noastră. Mă întreb dacă o să pretindă că nici n-a avut loc.

Mi-ar plăcea ca tata să se fi prefăcut că n-a văzut nimic, înainte să plecăm, azi-dimineaţă, stăteam cu el la masa din bucătărie, cân a intrat Miles.

— Ai dormit bine, Miles? l-a întrebat, când Miles s-a aşezat la masă.

Credeam că se va îmbujora de stânjeneală, dar, în schimb, i- a răspuns tatei cu o clătinare din cap.

— Nu prea bine. Fiul dumneavoastră vorbeşte în somn.

Tata şi-a ridicat paharul şi l-a ridicat în direcţia lui Miles.

— E bine de ştiut că ai fost în cameră cu Corbin, azi-noapte.

Din fericire, Corbin nu se aşezase, încă, la masă şi nu a auzit comentariul tatei. Pe tot parcursul micului dejun, Miles a rămas tăcut şi, după aceea, singura dată când l-am auzit vorbind a fost când eu şi Corbin eram amândoi în maşină. Miles s-a apropiat de tata şi i-a strâns mâna, spunând ceva ce numai tata a putut să audă. Am încercat să citesc expresia tatei, dar nu am putut să desluşesc nimic. Tata se pricepe să-şi ascundă gândurile aproape la fel de bine ca Miles.

Sunt foarte curioasă ce i-a spus Miles lui tata de dimineaţă, înainte să plecăm.

De asemenea, vreau să aflu răspunsul la o mulţime de întrebări pe care le am despre Miles.

Când eran mai mici, eu şi Corbin eram mereu de acord că, dacă am putea avea o superputere, aceea ar fi abilitatea de a zbura. Acum, după ce l-am cunoscut pe Miles, m-am răzgândit. Dacă aş putea avea o superputere, ar fi puterea de a mă infiltra. M-aş infiltra în mintea lui, ca să-i pot citi toate gândurile.

M-aş infiltra în inima lui şi m-aş răspândi în ea, ca un virus.

M-aş numi Infiltratorul.

Mda. Sună destul de bine.

— Du-te la *pipi*, îmi spune Corbin, agitat, oprind maşina în parcarea unei benzinării.

Mi-aş dori să fim din nou la liceu, ca să pot să-i spun că e un bou. Dar, din păcate, adulţii nu-şi fac fraţii boi.

Ies din maşină şi mă simt un pic mai bine. Parcă pot respira din nou, până când Miles deschide uşa lui şi păşeşte afară, în lumea largă. Acum, Miles pare şi mai mare, iar plămânii mei devin mai mici. Mergem împreună în benzinărie, dar nu ne vorbim.

E amuzant cum funcţionează chestia asta. Uneori, tăcerea spune mai multe decât toate cuvintele din lume. Uneori, tăcerea mea spune: nu ştiu cum să-ţi vorbesc, nu ştiu ce gândeşti, vorbeşte-

mi, spune-mi tot ce ai spus vreodată; toate cuvintele, începând cu primul tău cuvânt.

Mă întreb ce spune tăcerea lui.

Odată ajunşi înăuntru, el zăreşte primul semnul pentru toalete, face semn din cap şi păşeşte în faţa mea. Mă conduce. îl las. Pentru că el e un solid şi eu sunt un lichid şi, în această clipă, eu sunt doar ariergarda lui.

Când ajungem în dreptul toaletelor, el intră, fără nicio ezitare, în cea a bărbaţilor. Nu se întoarce să mă privească. Nu aşteaptă să intru eu, mai întâi, în toaleta femeilor. Deschid uşa, dar nu am nevoie s-o folosesc. Vreau doar să respir, însă el nu mă lasă. Mă invadează. Nu cred că o face intenţionat. Dar îmi invadează gândurile, şi stomacul, şi plămânii, şi lumea.

Asta e superputerea lui. Invadarea.

Invadatorul şi Infiltratorul. Au aproape acelaşi sens, aşadar, probabil formăm o echipă defectă.

Mă spăl pe mâini şi întârzii suficient de mult timp, încât să pară că am avut nevoie să-l fac pe frate-meu să oprească aici. Deschid uşa toaletei şi mă invadează din nou. îmi stă în drum, în faţa uşii pe care eu încerc să ies.

Nu se clinteşte, chiar dacă îmi invadează spaţiul. Nici nu îmi doresc cu adevărat să o facă, aşa că îl las să rămână.

— Vrei ceva de băut? mă întreabă.

Dau din cap că nu.

— Am apă, în maşină.

— Ţi-e foame?

îi spun că nu îmi este. Pare uşor dezamăgit că nu vreau nimic. Poate că nu vrea să ne întoarcem, imediat, la maşină.

— Deşi, parcă aş mânca nişte dulciuri, adaug.

Unul dintre zâmbetele lui rare şi preţioase îi împodobeşte chipul.

— Atunci, o să-ţi cumpăr nişte dulciuri.

Se întoarce şi se îndreaptă spre raionul cu dulciuri. Mă opresc lângă el şi îmi cântăresc opţiunile. Ne uităm mult prea mult timp la dulciuri. De fapt, nici nu prea vreau, de niciun fel, dar amândoi le studiem în continuare şi ne prefacem că vrem.

— E ciudat, îi şoptesc.

— Ce e ciudat? mă întreabă. Alesul dulciurilor sau faptul că amândoi ne dorim să fim pe bancheta din spate, dar ne prefacem că nu?

Uau! Acum, mă simt ca şi cum chiar i-aş fi infiltrat gândurile, cumva. Numai că astea sunt cuvinte pe care le-a spus de bunăvoie. Cuvinte care m-au făcut să mă simt foarte bine.

— Amândouă, îi spun, fără ezitare, apoi mă întorc spre el. Fumezi?

îmi aruncă din nou privirea aceea. Privirea care-mi spune că sunt o ciudată.

Nu-mi pasă.

— Nu, răspunde, lejer.

— îţi aduci aminte de ţigările acelea, din gumă de mestecat, care se vindeau când eram mici?

— Da. Destul de ciudate, dacă stai să te gândeşti.

Dau din cap.

— Eu şi Corbin obişnuiam să ne cumpărăm mereu. Sub nicio formă, nu mi-aş lăsa copilul să cumpere aşa ceva.

— Nu cred că se mai fabrică, zice Miles.

Ne uităm din nou la dulciuri.

— Dar tu?

— Dar eu, ce?

— Fumezi?

Clatin din cap.

— Nu.

— Bine, răspunde el.

Ne mai uităm la dulciuri, încă puţin. Se întoarce să mă privească, iar eu mă uit în sus, la el.

— Chiar vrei dulciuri, Tate?

— Nu.

Pufneşte în râs.

— Atunci, cred că ar trebui să ne întoarcem la maşină.

Sunt de acord, dar niciunul dintre noi nu se mişcă.

Se întinde spre mâna mea şi o atinge, atât de uşor, de parcă ar fi conştient că el e făcut din lavă şi eu nu. îmi prinde două degete, fără ca măcar să încerce să-mi apuce toată mâna, şi le strânge uşor.

— Stai, îi spun, trăgându-i mâna înapoi.

Se uită la mine, peste umăr, apoi se întoarce cu totul, cu faţa spre mine.

— Ce i-ai spus tatei, azi-dimineaţă? înainte să plecăm?

Degetele i se strâng în jurul mâinii mele şi chipul nu i se abate de la expresia pătrunzătoare, cu care s-a obişnuit.

— Mi-am cerut scuze.

Se răsuceşte, din nou, spre uşă, iar eu îl urmez. Nu-mi dă drumul mâinii, decât când ajungem aproape de ieşire. Când, în cele din urmă, mi-o lasă să cadă, mă evaporez din nou.

îl urmez spre maşină şi sper să nu cred cu adevărat că sunt capabilă să mă infdtrez. îmi aduc aminte că e acoperit cu armură. E impenetrabil.

Nu ştiu dacă pot face asta, Miles. Nu ştiu dacă pot să respect cea de-a doua regulă, pentru că, dintr-odată, îmi doresc să ajung în viitorul tău mai mult decât vreau să ajung cu tine, pe bancheta din spate.

— Era coadă, îi spune Miles lui Corbin, când ne urcăm în maşină.

Corbin iese din parcare şi schimbă postul de radio. Nu-i pasă cât de lungă a fost coada. Nu e suspicios, altfel ar fi spus ceva. De altfel, încă nu e nimic suspicios.

Mergem mai bine de cincisprezece minute, înainte să-mi dau seama că nu mă mai gândesc la Miles. în ultimele cincisprezece minute din drumul nostru, gândurile mele au fost numai amintiri.

— Mai ţii minte, când eram mici şi ne doream ca superputerea noastră să fie zborul?

— Da, îmi amintesc, răspunde Corbin.

— Acum, ai superputerea. Poţi să zbori.

Corbin îmi zâmbeşte în oglinda retrovizoare.

— Da, îmi spune. Cred că asta mă face supererou.

Mă las pe pe spate, în scaun, şi mă uit pe geam, puţin invidioasă pe amândoi. Invidioasă pe lucrurile pe care le-au văzut. Pe locurile în care au mers.

— Cum e să priveşti răsăritul de sus, din zbor?

Corbin ridică din umeri.

— Nu prea mă uit la el. Sunt prea ocupat cu serviciul, atunci când sunt acolo.

Mă întristează. Nu o lua drept ceva sigur, Corbin.

— *Eu* mă uit, spune Miles.

Priveşte pe geam şi vocea îi e atât de joasă, încât abia o aud.

— îl urmăresc, de fiecare dată când sunt în aer.

Dar nu-mi spune cum e. Vorbeşte distant, de parcă ar vrea să păstreze senzaţia pentru el. îl las.

— Când znori, încâlci regulile universului, le spun. E impresionant. Să sfidezi gravitaţia? Să priveşti răsăritul şi apusul din locuri din care Mama Natură nu a vrut să le priveşti? Chiar sunteţi supereroi, dacă stai să te gândeşti.

Corbin se uită la mine în oglinda retrovizoare şi râde. *Nu o lua drept ceva sigur, Corbin.* Miles nu râde. încă se uită pe geam.

— Tu salvezi vieţi, îmi spune Miles. Asta e mult mai impresionant.

în timpul impactului, inima mea absoarbe cuvintele.

Din perspectiva mea, cea de-a doua regulă nu arată bine, deloc.

capitolul doisprezece MILES

Cu şase ani în urmă

Prima regulă, cea de a nu ne săruta când părinţii sunt acasă, a primit un nou amendament.

Acum spune că ne putem face de cap, dar numai în spatele unei uşi încuiate.

Din nefericire, cea de-a doua regulă e încă în picioare.

Tot fără sex.

Şi, recent, a fost adăugată a treia regulă: nu te furişa noaptea. Lisa încă o verifică pe Rachel, uneori, în mijlocul nopţii, numai pentru că este mamă de adolescentă şi aşa trebuie să facă. Dar urăsc treaba asta.

Am reuşit să supravieţuim, sub acelaşi acoperiş, o lună întreagă.

Nu vorbim despre faptul că au mai rămas doar cinci luni şi un pic.

Nu vorbim despre ce se va întâmpla când tata se va căsători cu mama ei. Nu vorbim de faptul că, atunci când se va întâmpla, vom fi legaţi pentru mai mult de cinci luni. *Sărbători.*

Vizite de weekend.

Reuniuni.

Va trebui să fim amândoi prezenţi, dar o vom face ca membri ai aceleiaşi familii.

Nu vorbim despre toate astea, pentru că ne fac să ne simţim ca şi cum am face ceva greşit.

De asemenea, nu vorbim despre ele pentru că ne e greu. Când mă

gândesc la ziua în care ea se va muta în Michigan şi eu voi rămâne în San Francisco, nu pot vedea dincolo de acea clipă. Nu pot vedea nimic dintr-o perioadă în care ea nu va mai fi total pentru mine.

— Ne întoarcem duminică, spune el.

— O să ai toată casa numai pentru tine. Rachel rămâne la o prietenă. Ar trebui să-l inviţi pe Ian pe la tine.

— Deja l-am invitat, îl mint.

Şi Rachel a minţit. Rachel va fi aici, tot weekendul. Nu vrem să le dăm vreun motiv să ne suspecteze. Mi-e destul de greu să încerc să o ignor, de faţă cu ei.

E greu să pretind că nu am nimic în comun cu ea, când, de fapt, vreau să râd la tot ce spune. Vreau să-i bat palma pentru tot ce face. Vreau să mă laud în faţa tatei cu inteligenţa ei, cu notele bune, cu bunătatea ei, cu spiritualitatea ei. Vreau să îi spun că am o iubită nemaipomenită, pe care vreau să o cunoască, pentru că sigur o va îndrăgi.

Şi chiar o îndrăgeşte. Doar că nu în felul în care îmi doresc să o îndrăgească.

Vreau să o îndrăgească pentru *mine.*

Ne luăm la revedere de la părinţi. Lisa îi spune lui Rachel să se comporte frumos, dar Lisa nu e cu adevărat îngrijorată. Din câte ştie Lisa, Rachel nu face nimic rău.

Rachel se comportă frumos. Rachel nu încalcă regulile.

Cu excepţia celei de-a treia reguli. Weekendul ăsta, Rachel, fără îndoială, va încălca regula numărul trei.

Ne jucăm de-a familia.

Ne prefacem că este casa noastră. Ne prefacem că e bucătăria noastră, iar ea găteşte pentru mine. Mă prefac că e a mea şi mă plimb după ea, în timp ce găteşte, nu-i dau drumul. O ating.

O sărut pe gât. O întrerup din treabă ca să o lipesc de mine. îi place, dar se preface că nu. Când terminăm de mâncat, ne aşezam

pe canapea. Punem un film, dar nu prea ne uităm la el. Nu ne putem opri din sărutat. Ne sărutăm atât de mult, încât ne dor buzele. Ne dor mâinile. Ne doare stomacul, pentru că trupurile noastre îşi doresc atât de mult să încalce şi regula numărul doi!

Ne aşteaptă un weekend lung.

Decid că am nevoie de un duş, altfel o să am nevoie de un amendament la regula numărul doi.

Fac duş în camera ei. îmi place duşul ăsta. îmi place mai mult decât îmi plăcea când era duşul meu. îmi place să-i văd lucrurile aici. îmi place să mă uit la aparatul ei de ras şi să-mi imaginez cum arată când îl foloseşte. îmi place să mă uit la sticla ei cu şampon şi să mi-o imaginez cu capul pe spate, sub jetul de apă, clătindu-şi spuma din păr. îmi place şi că duşul meu e şi duşul ei.

— Miles, mă strigă.

Bate la uşă, dar este deja în baie. Apa e fierbinte pe pielea mea, dar vocea ei o face şi mai fierbinte. Dau perdeaua duşului la o parte. Poate că o îndepărtez un pic prea mult, pentru că vreau ca ea *să-şi dorească* să încălcăm cea de-a doua regulă. Respiră uşor, dar ochii îi cad acolo unde vreau eu.

— Rachel, îi spun, zâmbind larg în faţa stânjenelii care i s-a aşternut pe chip.

Se uită în ochii mei.

Vrea să facă duş cu mine. Este doar prea timidă să-mi ceară asta.

— Intră, o îndemn.

Am vocea răguşită, de parcă aş fi ţipat.

Acum cinci secunde, o aveam normală.

Trag la loc perdeaua, pentru a ascunde efectul pe care mi-**l** provoacă prezenţa ei, dar şi pentru a-i oferi intimitate, în timp ce se dezbracă. N-am văzut-o niciodată fără haine.

Am simţit ce e sub ele.

Dintr-odată, sunt emoţionat.

Stinge lumina.

— E bine aşa? mă întreabă, timid, îi răspund că este, dar îmi doresc să aibă mai multă încredere în ea. Trebuie să îi dau mai multă încredere în ea. Dă perdeaua la o parte şi văd cum unul dintre picioarele ei intră primul. înghit în sec, atunci când îl urmează şi restul corpului.

Din fericire, lumina nopţii este suficient de puternică pentru a o îmbrăca într-o aură incandescentă.

O văd destul de bine.

O văd perfect.

Ochii ni se întâlnesc din nou. Face un pas spre mine. Sunt curios dacă a mai făcut vreodată duş cu cineva, dar nu o întreb. Fac şi eu un pas spre ea, pentru că pare speriată. Nu vreau să-i fie frică.

Mie mi-e frică.

îi ating umerii şi o ghidez spre jetul de apă. Nu mă lipesc de ea, chiar dacă am nevoie să o fac. Păstrez distanţă între noi. Trebuie. Singurele care se ating sunt gurile noastre. O sărut uşor, abia atingându-i buzele, dar mă doare atât de tare! Doare mai tare decât oricare alt sărut pe care ni l-am dat. Mai tare decât săruturile în care gurile ni se lovesc. în care dinţii ni se lovesc. Săruturi frenetice, atât de grăbite, încât devin ameţitoare. Săruturi care culminează cu mine muşcându-i buza sau cu ea mușcând-o pe a mea.

Niciunul dintre acele săruturi nu doare ca acesta şi nu pot să-mi dau seama de ce acest sărut mă doare atât de tare. Trebuie să mă desprind de ea. O rog să mă lase un minut şi ea înclină din cap, apoi îşi aşază obrazul pe pieptul meu. Mă reazem de perete, o trag după mine şi-mi ţin ochii strâns închişi.

Cuvintele încearcă din nou să rupă bariera pe care am construit-o în jurul lor. De fiecare dată când sunt cu ea, vor să iasă, dar mă

lupt din răsputeri să întăresc zidul ce le înconjoară. Nu trebuie să le audă.

Nu trebuie să le spun.

Dar, lovesc în ziduri. întotdeauna lovesc atât de tare, încât toate săruturile noastre sfârşesc aşa. Cu mine cerându-i să mă lase un minut şi ea lăsându-mă. Acum, vor să iasă la lumină mai mult ca niciodată.

Au nevoie de aer. Cer să se facă auzite.

Şi nu ştiu câte lovituri mai pot îndura, înainte ca zidurile să se prăbuşească.

Nu ştiu de câte ori buzele mele le mai pot atinge pe ale când cuvintele se vor revărsa peste ziduri, strecurându-se printre crăpături, traversându-mi pieptul până când o să-i ţin chipul în mâini, o să mă uit în ochii ei şi o să le permit să distrugă toate barierele pe care le-am ridicat între noi şi inevitabila frângere de inimi.

Cuvintele ies oricum.

— Nu pot să văd nimic, îi spun.

Ştiu că ştie la ce mă refer. Nu vreau să dezvolt subiectul, dar *cuvintele ies* oiricum. Au preluat controlul.

— Când tu o să te muţi în Michigan şi eu o să rămân în San Fran?

Nu văd nimic dincolo de asta. Obişnuiam să-mi văd viitorul aşa cum îl voiam, dar, acum, nu mai văd nimic. Sărut lacrima care i se scurge pe obraz.

— Nu pot să fac asta, îi spun. Singurul lucru pe care vreau să îl văd eşti tu şi, dacă nu te pot avea pe tine... nimic altceva nu merită efortul. Tu faci ca totul să fie mai bun, Rachel. Totul.

O sărut puternic, pe gură, iar de data asta nu doare deloc, acum, când cuvintele sunt libere.

— Te iubesc, îi declar, eliberându-mă complet.

O sărut din nou, neoferindu-i ocazia să-mi răspundă. Nu vreau să o

aud pronunţând cuvintele până când nu este pregătită şi nu vreau să o aud spunâdu-mi că tot ceea ce simt este greşit, îi simt mâinile pe spatele meu, trăgându-mă, apropiindu-mă de ea. Picioarele i se înfăşoară în jurul meu, de parcă încearcă să se încastreze înăuntrul meu.

Deja a făcut-o.

Frenezia ne învăluie din nou. Dinţi loviţi, buze muşcate, grabă, repezeală, respiraţii sacadate, atingeri.

Geme şi o simt cum încercă să se desprindă de gura mea, dar mâna mi-e încleştată în părul ei şi îi acopăr gura, cu disperare, sperând să nu se retragă niciodată, să nu aibă nevoie de aer.

Mă obligă să îi dau drumul, îmi cobor fruntea peste a ei, trăgând rapid aer în piept, în încercarea de a nu-mi lăsa sentimentele să se reverse, libere.

— Miles, îmi spune, cu răsuflarea tăiată. Miles, te iubesc. Mi-e atât de frică! Nu vreau să ne despărţim.

Mă iubeşti, Rachel.

Mă îndepărtez şi o privesc în ochi.

Plânge.

Nu vreau să-i fie frică. îi spun că o să fie bine. îi spun că o să aşteptăm până la absolvire, apoi o să le mărturisim. îi spun că o să fie de acord cu relaţia noastră. Când o să le spunem, lucrurile o să se schimbe. Totul o să fie în regulă. O să trebuiască să înţeleagă, îi spun că avem totul sub control.

Aprobă din cap, încordat.

— Avem totul sub control, spune şi ea, de acord cu mine. îmi apăs fruntea pe a ei.

— Avem totul sub control, Rachel, o asigur.

— Nu pot să renunţ la tine acum. Sub nicio formă, îmi prinde faţa în mâini şi mă sărută.

Te-ai îndrăgostit de mine, Rachel.

Sărutul ei îmi eliberează pieptul de o greutate atât de mare, încât simt că plutesc.

Simt că şi ea pluteşte cu mine.

O întorc, până când spatele i se lipeşte de perete, îi ridic braţele deasupra capului şi îmi împletesc degetele cu ale ei, apoi îi lipesc mâinile de peretele de faianţă, din spatele ei.

Ne privim în ochi... şi distrugem complet regula numărul doi.

capitolul treisprezece
TATE

— Mersi că m-ai convins să merg, îi spune Miles lui Corbin. în afară de o nouă rană la mână şi aflarea faptului că m-ai crezut gay, m-am simţit bine.

Corbin râde şi se întoarce să descuie uşa.

— Nu e chiar vina mea că te-am crezut gay. Nu vorbeşti niciodată despre fete şi se pare că ţi-ai scos sexul din program de şase ani încheiaţi.

Corbin deschide uşa, intră în apartament şi se îndreaptă spre dormitor. Eu rămân în prag, cu faţa la Miles.

El se uită fix la mine. Mă invadează.

— E în program, acum, mă anunţă, zâmbind.

Acum, am devenit un *program.* Nu vreau să fiu un program. Vreau să fiu un plan. O hartă. Vreau să fiu harta viitorului său.

Dar asta ar încălca regula numărul doi.

După ce deschide uşa, Miles se retrage în apartamentul lui şi face semn cu capul în direcţia dormitorului.

— După ce adoarme? îmi şopteşte.

Bine, Miles. Te poţi opri din implorat. Voi fi programul tău.

Dau din cap că da, apoi închid uşa.

Fac un duş, mă epilez, mă spăl pe dinţi, cânt şi mă machiez atât cât să pară că nu m-am machiat deloc. îmi aranjez părul doar atât cât să pară că nu mi l-am aranjat deloc. Şi mă îmbrac cu aceleaşi haine pe care le-am purtat mai devreme, astfel încât să pară că nu m-am schimbat deloc. Dar, pe bune, mi-am schimbat sutienul şi chiloţii, pentru că nu se asortau, dar acum se asortează. Şi apoi mă isterizez, pentru că, în seara asta, Miles o să-mi vadă sutienul şi chiloţii.

Şi, probabil, o să le atingă.

Dacă face parte din programul lui, s-ar putea să fie chiar el cel care le dă jos.

Primesc un mesaj pe telefon şi sunetul mă sperie, pentru că, în programul meu, nu primesc mesaje la ora unsprezece noaptea. Mesajul e de la un număr necunoscut. Tot ce scrie este:

A intrat în camera lui?
Eu: De unde ai numărul meu?
Miles: L-am furat din telefonul lui Corbin, pe drum.

în capul meu e o voce care cântă, „Na-na-na-na haa-haa! Mi- a furat numărul!"

Sunt aşa un copil!

Eu: Nu, se uită la televizor.
Miles: Bine. Am de rezolvat ceva. Mă întorc în douăzeci de minute. Las uşa apartamentului deschisă, în cazul în care se duce la culcare înainte să revin.

Cine are treburi de rezolvat la unsprezece noaptea?

Eu: Pa, pa!

Mă holbez la ultimul mesaj pe care i l-am trimis şi mă chircesc. A sunat mult prea relaxat. îi dau impresia că fac asta tot timpul. Probabil crede că toate zilele mele decurg ceva de genul:

Un băiat oarecare: Tate, vrei să facem sex?
Eu: Sigur. Lasă-mă să termin cu ăştia doi şi vin imediat. Apropo, eu nu am nicio regulă, deci, accept orice.
Băiatul oarecare: Super!

Trece un sfert de oră şi, în sfârşit, televizorul se stinge. Imediat

ce uşa camerei lui Corbin se închide, a mea se deschide. Trec prin sufragerie, mă furişez pe uşa de la intrare şi mă ciocnesc cu Miles, care stă în hol.

— Bună sincronizare, remarcă el.

Ţine în mână o plasă de cumpărături. O mută în cealaltă mână, ca sa nu o văd prea mult.

— După tine, Tate, îmi spune, deschizând uşa.

Nu, Miles, eu te urmez. Aşa e între noi. Tu eşti solid, eu sunt lichid. Tu despici apele, eu merg în urma ta.

— Ţi-e sete?

Se duce în bucătărie, dar, de data asta, nu ştiu sigur dacă îl pot urma. Nu ştiu cum să fac toate astea şi mi-e frică să nu-şi dea seama că nu am mai avut niciodată o regulă numărul unu sau doi. Dacă trecutul şi viitorul sunt interzise, ne rămâne doar prezentul, iar eu habar n-am ce să fac în prezent.

în prezent, mă duc în bucătărie.

— Ce ai de băut? îl întreb.

Acum, plasa e pe dulap, iar el mă surprinde inspectând-o şi o împinge din raza mea vizuală.

— Spune-mi ce vrei, iar eu mă uit dacă am, îmi propune.

— Suc de portocale.

Zâmbeşte, apoi caută în plasă. Scoate o cutie cu suc de portocale şi simplul fapt că s-a gândi la asta este o dovadă a generozităţii lui. Este, de asemenea, o dovadă că nu e foarte complicat să mă facă să mă topesc. Ar trebui să-i spun că regula mea e: *Nu mai face lucruri care să mă facă să vreau să-ţi încalc regulile!*

Iau sucul din mâna lui, zâmbind.

— Ce mai e în plasă?

— Chestii, ridică el din umeri.

Mă urmăreşte cum deschid cutia cu suc. Mă urmăreşte cum iau o înghiţitura. Mă urmăreşte cum înşurubez capacul la loc. Mă urmăreşte cum aşez sucul pe dulapul din bucătăria lui, dar nu suficient de atent încât să observe cât de repede mă întind după plasă.

O apuc, chiar înainte ca braţele lui să mă prindă de talie.

— Pune-o la loc,Tate.

O deschid şi mă uit înăuntru.

Prezervative.

Râd şi o arunc la loc, pe dulap. Când mă întorc, braţele lui nu-mi dau dumul.

— Chiar vreau să spun ceva nepotrivit sau jenant, dar nu mă pot gândi la nimic. Prefa-te că am făcut-o şi râzi oricum.

Nu râde, dar braţele încă îi sunt în jurul meu.

— Eşti ciudată, îmi spune.

— Puţin îmi pasă.

— Toată situaţia asta e ciudată, zâmbeşte el.

El îmi spune cât este de ciudat, dar eu mă simt al naibii de bine. Nu sunt sigură dacă, pentru el, e ciudat în sensul bun sau rău.

— E ciudat în sensul bun sau rău?

— Ambele, îmi răspunde. Sau nu.

— Tu eşti ciudat, îi spun.

Zâmbeşte.

— Puţin îmi pasă.

îşi mută mâna în sus, pe spatele meu, până la umeri, apoi încet, în jos, pe braţe, până când palmele lui le ating pe ale mele.

Asta îmi aminteşte...

îi trag mâna între noi.

— Ce-ţi face palma?

— Bine.

— Probabil, mâine, ar trebui să o verific, îl anunţ.

— Mâine n-o să fiu aici. Plec, peste câteva ore.

Două gânduri îmi trec simultan prin minte. Primul, Sunt foarte dezamăgită că pleacă în seara asta. Al doilea, Ce caut eu aici, dacă el pleacă în seara asta?

— N-ar trebui să dormi?

Clatină din cap.

— Nu pot să dorm acum.

— Nici măcar n-ai încercat, îi spun. N-o să fii în stare să pilotezi un avion dacă nu dormi, Miles.

— Primul zbor e scurt. În plus, sunt copilot. O să dorm în avion.

Somnul nu e în programul lui. *Tate* e.

în programul lui, Tate surclasează somnul.

Mă întreb ce mai surclasează Tate.

— Aşadar, şoptesc, dându-i drumul mâinii.

Fac o pauză, pentru că nu ştiu ce să spun după *aşadar*. Nimic. Nici măcar un *şi prin urmare.*

E linişte.

Atmosfera devine apăsătoare.

— Aşadar, începe el.

îşi trece degetele printre ale mele, răsfirându-mi-le. Degetele mele le plac pe ale lui.

— Vrei să afli cât timp a trecut pentru mine, din moment ce eu ştiu un detaliu atât de intim despre tine? îl întreb.

Mi se pare corect, dacă mă gândesc la faptul că toată familia mea ştie cât a trecut pentru el.

— Nu, îmi răspunde, simplu. Dar vreau să te sărut.

Hmm. Nu prea ştiu ce să înţeleg din asta, dar nu vreau să-i analizez *refuzul,* atunci când e urmat de o frază ca asta.

— Atunci, sărută-mă, îl îndemn.

Degetele lui le părăsesc pe ale mele şi mi se mută de o parte şi

de alta a capului, ţinându-mă nemişcată.

— Sper că ai gustul sucului de portocale, iar.

Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt.

Număr cuvintele din ultima propoziţie, apoi caut un loc, în mintea mea, unde să păstrez, pentru totdeauna, aceste opt cuvinte. Vreau să le ascund într-un sertar mental, pe care să-l etichetez *Lucruri pe care să le scoţi şi să le citeşti când stupida lui regulă numărul doi devine un prezent trist şi singuratic.*

Miles este în gura mea. Mă invadează, din nou. închid sertarul mental şi ies din mintea mea, ca să mă întorc la el.

Invadează-mă, invadează-mă, invadează-mă.

Probabil că am, iarăşi, gustul sucului de portocale, pentru că, în mod sigur, se poartă ca şi cum i-ar plăcea. Şi mie îmi place gustul lui, pentru că îl trag mai aproape, îl sărut şi încerc din răsputeri să îl infiltrez doar cu Tate.

Se desprinde pentru a respira şi vorbeşte.

— Am uitat cât de bine e.

Mă compară. Nu-mi place când mă compară cu oricine l-a mai făcut să se simtă atât de bine.

— Vrei să ştii ceva? continuă.

Vreau. Vreau să ştiu totul, dar, din nu ştiu ce motiv, aleg acest moment să mă răzbun pentru acel cuvânt pe care mi l-a spus.

— Nu.

îl trag din nou spre gura mea. Nu mă sărută înapoi imediat, pentru că nu poate să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Totuşi, gura lui se prinde destul de repede care-i treaba. Cred că urăşte răspunsul meu tăios la fel de mult cum l-am urât eu pe al lui, iar acum îşi foloseşte mâinile pentru propria sa răzbunare. Nu-mi dau seama unde mă atinge, pentru că, imediat ce mă atinge într-un loc, mâinile i se mută în altul. Mă atinge peste tot, niciunde, deloc, prea mult odată.

Partea mea preferată din sărutul lui Miles este sunetul. Sunetul buzelor sale când le acoperă pe ale mele. Sunetul respiraţiilor noastre când sunt înghiţite una de cealaltă. Ador suspinul lui, atunci când corpurile noastre se apasă unul pe celălalt. Băieţii obişnuiesc să-şi înăbuşe reacţiile sonore, mai mult decât fetele.

Nu şi Miles. Miles mă doreşte şi vrea ca eu să ştiu, iar mie îmi place asta, la nebunie.

Dumnezeule, ador asta!

— Tate, murmură în gura mea. Hai să mergem în dormitor.

Dau din cap, iar el se îndepărtează de gura mea. Se întinde peste dulap, să ia cutia cu prezervative. Mă trage spre dormitor, dar se întoarce repede în bucătărie şi ia sucul de portocale. Când trece pe lângă mine să mă conducă în dormitor, îmi face cu ochiul.

Senzaţia pe care mi-o lasă acest gest, atât de simplu, mă face să mă înspăimânt de sentimentele care mă vor cuprinde atunci când îl voi simţi în mine. Nu ştiu dacă voi putea să le depăşesc.

Când ajungem în dormitor, încep să mă îngrijorez. Mai mult pentru că suntem în casa lui şi tot ceea ce se întâmpilă între noi este, în mare măsură, în condiţiile impuse de el, ceea ce mă face să mă simt dezavantajată.

— Ce e? mă întreabă.

Se descalţă de pantofi. Se duce în baie şi stinge lumina, apoi închide uşa.

— Doar m-am emoţionat puţin, şoptesc.

Stau în mijlocul dormitorului, ştiind exact ce urmează să se întâmple. De obicei, lucrurile de genul ăsta nu sunt discutate şi aranjate anterior, ca în cazul de faţă. Sunt spontane şi arzătoare şi niciuna dintre părţi nu ştie ce se întâmplă până în momentul în care se întâmplă.

însă, atât eu cât şi Miles ştim ce urmează să se întâmple.

— Vino aici, îmi spune.

Zâmbesc şi fac câţiva paşi, până în locul unde e aşezat. îmi prinde coapsele, apoi îşi lipeşte buzele de tricoul care îmi acoperă abdomenul. Mâinile îmi cad pe umeri lui şi mă uit în jos, la el. Ridică privirea spre mine şi calmul din ochii lui e contagios.

— Putem să o luăm încet, mă asigură. Nu trebuie să se întâmple seara asta. Nu am stabilit nicio regulă în privinţa asta.

Râd, dar scutur din cap.

— Nu, e în regulă. Pleci, în câteva ore, şi nu te întorci decât peste, câteva zile? Cinci?

— Nouă, de data asta.

Urăsc numărul ăsta.

— Nu vreau să te fac să aştepţi nouă zile, după ce ţi-am dat apă la moară.

Mâinile lui îmi urcă pe coapse, până ajung în faţa blugilor. Deschide nasturele, fără pic de efort.

— Nu va fi tortură pentru mine să-mi imaginez că fac asta cu tine, îmi spune, când degetele lui ating fermoarul pantalonilor.

începe să îi tragă în jos şi inima îmi bate atât de tare, încât o simt de parcă s-ar apuca să construiască ceva. Poate că inima mea îşi construieşte o scară spre cer, din moment ce ştie că va exploda şi va muri în secunda în care blugii vor aluneca de pe mine.

— Dar, cu siguranţă, va fi o tortură pentru mine, îi şoptesc.

Fermoarul e desfăcut şi mâna lui se strecoară în interiorul pantalonilor. îmi înconjoară şoldul, apoi începe să împingă în jos.

închid ochii şi încerc să nu mă mişc, dar cealaltă mână a lui mi-a ridicat tricoul, atât cât să le permită buzelor sale să mi se lipească de abdomen. Este o senzaţie copleşitoare.

Ambele mâini sunt, acum, în interiorul jeanşilor mei, în jurul

feselor. împing materialul uşor, în jos, până ajunge la genunchi. Limba lui îmi întâlneşte pielea de pe abdomen şi mâinile mi se pierd în părul lui.

Când, în cele din urmă, blugii îmi ajung în jurul gleznelor, ies din ei şi mă descalţ, în acelaşi timp. Mâinile i se ridică din nou, de pe coapse, pe mijlocul meu. Mă trage înspre el, până când îl încalec. îmi aranjează picioarele de o parte şi de alta, apoi mă prinde de spate şi mă lipeşte puternic de el. Suspin adânc.

Nu ştiu de ce mi se pare că eu sunt cea fără experienţă. Mă aşteptam să nu preia atât de mult controlul, dar nu mă plâng.

Nu mă plâng deloc.

îmi ridic braţele, când încearcă să-mi scoată tricoul. Îl arunc jos, în spatele meu, şi buzele lui le reîntâlnesc pe ale mele, iar mâinile se ocupă de închizătoare a sutienului.

Nu e corect. Eu sunt pe cale să rămân cu un singur articol vestimentar pe mine, în timp ce el încă nu s-a dezbrăcat de nimic.

— Eşti atât de frumoasă, îmi şopteşte, deschizându-mi sutienul.

Mâinile i se strecoară sub bretele şi mi le trage, uşor, în jos, peste braţe. îmi ţin respiraţia şi aştept să îl dea jos. Vreau să îi simt gura pe corpul meu, atât de mult, încât nu mai pot gândi coerent. Când sutienul coboară, dezvăluindu-mă în întregime, expiră.

— Uau! exclamă, cu respiraţia tremurândă.

Aruncă sutienul pe jos şi se uită, din nou, la mine. Zâmbeşte şi-şi lipeşte, scurt, buzele de ale mele, sărutându-mă subtil. Când se desprinde, îmi prinde faţa între mâini şi se uită în ochii mei.

— îţi place?

îmi muşc buza de jos, pentru a-mi înăbuşi zâmbetul uriaş, care ameninţă să mi se răspândească pe chip. Se apleacă şi îmi prinde buza cu ale lui, trăgându-mi-o dintre dinţi. O sărută, preţ de câteva secunde, apoi îi dă drumul.

— Să nu o mai muşti, îmi spune. îmi place să te văd zâmbind.

Bineînţeles, zâmbesc din nou.

Am mâinile pe umerii lui şi i le trec în jos, pe spate, apoi îi ridic tricoul. îmi eliberează faţa şi ridică braţele, ca să i-l pot da jos. Mă las pe spate şi îl admir, aşa cum mă admiră şi el pe mine. îmi plimb mâinile pe pieptul lui, atingându-i fiecare muşchi.

— Şi tu eşti frumos.

îmi apasă spatele cu palmele, îndemnându-mă să mă ridic. Imediat ce o fac, îşi apleacă gura peste sânul meu şi-şi mişcă, uşor, limba peste sfârc. Gem, iar el îl acoperă în întregime cu gura. Una dintre mâini mă prinde de şold şi se strecoară sub elasticul chiloţilor.

— Te vreau pe spate, îmi şopteşte.

Cealaltă mână e pe spatele meu, în timp ce, dintr-o mişcare, ne schimbă poziţiile şi mă aşază pe pat. Se apleacă peste mine, tragându-mi chiloţii în timp ce limba i se afundă, adânc, în gura mea. Mâinile îmi ajung rapid la nasturele blugilor lui şi îl desfac, dar se trage rapid înapoi.

— Nu încă, mă avertizează. Sau se va termina mai repede decât a început.

Nu prea îmi pasă cât o să dureze. îi vreau toate hainele jos. începe să mă dezbrace de chiloţi. îmi îndoaie unul dintre picioare şi îi trage, apoi face la fel şi cu al doilea. Acum, cu siguranţă, nu mă mai priveşte în ochi.

îmi lasă picioarele pe pat, din nou, iar el se ridică şi se îndepărtează cu doi paşi.

— Uau, şopteşte, privindu-mă.

Rămâne acolo, cu ochii la mine, dezbrăcată, întinsă pe patul lui, în timp ce el încă se bucură de confortul blugilor.

— Mi se pare un pic nedrept, îi atrag atenţia.

Clatină din cap, îşi ridică pumnul la gură, şi-şi muşcă nodurile degetelor. Se întoarce cu spatele şi inspiră adânc. Revine cu faţa la mine şi privirea îi urcă pe corpul meu, până la ochi.

— E prea mult, Tate.

Dezamăgirea mă cuprinde, odată cu vorbele lui. încă scutură din cap, dar se îndreaptă spre noptieră. Ia cutia de prezervative şi o desface, apoi alege unul şi rupe ambalajul cu dinţii.

— îmi pare rău, spune, frenetic, dezbrăcându-se de pantaloni. Voiam ca tu să te simţi bine. Voiam să fie cel puţin memorabil.

A scăpat de blugi. Mă priveşte în ochi, dar îmi e greu să păstrez contactul vizual, pentru că boxerii sunt, şi ei, pe jos.

— Dar, dacă nu ajung imediat în tine, o să fie foarte stânjenitor pentru mine.

Vine repede spre mine şi, cumva, reuşeşte să îşi pună prezervativul în timpul în care, cu cealaltă mână, îmi desparte genunchii.

— Mă revanşez, în câteva minute. îţi promit, mă asigură, oprindu-se între picioarele mele, aşteptând acordul meu.

— Miles, îi spun, nu-mi pasă de nimic din toate astea. Te vreau în mine.

— Slavă Cerului, oftează el.

Cu mâna dreaptă îmi apucă genunchiul, apoi buzele lui le întâlnesc pe ale mele. Intră în mine atât de brusc, puternic şi tare, încât, practic, ţip în gura lui. Nu se opreşte să mă întrebe dacă doare. Nu-şi încetineşte mişcările. împinge din ce în ce mai tare şi mai adânc.

Chiar doare, dar în cel mai plăcut mod cu putinţă.

Gem în gura lui, iar el mârâie lângă gâtul meu şi buzele lui sunt peste tot, la fel şi mâinile. E dur. E carnal, tare şi înflăcărat şi nu e deloc tăcut. E rapid şi pot să-mi dau seama, după modul în care

umerii i se încordează sub mâinile mele, că a avut dreptate. Nu o să dureze mult.

— Tate, expiră el. *Dumnezeule,* Tate!

Muşchii picioarelor i se încordează, apoi începe să tremure.

— La dracu'! geme.

îşi apasă cu putere buzele peste ale mele şi rămâne nemişcat, în ciuda spasmelor care i-au cuprins picioarele şi spatele. îşi ridică buzele şi expiră zgomotos, lăsându-şi fruntea să cadă pe umărul meu.

— Iisuse Hristoase! exclamă, încă încordat.

încă tremurând. încă adânc, în mine.

în secunda în care se retrage, buzele lui sunt pe gâtul meu, mişcându-se în jos, până la sâni. îi sărută scurt, înainte de a reveni la gura mea.

— Vreau să te gust, îmi zice. E ok?

Aprob din cap.

Aprob hotărât din cap.

Se ridică din pat, scapă de prezervativ şi se întoarce la locul lui, lângă mine. îi urmăresc fiecare mişcare, pentru că, deşi n-a vrut să afle cât timp a trecut de când n-am mai fost cu un tip, a trecut aproape un an. Nu se compară, nici pe departe, cu cei şase ani de abstinenţă ai lui, dar a trecut suficient încât să nu vreau să închid ochii, de frică să nu ratez ceva. Mai ales acum, când pot să-i admir în voie V-ul, fără să mă ruşinez de faptul că nu pot să-mi dezlipi ochii de el.

Şi el îmi studiază corpul cu aceeaşi fascinaţie cu care mâna îi alunecă peste abdomenul meu, şi mai coboară, până ajunge la coapse. îmi desparte picioarele şi urmăreşte tot ceea ce îmi face cu atât de mult entuziasm, încât trebuie neapărat să îmi ţin ochii deschişi, ca să-l pot privi cum mă priveşte.

Două degete se cufundă în mine şi, dintr-odată, mi-e mult mai greu să continui să-l privesc. Degetul mare rămâne afară şi îmi tachinează fiecare loc pe care îl atinge. Suspin şi îmi las mâinile să cadă pe pat, deasupra capului, iar ochii mi se închid.

Mă rog să nu se oprească. Nu vreau să se oprească.

Gura lui o întâlneşte pe a mea şi mă sărută uşor, buzele lui moi contrastând cu apăsarea puternică a mâinii. Gura lui începe să-şi croiască drum în jos, de la bărbie până la gât, apoi la adâncitura claviculei, mai jos, până pe piept, trecându-mi peste sfârc, peste abdomen, mai jos, şi mai jos, *la naiba,* jos de tot.

Se poziţionează între coapsele mele, păstrându-şi degetele înăuntru, în timp ce limba lui îmi întâlneşte pielea, separându- mă, făcându-mi spatele să se arcuiască şi mintea să renunţe la orice gând.

Renunţ la tot.

Nu-mi pasă că gem atât de tare, încât, probabil, tocmai am trezit tot etajul.

Nu-mi pasă că împing cu călcâiele în saltea şi încerc să mă îndepărtez de el, pentru că e prea mult.

Nu-mi pasă că degetele lui ies din mine, mă prind de şolduri şi mă ţin pe loc, la mila gurii lui, refuzând să mă lase să plec, slavă Domnului!

Nu-mi pasă că, în mod sigur, îl rănesc atunci când îl trag de păr şi îl împing în mine, făcând orice îmi stă în putere ca să ajung într-un loc atât de îndepărtat, încât sunt aproape sigură că nu am mai fost niciodată acolo.

Picioarele încep să-mi tremure, degetele lui se cufundă din nou în mine şi sunt destul de sigură că încerc să îmi înăbuş sunetele cu perna lui. Nu vreau să fie dat afară din clădire pentru că am ţipat atât de tare cât vreau să ţip acum.

Dintr-odată, mă simt de parcă sunt sus, în aer, zburând. Mă

simt ca şi cum, dacă aş privi în jos, aş vedea răsăritul, sub mine. Simt că planez, deasupra tuturor.

Sunt...

O, Dumnezeule.

Sunt...

Iisuse Hristoase!

Sunt... asta... *el.*

Cad.

Plutesc.

Uau!

Uau, uau, uau!

Nu vreau să mai ating vreodată pământul.

Când m-am topit complet şi m-am îmbibat în aşternut, îşi plimbă din nou, cu lăcomie, gura în sus, pe corpul meu. îmi ridică perna de pe fel şi o aruncă într-o parte, apoi mă sărută scurt.

— încă o dată, îmi spune.

Se dă jos de pe pat şi revine, în doar câteva secunde, apoi e din nou în mine, dar, de data asta, nici măcar nu încerc să deschid ochii. Am braţele deasupra capului, degetele lui sunt împletite cu ale mele şi împinge, mă penetrează, trăieşte înăuntrul meu. Obrajii noştri sunt lipiţi unul de altul, stă cu fruntea pe perna mea, şi niciunul dintre noi nu mai are energia necesară să scoată vreun sunet.

îşi răsuceşte capul, până ce îmi găseşte urechea cu buzele, apoi îşi încetineşte ritmul şi intră blând, apoi iese în întregime. Rămâne nemişcat, apoi intră din nou şi iese iar. Face asta de încă câteva ori, iar eu nu pot decât să stau acolo şi să-l simt.

— Tate, îmi şopteşte, cu buzele aproape lipite de urechea.

Iese din nou şi stă nemişcat.

— Deja pot să spun asta şi sunt sută la sută sigur.

Mă penetrează din nou.

-Cel.

Iese din nou, apoi repetă mişcarea.

— Mai bun.

Din nou.

— Lucru.

Din nou.

— Pe care.

Din nou.

— L-am simţit.

Din nou.

— Vreodată.

Se opreşte, respirând sacadat lângă urechea mea, strângându-mi mâinile dureros de tare; dar nu scoate niciun sunet când se eliberează pentru a doua oara.

Nu ne mişcăm.

Rămânem aşa, mult timp.

Nu pot să-mi înlătur zâmbetul obosit de pe faţă. Cred că va rămâne acolo, permanent.

Miles se retrage şi mă priveşte. Zâmbeşte când îmi vede faţa şi, privindu-l, îmi dau seama că nu ne-am uitat deloc unul în ochii celuilalt când timp a fost în mine. Mă face să mă întreb dacă a făcut-o intenţionat sau dacă a fost doar o întâmplare.

— Comentarii? mă tachinează el. Sugestii?

Pufnesc în râs.

— îmi pare rău. Sunt doar... n-am... cuvinte…

Clatin din cap, dându-i de înţeles că mai am nevoie de timp pâbă să pot vorbi.

— Te-am lăsat fără cuvinte, îşi dă el seama. Şi mai bine.

Mă sărută pe obraz, apoi se ridică şi se îndreaptă spre baie. închid ochii şi mă întreb cum poate să se termine bine tot ceea ce se întâmplă între noi.

Nu are cum.

Deja îmi dau seama de asta, pentru că nu-mi doresc să mai fac asta cu nimeni altcineva, vreodată.

Numai cu Miles.

Revine în dormitor şi se apleacă să îşi ia boxerii. în acelaşi timp, îmi ridică de jos chiloţii şi blugii, apoi le aşază lângă mine, pe pat.

Asta o fi vreo aluzie a lui că ar vrea să mă îmbrac?

Mă ridic în şezut şi îl văd cum îmi ia de pe podea sutienul şi tricoul, după care mi le înmânează. De fiecare dată când ochii ni se întâlnesc, îmi zâmbeşte, dar mi-e greu să-i zâmbesc şi eu.

Odată îmbrăcată, mă ridică şi mă sărută, apoi mă strânge în braţe.

— M-am răzgândit, îmi spune. După toate astea, sunt convins că următoarele nouă zile vor fi tortură curată.

îmi ascund zâmbetul, dar el nu îşi dă seama, pentru că încă are braţele înfăşurate în jurul meu.

— Mda.

Mă sărută pe frunte.

— Poţi să încui uşa când ieşi?

îmi înghit dezamăgirea şi, nu ştiu prin ce metodă, găsesc puterea să-i zâmbesc, atunci când îmi dă drumul.

— Sigur.

Mă îndrept spre uşa dormitorului şi îl aud căzând pe pat.

Plec, fără să ştiu exact cum ar trebui să mă simt. Nu mi-a promis nimic mai mult decât ceea ce s-a întâmplat între noi. Am făcut exact ceea ce am acceptat de bunăvoie, adică sex.

Numai că nu mă aşteptam la acest copleşitor sentiment de

stânjeneală. Nu din cauza modului în care m-a expediat imediat după ce am făcut sex, ci, mai mult, pentru modul în care m-am simţit atunci când s-a descotorosit de mine. Am crezut că vreau ca, între noi, totul să se rezume doar la sex, la fel de mult ca el, dar, dacă ar fi să mă iau după bătăile inimii mele, din ultimele două minute, nu cred că sunt în stare să am o relaţie atât de simplă cu el.

O voce firavă din mintea mea mă atenţionează că trebuie să ies din situaţia asta, înainte ca legătura dintre noi să se complice şi mai mult. Din păcate, există o voce mult mai pătrunzătoare, care mă îndeamnă să nu dau înapoi, spunându- mi că viaţa mea merită puşină distracţie, după atât de multă muncă.

Numaă gândul la cât de mult mi-a plăcut noaptea asta este suficient pentru a mă convinge să accept, ba chiar să primesc cu braţele deschise nepăsarea lui de mai târziu. Poate, cu un pic de antrenament, pot învăţa cum să o adopt şi eu.

Păşesc spre uşa apartamentului, dar mă opresc, pentru că aud pe cineva vorbind. îmi lipesc urechea de uşa şi ascult. Corbin vorbeşte singur, în sufragerie, probabil cu o persoană care se află la celălalt capăt al telefonului mobil.

Nu pot intra acum. Crede că sunt în pat.

Mă uit înapoi la uşa lui Miles, dar nu am de gând să bat. Nu doar că ar fi jenant, dar asta ar însemna să doarmă şi mai puţin.

Mă duc la lift şi decid să îmi petrec următoarea jumătate de oră pe hol, cu speranţa că frate-meu se va întoarce, curând, în camera lui.

E ridicol că simt nevoia să ascund asta de Corbin, dar ultimul lucru pe care vreau este ca el să se supere pe Miles. Şi exact asta s-ar întâmpla, dacă ar afla.

Ajung în hol şi ies din lift, fără să ştiu ce vreau să fac. Aş putea să aştept în maşină.

— Te-ai rătăcit?

Mă uit la Cap, care stă în locul lui obişnuit, în ciudat faptului că e aproape miezul nopţii. Bate cu palma în scaunul gol, de lângă el.

— Ia loc.

Trec pe lângă el şi mă aşez pe locul liber.

— De data asta, nu am adus mâncare, îi spun. îmi pare rău.

Clatină din cap.

— Nu te plac pentru mâncare, Tate. Nu eşti o bucătăreasă aşa de bună.

Râd şi mă simt bine când râd. în ultimele două zile, totul a fost mult prea intens.

— Cum a fost de Ziua Recunoştinţei? mă întreabă. Băiatul s- a simţit bine?

Mă uit la el şi înclin capul, nedumerită.

— Băiatul?

încuviinţează din cap.

— Domnul Archer. Nu şi-a petrecut vacanţa cu tine şi cu fratele tău?

Dau din cap, înţelegându-i întrebarea.

— Ba da, îi răspund.

Aş mai adăuga că, în mod sigur, domnul Archer a avut cea mai bună Zi a Recunoştinţei din ultimii şase ani, dar nu o fac.

— Cred că domnul Archer s-a simţit bine.

— Şi de ce zâmbeşti aşa?

îmi şterg imediat rânjetul care mi-a apărut, fără să-mi dau seama, pe faţă. Strâmb din nas.

— Cum zâmbesc?

Cap râde.

— Măi să fie! Tu şi băiatul? Nu cumva te îndrăgosteşti, Tate?

Clatin din cap.

— Nu! exclam imediat. Nu e nimic de genul ăsta.

— Atunci, cum e?

Simt cum roşeaţa îmi urcă pe gât şi privesc în altă parte. Obrajii mei se îmbujorează, până ajung la culoarea scaunelor pe care stăm, iar Cap râde din nou.

— Oi fi eu bătrân, dar asta nu înseamnă că nu pot citi limbajul trupului, mă atenţionează el. Asta înseamnă că tu şi băiatul... cum se zice acum? Va zbenguiţi? Ciufuliţi bărzoiul?

Mă aplec şi îmi îngrop faţa în mâini. Nu-mi vine să cred că port discuţia asta cu un bărbat de optzeci de ani.

Clatin repede din cap.

— Nu o să răspund la aşa ceva.

— înţeleg, zice Cap, aprobator.

Pentru un moment, rămânem amândoi tăcuţi, cât timp încercăm să asimilăm ceea ce tocmai i-am confirmat, mai mult sau mai puţin.

— Păi, e bine. Poate aşa, băiatul ăla o să mai şi zâmbească, din când în când.

Dau din cap, total de acord cu el. Şi eu vreau să îl văd zâmbind mai des.

— Acum, putem schimba subiectul?

Cap întoarce, încet, capul spre mine şi îşi arcuieşte sprânceana stufoasă, cenuşie.

— Ţi-am povestit vreodată cum am descoperit un cadavru, la etajul trei?

Neg din cap, uşurată că a schimbat subiectul, dar neştiind cum să interpretez faptul că subiectul unui cadavru m-a ajutat să-mi găsesc uşurarea.

Sunt la fel de morbidă ca şi Cap.

capitolul paisprezece
Miles

Cu şase ani în urmă

— Crezi că ne place aşa de mult s-o facem, tocmai pentru ca nu
ar trebui să facem aşa ceva? mă întreabă Rachel.

Se referă la sărutat.

Ne sărutăm des.

De fiecare dată când avem ocazia şi de fiecare dată când nu avem ocazia.

— Când spui că *nu ar trebui*, te referi la faptul că părinţii noştri
sunt împreună? îmi spune că da. Vocea îi e sacadată, pentru că, în acest moment, o sărut pe gât, în sus. îmi place că o las fără suflare.

— îţi aduci aminte de prima oară când te-am văzut, Rachel?

Scoate un suspin care înseamnă da.

— Şi îţi aduci aminte când te-am condus la clasa domnului
Clayton? îmi oferă un alt *da* nerostit.

— Am vrut să te sărut în ziua aia. îmi continui drumul, până la gura ei, apoi o privesc în ochi.

— Tu ai vrut să mă săruţi?

Răspunde că da şi pot vedea în ochii ei ci se gândeşte la ziua aceea.

La ziua în care ea A devenit Totul Pentru mine.

— Atunci, nu ştiam despre părinţii noştri, îi explic. Şi totuşi,
ne doream să facem asta. Aşa că nu, nu cred că de asta ne place acum.

Zâmbeşte.

—Vezi? îi şoptesc, trecându-mi buzele, uşor, peste ale ei, pentru a-i demonstra cât de bine e.

Se ridică de pe pernă şi se sprijină într-un cot.

— Dar dacă ne place doar să ne sărutăm, în general?

Continuă ea şirul întrebărilor. Dacă nu are nimic deosebit de-a face cu
mine sau cu tine.

Mereu face asta. îi spun că ar trebui să devină avocat, pentru că îi place atât de mult să se joace de-a avocatul diavolului.

Dar ador când o face, aşa că intru mereu în jocul ei.

— Bine punctat, îi zic. îmi place să sărut. Nu cunosc pe nimeni căruia să *nu-i placă*. Dar există o diferenţă între *asta* şi simpla
plăcere de a săruta.

Se uită, curioasă, la mine.

— Care-i diferenţa? îmi mai lipesc o dată gura de a ei.

— *Tu*, îi şoptesc. îmi place să te sărut *pe tine*.

Asta îi răspunde la întrebare, pentru că tace şi îmi trage, din nou, gura peste a ei. îmi place că Rachel pune totul la îndoială.

Mă face să privesc lucrurile într-o lumină diferită.

Mereu mi-a plăcut să mă sărut cu fetele pe care le-am sărutat, dar, numai pentru că am fost atras de ele. Nu avea nimic de-a face cu ele, personal. Când le-am sărutat pe toate celelalte fete, am simţit plăcere. De asta le place oamenilor să se sărute, pentru că e desfătător. Dar, atunci când îţi face plăcere să săruţi pe cineva pentru cine este, diferenţa nu se simte în desfătare.

Diferenţa se ascunde în durerea pe care o simţi atunci când nu o săruţi.

Nu mă doare când nu le sărut pe niciuna dintre celelalte fete pe care le-am sărutat în trecut.

Mă doare numai atunci când nu o sărut pe Rachel.

Poate aşa se explică faptul că dragostea este atât de dureroasă.

îmi place să te sărut, Rachel.

capitolul cincisprezece
TATE

Miles: Eşti ocupată?
Eu: Mereu sunt ocupată. Ce s-a întâmplat?
Miles: Am nevoie de ajutorul tău. Nu durează mult.
Eu: Vin în cinci minute.

Ar fi trebuit să zic zece minute, în loc de cinci, pentru că nu am reuşit să fac duş, pe ziua de azi. După tura de zece ore de noaptea trecută, fără îndoială, am nevoie de un duş. Dacă aş fi ştiut că e acasă, duşul ar fi fost în capul listei mele de priorităţi, dar credeam că nu se întoarce până mâine.

îmi prind părul într-un coc lejer şi înlocuiesc pantalonii de pijama cu o pereche de blugi. încă nu e ora prânzului, dar, spre ruşinea mea, abia m-am dat jos din pat.

Bat la uşa lui şi îmi strigă să intru, aşa că o deschid. E căţărat lângă una dintre ferestrele sufrageriei. Se uită la mine, apoi face semn cu capul spre un scaun.

— Ia scaunul ăla şi împinge-l aici, îmi zice, indicându-mi un loc, cam la jumătate de metru distanţă de el. încerc să le măsor, dar n-am mai cumpărat niciodată draperii. Nu ştiu dacă trebuie să măsor cadrul ferestrei, sau geamul în sine.

Ei, să fiu a naibii! Cumpără draperii.

Trag scaunul de cealaltă parte a ferestrei şi mă caţăr pe el. îmi dă ruleta şi întinde banda.

— Depinde de modelul draperiilor pe care le vrei. Eu le-aş măsura pe amândouă, îi sugerez.

E îmbrăcat de zi din nou, într-o pereche de blugi şi un tricou

albastru-închis. Cumva, albastrul-închis al tricoului îi face ochii mai puțin albaștri. îi face mai transparenți. Aproape ca și cum ai putea vedea prin ei, ca prin sticlă. Ochii lui sunt departe de a fi transparenți cu zidul pe care l-a construit în spatele lor.

își notează dimensiunile în telefon, apoi măsoară și geamul. După ce le notează pe toate, coborâm de pe scaune și le așezăm la loc, sub masă.

— Ce părere ai de un covor? mă întreabă, inspectând podeaua de sub masă. Crezi că ar trebui să-mi iau un covor?

Ridic din umeri.

— Depinde ce îți place.

Dă ușor din cap, cu ochii încă ațintiți în podeaua goală.

— Nu mai știu ce îmi place, spune, în șoaptă.

Aruncă ruleta pe canapea și se uită la mine.

— Vrei să vii cu mine?

Mă abțin cu greu să nu accept imediat.

— Unde?

își dă părul de pe frunte și se întinde după jacheta aruncată pe spătarul canapelei.

— Unde merg oamenii care vor să cumpere draperii.

Ar trebui să-l refuz. Alegerea draperiilor este un lucru pe care îl fac cuplurile. Alegerea draperiilor este un lucru pe care îl fac prietenii. Alegerea draperiilor nu este un lucru pe care ar trebui să-l facă Miles și Tate, dacă vor să-și respecte regulile, însă eu, cu siguranță, fără îndoială, categoric nu-mi doresc să fac nimic altceva.

Ridic din umeri, pentru că răspunsul meu să sune mult mai degajat decât este.

— Sigur. Stai să-mi încui ușa.

— Care e culoarea ta preferată? îl întreb, după ce urcăm în

lift.

încerc să mă concentrez la ceea ce avem de făcut, dar nu îmi pot controla dorinţa ca el să se apropie şi să mă atingă. Un sărut, o îmbrăţişare... orice. însă rămânem în colţurile opuse ale ascensorului. Nu ne-am mai atins, din noaptea în care am făcut pentru prima dată sex. Nu am vorbit şi nici nu ne-am trimis mesaje.

— Negru? răspunde, nesigur de propria lui alegere. îmi place negrul.

Clatin din cap.

— Nu poţi să decorezi casa cu draperii negre. îţi trebuie ceva colorat. Poate aproape negru, dar nu negru.

— Bleumarin? mă întreabă.

Observ că nu mă mai priveşte în ochi. Privirea i se plimbă uşor de la gât, până la picioare. Oriunde se uită, îl simt.

— Bleumarin s-ar putea să meargă.

Sunt destul de sigură că purtăm această discuţie doar de dragul de a face conversaţie. După modul în care mă priveşte, îmi dau seama că niciunul dintre noi nu se gândeşte acum la culori, draperii sau covoare.

— Lucrezi diseară. Tate?

încuviinţez din cap. îmi place că se gândeşte la diseară şi ador faptul că majoritatea întrebărilor lui se termină cu numele meu. Ador felul în care îmi rosteşte numele. Ar trebui să îi cer să-mi spună numele de fiecare dată când vorbeşte cu mine.

— încep abia la zece.

Liftul ajunge la parter şi ne grăbim spre ieşire, amândoi odată. Mâna lui îmi atinge spatele şi nu pot ignora furnicăturile pe care le simt. Am mai avut pasiuni pentru tipi. Ce să zic, de unii m-am şi îndrăgostit, dar atingerea niciunuia dintre ei nu mi-a făcut corpul să tremure, aşa cum o face la atingerea lui.

Imediat ce ieşim din lift, mâna lui dispare de pe spatele meu.

Acum, sunt mai conştientă de lipsa atingerii lui decât eran înainte să mă atingi. Cu fiecare fărâmitură pe care o primesc, tânjesc după mai mult.

Cap nu e la locul lui obişnuit. Totuşi, nu e de mirare, fiind abia ora prânzului. Nu-i o persoană matinală. Poate de asta ne înţelegem atât de bine.

— Vrei să mergem pe jos? mă întreabă Miles.

îi spun că da, în ciuda faptului că e un frig de crapă pietrele, îmi place să merg pe jos şi suntem aproape de câteva magazine care s-ar putea să aibă ceea ce caută el. îi propun un magazin pe lângă care am trecut acum câteva săptămâni şi care e la doar câteva străzi distanţă.

— După tine, îmi spune, ţinându-mi uşa deschisă.

Ies din clădire şi-mi strâng jacheta pe lângă corp. Nu cred că Miles e genul de bărbat care te ţine de mână în public. Nici măcar nu încerc să-mi las mâinile libere pentru el. Mi le strâng lângă mine, ca să mă încălzesc, şi mergem la pas, unul lângă altul.

Parcurgem în tăcere cea mai mare parte a drumului şi nu am nicio problemă cu asta. Nu sunt genul de persoană care simte nevoia să vorbească mereu şi realizez că la fel ar putea fi şi el.

— E chiar aici, îl anunţ, arătând spre dreapta, când ajungem în dreptul unei treceri de pietoni.

Mă uit la un bătrânel, care stă pe bordură învelit într-un palton subţire, zdrenţuit. Are ochii închişi şi mânuşile care îi acoperă mâinile tremurânde sunt pline de găuri.

Mereu i-am compătimit pe cei care nu au nimic şi nici încotro să apuce. Pe Corbin îl enervează faptul că nu pot trece niciodată pe lângă un cerşetor fără să îi dau bani sau mâncare. El spune că majoritatea oamenilor fără adăpost au ajuns aşa din cauza viciilor şi că, atunci când le dau bani, nu fac altceva decât să le alimentez.

Sincer, nu-mi pasă dacă e adevărat. Dacă cineva nu are adăpost

pentru că are nevoie de altceva mai mult decât are nevoie de casă, asta nu mă afectează cu nimic. Poate faptul că sunt asistentă medicală mă face să cred că viciile nu sunt o alegere. Viciile sunt boli şi mă doare să văd oameni obligaţi să trăiască aşa pentru că nu se pot ajuta pe ei înşişi.

Dacă mi-aş fi luat geanta, i-aş fi dat bani.

îmi dau seama că m-am oprit, când îl simt pe Miles uitându- se înapoi, la mine. Mă priveşte cum mă uit la bătrânel, aşa că grăbesc pasul şi îl ajung din urmă. Nu-i explic în niciun fel expresia tulburată care mi s-a aşternut pe faţă. Nu are rost. Am trecut de prea multe ori prin asta, cu Corbin, ca să ştiu că nu-mi doresc să schimb, nimănui, toate opiniile cu care nu sunt de acord.

— Aici e, îi spun, poposind în faţa magazinului.

Miles se opreşte şi inspectează vitrina.

— Acelea îţi plac? mă întreabă, arătând spre geam.

Fac un pas spre vitrină şi ne uităm, împreună. Este un dormitor complet, dar pe el nu îl interesează decât câteva elemente din el. Covorul de pe podea este cenuşiu, cu diferite forme geometrice, în mai multe nuanţe de albastru şi negru. Pare a fi pe gustul lui.

însă draperiile nu sunt bleumarin. Sunt gri închis, cu o singură dungă groasă, albă, verticală, pe partea stângă.

— Chiar îmi plac, îi răspund.

Face un pas în faţa mea şi îmi deschide uşa. O vânzătoare vine spre uşă, înainte să apuce să se închidă în urma noastră, întreabă dacă ne poate ajuta cu ceva. Miles arată spre vitrină.

— Aş vrea draperiile acelea, patru bucăţi. Şi covorul.

Vanzătoarea zâmbeşte şi ne face semn să o urmăm.

— De ce dimensiuni aveţi nevoie?

Miles îşi scoate telefonul şi i le citeşte. Femeia îl ajută să-şi aleagă galerii, apoi ne spune că se întoarce în câteva minute. Se duce în spate şi ne lasă singuri, la casierie. Mă uit înjur şi, dintr-

odată, îmi vine cheful să aleg decoraţiuni pentru apartamentul meu. Am în plan să mai stau la Corbin încă câteva luni, dar n-ar fi rău să ştiu ce vreau pentru apartamentul meu, atunci când mă voi muta, în cele din urmă. Sper că-mi va fi la fel de uşor să cumpăr, cum i-a fost, astăzi, lui Miles.

— Nu am mai văzut pe nimeni să termine cumpărăturile atât de repede, remarc eu.

— Eşti dezamăgită?

Clatin repede din cap. Dacă există un lucru pe care, ca fată, nu-mi place să-l fac, acela este să merg la cumpărături. Sunt uşurată că i-a luat numai un minut.

— Crezi că ar trebui să mai caut şi prin alte magazine? întreabă.

Se reazemă de tejghea şi mă priveşte. îmi place cum mă priveşte, de parcă aş fi cel mai interesant lucru din magazin.

— Dacă eşti mulţumit de alegerea ta, nu văd de ce. Când ştii, ştii.

Ridic ochii spre el şi, când îi întâlnesc privirea, gura mi se usucă. Se uită insistent la mine şi nota lui serioasă mă face să simt stânjenită, emoţionată şi interesantă, toate în acelaşi timp. Se desprinde de tejghea şi face un pas spre mine.

—Vino aici.

Degetele lui le găsesc şi le strâng pe ale mele, apoi începe să mă tragă în urma lui.

Pulsul meu se comportă ridicol. E de-a dreptul trist.

Sunt doar degete, Tate. Nu le lăsa să te afecteze în halul ăsta.

Continuă să meargă, până ajunge în dreptul unui paravan din lemn, decorat pe exterior cu litere asiatice. E genul de paravan pe care oamenii îl pun în cloţul dormitoarelor. Nu am înţeles niciodată de ce fac asta. Şi mama are unul, dar nu cred că s-a aşezat vreodată în spatele lui, ca să-şi schimbe hainele.

— Ce faci? îl întreb.

Se întoarce cu faţa spre mine, încă ţinându-mă de mână. Zâmbeşte şi păşeşte în spatele paravanului, până când suntem, amândoi, ascunşi de restul magazinului. Nu pot decât să râd, pentru că mă simt de parcă ne-am fi întors la liceu şi ne ascundem de profesor.

îmi pune un deget pe buze.

— Şşş, şopteşte, zâmbind şi privindu-mi gura.

Mă opresc imediat din râs, dar nu pentru că situaţia nu mi se mai pare amuzantă. Mă opresc din râs pentru că, imediat ce degetul lui mi-a atins pielea, am uitat cum să râd.

Am uitat totul.

Acum, singurul lucru la care mă pot gândi este degetul lui, care alunecă încet, peste buzele şi bărbia mea, coborând uşor, pe gât, până pe piept, mai jos, mai jos, mai jos, până pe abdomen.

Senzaţia pe care mi-o trezeşte acel unic deget este atât de puternică, încât parcă m-ar atinge cu o sută de mâini. Plămânii mei şi incapacitatea lor de a reţine aerul sunt un semn al acestui fapt.

Ochii încă i se concentrează pe acel deget, care mi se opreşte la betelia blugilor, chiar deasupra nasturelui. Nici măcar nu îmi atinge pielea, dar, după ritmul pulsului meu, n-ai putea să-ţi dai seama de asta. Acum, întregul lui braţ intră în joc, plimbându-mi-se pe abdomen, deasupra tricoului, până când îmi întâlneşte talia. îmi apucă şoldurile cu ambele lui mâini, mă aduce mai aproape şi mă lipeşte de el.

închide ochii, pentru câteva secunde, apoi, când îi deschide din nou, nu se mai uită în jos. Se uită direct la mine.

— Vreau să te sărut, încă de când ai intrat pe uşa apartamentului meu.

Mărturisirea lui mă face să zâmbesc.

— Ai o răbdare de invidiat.

îşi desprinde mâna dreaptă de pe şoldul meu şi îmi atinge, uşor, părul. începe să clatine dezaprobator din cap.

— Dacă aş avea o răbdare de invidiat, n-ai fi cu mine, acum.

Mă agăţ de această propoziţie şi, imediat, încerc să-i înţeleg semnificaţia, dar, în secunda în care buzele lui le ating pe ale mele, nu mă mai interesează cuvintele pe care le-a rostit, mai devreme. Mă interesează numai gura lui şi felul în care mă face să mă simt, atunci când o invadează pe a mea.

Sărutul lui e lent şi calm, în contrast complet cu pulsul meu. Mâna lui dreaptă îmi ajunge la ceafa, iar cea stângă îi alunecă până pe mijlocul meu. îmi explorează răbdător gura, de parcă ar plănui să mă ţină ascunsă, în spatele acestui paravan, pentru tot restul zilei.

Recurg la fiecare picătură de voinţă pe care o mai am pentru a nu-mi înfăşură mâinile şi picioarele în jurul lui. încerc să găsesc răbdarea de care dă el dovadă, într-un fel sau altul, dar este foarte greu, mai ales când degetele, mâinile şi buzele lui îmi provoacă, în trup, reacţii de o asemenea intensitate.

Uşa din spatele camerei se deschide şi auzim sunetul scos de tocurile vânzătoarei, atunci când lovesc podeaua. Se opreşte din sărutat şi inima mea ţipă de durere. Din fericire, ţipătul ei poate fi doar simţit, nu şi auzit.

în loc să se tragă înapoi şi să se întoarcă la tejghea, Miles îmi pune ambele mâini pe obraji şi mă ţine pe loc, privindu-mă, în tăcere, alte câteva secunde. Degetele mari îmi trec, uşor, peste maxilar, iar el expiră uşor. încruntă din sprâncene şi închide ochii. îşi rezeamă fruntea de a mea, încă ţinându-mi faţa în mâini, şi îi simt lupta interioară.

— Tate.

îmi rostește numele atât de încet, încât pot simţi regretul din

spatele cuvintelor pe care încă nu le-a spus.

— îmi place...

Deschide ochii şi mă priveşte.

— îmi place să te sărut, Tate.

Nu ştiu de ce îi este atât de greu să pronunţe aceste cuvinte, dar, spre sfârşit, vocea i se pierde, de parcă ar vrea să le oprească, înainte de a ieşi.

Imediat ce vorbele ies din gură, îmi dă drumul şi dispare din spatele paravanului, ca şi cum ar încerca să fugă de propria lui mărturisire.

îmi place să te sărut, Tate.

în ciuda regretului pe care cred că îl simte el, eu sunt sigură că le voi repeta, în gând, tot restul zilei.

Petrec vreo zece minute bune plimbându-mă, absentă, prin magazin, răsucind complimentul în minte, iar şi iar, cât timp aştept să termine de achitat cumpărăturile. Când revin lângă casa de marcat, tocmai îi înmânează vânzătoarei cârdul de credit.

— Le vom livra într-o oră, îl anunţă ea.

îi dă înapoi cârdul, ridică pungile de pe tejghea şi le aşază în spatele ei. El opreşte una dintre plase, când femeia încearcă să o ia.

— Pe asta o iau acum, o informează.

Se întoarce cu faţa spre mine.

— Eşti gata?

Ne îndreptăm spre ieşire şi, când ajungem afară, am impresia că e mai frig cu vreo cinci grade, faţa de cum era când am intrat. Poate e din cauza faptului că el a făcut atmosfera din *interior* să pară mult mai caldă.

Ajungem la colţ şi mă pregătesc să mă îndrept în direcţia complexului de apartamente în care locuim, dar observ că el s-a oprit din mers. Mă răsucesc şi îl văd cum scoate ceva din plasa pe

care a oprit-o. Desface o pătură şi îi rupe eticheta.

Nu, nu cred!

întinde pătura omului în vârstă care încă stă ghemuit, pe bordură. Bătrânelul se uită la el şi o acceptă. Niciunul dintre ei nu spune nimic.

Miles găseşte un coş de gunoi şi aruncă plasa goală, apoi vine din nou spre mine, cu privirea în pământ. Fără să se uite la mine, mergem spre casă, unul lângă altul.

Vreau să îi mulţumesc, dar nu o fac. Dacă i-aş mulţumi, ar fi ca şi cum aş presupune că a făcut-o pentru mine.

Ştiu că nu a făcut-o pentru mine.

A făcut-o pentru omul care suferea de frig.

Imediat ce am ajuns înapoi, Miles m-a rugat să mă duc acasă. A spus că nu vrea să văd apartamentul până când nu aranjează totul, ceea ce e bine, pentru că, oricum, am multe teme de făcut. în programul meu nu există timp pentru montat draperii, aşadar, am apreciat faptul că nu mi-a cerut ajutorul.

Părea puţin entuziasmat de noile decoraţiuni interioare. Mă rog, atât cât poate el să fie.

Au trecut câteva ceasuri. Trebuie să ajung la serviciu în mai puţin de trei ore şi chiar când încep să mă întreb dacă mai are de gând să mă cheme pe la el, primesc un mesaj:

Miles: Ai mâncat?
Eu: Da.

Dintr-odată, sunt dezamăgită că am servit deja cina. Dar mă plictisisem să-l aştept şi nici nu adusese în discuţie nimic despre vreun plan de cină.

Eu: Corbin a făcut friptură, aseară, înainte să plece.
Vrei să-ţi aduc o porţie.

Miles: Mi-ar face plăcere. Mor de foame. Vino să te
uiţi, acum.

îi pregătesc o porţie şi o învelesc în folie de aluminiu, apoi mă îndrept spre uşa lui, de vizavi. îmi deschide, înainte să apuc să bat. îmi ia farfuria din mâini.

— Aşteaptă aici, zice.

Dispare în apartament şi, câteva secunde mai târziu, reapare fără farfurie.

— Eşti gata? mă întreabă.

Nu ştiu cum îmi dau seama că este entuziasmat, pentru că nu zâmbeşte. Totuşi, îi simt asta în voce. Este o schimbare subtilă şi mă face să zâmbesc, ştiind că un lucru aşa de simplu, cum e atârnarea câtorva draperii, îl face să se simtă bine. Nu ştiu de ce, dar am impresia că nu există, în viaţa lui, prea multe lucruri care îl fac să se simtă bine şi îmi place că asta a reuşit să îl facă.

Deschide larg uşa şi fac câţiva paşi în apartament. Draperiile sunt puse şi, chiar dacă este o schimbare minoră, pare imensă. Ştiind că locuieşte de patru ani aici şi că abia acum îşi pune draperii oferă un aer diferit întregului apartament.

— Ai făcut o alegere bună, îi spun, admirând potrivirea materialului cu puţinul pe care îl ştiu despre personalitatea lui.

Mă uit la covor, iar el poate poate observa confuzia care mi se aşterne pe faţă.

— Ştiu că ar trebui să stea sub masă, îmi explică, uitându-se în jos, la el. Şi va sta. în cele din urmă.

L-a aşezat într-un loc ciudat. Nu e în mijlocul camerei şi nici măcar în faţa canapelei. Nu înţeleg de ce l-a pus acolo, dacă ştie unde ar arăta cel mai bine.

— L-am lăsat acolo, pentru că speram să-i facem

inaugurarea, mai întâi.

Mă uit în sus, la el şi-i văd adorabila expresie plină de speranţă. Mă face să zâmbesc.

— îmi place ideea, îi răspund, privind în jos, la covor.

între noi se aşterne o tăcere prelungă. Nu-mi dau seama dacă vrea să îl inaugurăm chiar acum sau dacă vrea să mănânce, mai întâi. îmi convin ambele variante. Atât timp cât planul lui se încadrează în cele trei ore libere, ale mele.

încă ne mai uităm, amândoi, la covor, când el vorbeşte din nou.

— Mănânc mai târziu, mă anunţă, răspunzându-mi la întrebarea nerostită.

îşi dezbracă tricoul şi eu îmi scot pantofii, iar restul hainelor ne cad, în cele din urmă unele peste altele, lângă covor.

capitolul şaisprezece MILES

Cu şase ani în urmă

Totul e mai bine acum, când o am pe Rachel.

Adorm mai bine, ştiind că Rachel doarme de cealaltă parte a holului.

Să mă trezesc, în fiecare dimineaţă, e mult mai bine, când ştiu că Rachel se trezeşte de cealaltă parte a holului.

Să mă duc la şcoală e mai bine, acum, că mergem împreună.

— Hai să chiulim azi, îi spun lui Rachel, când ajungem în parcarea şcolii.

Cu siguranţă, e bine şi să chiulesc cu Rachel.

— Şi dacă ne prind?

Nu pare să-i pese cu adevărat dacă suntem prinşi.

— Sper să ne prindă, îi spun. Asta înseamnă că o să fim pedepsiţi. împreună. în aceeaşi clasă.

Cuvintele mele o fac pe Rachel să zâmbească. Se apleacă în scaun

şi îşi trece mâna pe după gâtul meu. Ador când face asta.

— Sună distractiv să fiu pedepsită cu tine. Hai s-o facem.

Se apropie şi mă sărută simplu, scurt, pe buze. Săruturile simple sunt mult mai bune, atunci când mi le dă Rachel.

— Tu faci totul mai bun, îi spun. Viaţa mea. E mai bună cu tine în ea.

Cuvintele mele o fac pe Rachel să zâmbească din nou. Rachel nu ştie asta, dar fiecare cuvânt pe care îl rostesc are acest unic scop.

Să o facă să zâmbească.

Ies din parcare şi o anunţ pe Rachel că mergem la plajă. Ea spune că vrea să-şi ia costumul de baie, aşa că trecem întâi pe acasă şi ni le luăm. De asemenea, luăm la pachet prânzul şi o pătură.

Mergem la plajă.

Rachel vrea să se bronzeze în timp ce citeşte.

Vreau să o privesc pe Rachel când se bronzează în timp ce citeşte. Stă pe burtă, sprijinită în coate. Stau cu capul pe o mână şi o privesc.

Ochii mei îi urmăresc linia umerilor... arcul spatelui... modul în care i se îndoaie genunchii şi gambele se ridică în aer, încrucişându-se la glezne.

Rachel este fericită.

Am făcut-o fericită pe Rachel. îi fac viaţa mai bună lui Rachel.

Viaţa ei e mai bună cu mine în ea.

— Rachel, îi şoptesc.

Pune semnul în carte şi o închide, dar nu se uită la mine.

— Vreau să ştii ceva.

Dă din cap, dar închide ochii, ca şi cum ar vrea să se concentreze pe vocea mea şi pe nimic altceva.

— Când a murit mama, am încetat să mai cred în Dumnezeu.

îşi lasă capul pe braţe şi rămâne cu ochii închişi.

— Nu am crezut că Dumnezeu ar putea să facă pe cineva să îndure atâta suferinţă fizică. Nu am crezut că Dumnezeu ar putea să facă pe cineva să sufere, atât cât a suferit ea. Nu am crezut că Dumnezeu e capabil să facă pe cineva să treacă prin ceva atât de urât.

O lacrimă se scurge din ochii închişi ai lui Rachel.

— Dar apoi te-am întâlnit pe tine şi, în fiecare zi, începând de atunci, m-am întrebat cum poate fi cineva atât de frumos, dacă nu există Dumnezeu. M-am întrebat cum poate cineva să mă facă atât de fericit, dacă nu există Dumnezeu. Şi am realizat... chiar acum... că Dumnezeu ne arată urâtul, tocmai ca să nu luăm lucrurile frumoase din viaţă ca pe ceva garantat.

Cuvintele mele nu o fac pe Rachel să zâmbească. Cuvintele mele o fac pe Rachel să se încrunte. Cuvintele mele o fac pe Rachel să plângă.

— Miles, îmi şopteşte.

Ămi pronunţă numele cu o voce atât de slabă, de parcă n-ar vrea să-l aud.

Se uită la mine şi pot vedea că, pentru ea, acesta nu este unul dintre cele mai frumoase momente. Nu aşa cum este pentru mine.

— Miles... mi-a întârziat.

capitolul şaptesprezece
TATE

Corbin: Vrei să luăm cina? în cât timp termini programul?

Eu: în zece minute. Unde?

Corbin: Suntem prin preajmă. Ne întâlnim în faţă.

Suntem?

Nu pot să ignor entuziasmul care m-a inundat când am citit

mesajul. Cu siguranţă, *noi* înseamnă el şi Miles. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva care ar putea veni cu el şi ştiu că Miles a ajuns acasă, încă de aseară.

Termin de completat formularele, fac o oprire la baie ca să văd cum îmi stă părul (nu-mi place că-mi pasă), înainte să ies şi să mă întâlnesc cu ei.

Când ajung afară, toţi trei stau aproape de intrare. Corbin e cu Ian şi Miles. Ian zâmbeşte când mă vede, fiind singurul cu faţa spre mine. Corbin se întoarce, când ajung lângă ei.

— Gata? Mergem la Jack's.

Sunt o echipă pe cinste. Fiecare e frumos în felul lui, dar sunt şi mai arătoşi când îşi etalează uniformele de pilot şi merg în grup. Nu pot nega că, pe lângă ei, uniforma de asistentă mi se pare o îmbrăcăminte mult prea simpla.

— Hai să mergem, le spun. Mor de foame.

Mă uit la Miles, care dă tăcut din cap, în semn de salut, dar nu zâmbeşte. Îşi ţine mâinile ferm, în buzunarele jachetei, şi se uită în altă parte când începem să mergem. Se menţine mereu cu un pas înaintea mea, aşa că rămân lângă Corbin.

— Cu ce ocazie? întreb, în drum spre restaurant. Sărbătorim faptul că sunteţi liberi, toţi trei, în acelaşi timp?

O conversaţie tăcută are loc în jurul meu. Ian se uită spre Miles. Coibin se uită la Ian. Miles nu se uită la nimeni. Îşi ţine ochii aţintiţi în faţă, concentrându-se la trotuarul pe care înaintăm.

— Mai ţii minte, când eram mici, iar mama şi tata ne-au dus la La Caprese? mă întreabă Corbin.

îmi amintesc seara aia. Nu mi-am văzut niciodată părinţii mai fericiţi. Nu aveam mai mult de cinci sau şase ani, dar e una dintre puţinele amintiri care mi-au rămas, de la o vârstă fragedă. Era ziua în care tata a devenit căpitan al companiei aeriene.

Mă opresc brusc şi mă uit la Corbin.

— Te-au făcut căpitan? Nu poţi să fii căpitan. Eşti prea tânăr.

Ştiu de la tata cât de greu este să devii căpitan şi câte ore de zbor trebuie să parcurgă un pilot, ca să fie luat în considerare. La douăzeci de ani, cei mai mulţi sunt copiloţi.

Corbin clatină din cap.

— Nu pot să devin căpitan. Am schimbat prea multe companii aeriene.

Se uită acuzator la Miles.

— Dar domnul înscrieţi-mă-Pentru-Mai-Multe-Ore de acolo a obţinut o promovare frumuşică, azi. A bătut recordul companiei.

Mă uit la Miles, care clatină din cap spre Corbin. Pot să-mi dau seama că e stânjenit că frare-meu l-a dat de gol, dar modestia este încă una dintre calităţile care mă atrag la el. Presimt că, dacă Dillon, prietenui lor, ar ajunge vreodată căpitan, s-ar căţăra pe un bar, pe undeva, şi şi-ar striga performanţa la un megafon, să-l audă toată lumea.

— Nu e aşa mare lucru, spune Miles. E o companie aeriană regională. Nu au aşa mulţi oameni pe care să-i promoveze.

Ian clatină din cap.

— Eu n-am fost promovat. Corbin n-a fost promovat. *Dillon* n-a fost promovat. Ai venit în companie cu un an după noi, ca să nu mai spun că n-ai decât douăzeci şi patru de ani.

Se învârte pe călcâie şi merge cu spatele şi cu faţa spre noi trei.

— Frate, lasă modestia la o parte, măcar de data asta. Răsuceşte-ne cuţitul în rană. Şi noi am face-o, dacă am fi în locul tău.

Nu ştiu de cât timp sunt prieteni, dar îmi place Ian. Pot să- mi dau seama că el şi Miles sunt apropiaţi, pentru că Ian este mândru de el cu toată inima şi nu e gelos deloc. Mă bucur că aceştia sunt

prietenii lui Corbin. Mă bucură că se bucură de susţinerea lor. Mereu mi l-am imaginat locuind aici, muncind prea mult, departe de casă, petrecându-şi tot timpul singur. Deşi nu-mi dau seama de ce. Tata a fost pilot şi venea destul de des acasă, aşa că nu ar trebui să-mi fac griji pentru viaţa lui Corbin, ca pilot.

Se pare că nu numai Corbin îşi face prea multe griji pentru sora lui.

Ajungem la restaurant şi frate-meu ţine uşa deschisă pentru noi. Ian intră primul şi Miles face un pas înapoi, lăsându-mă pe mine înaintea lui.

— Mă duc până la toaletă, spune Ian. Vă găsesc eu, băieţi.

Corbin se îndreaptă spre recepţie, iar eu şi Miles păşim, unul lângă altul, în spatele lui. Arunc o privire în direcţia lui.

— Felicitări, domnule căpitan! îi spun, în şoaptă, dar nu ştiu de ce.

Nu e ca şi cum Corbin ar deveni suspicios dacă m-ar auzi felicitându-l pe Miles. Probabil, am impresia că, spunând-o în aşa fel încât doar Miles să mă poată auzi, întăresc semnificaţia cuvintelor.

Miles mă priveşte scurt şi zâmbeşte, apoi se uită la Corbin. Văzând că încă e cu spatele la noi, se apleacă şi mă sărută rapid, pe creştet.

Ar trebui să fiu ruşinată de slăbiciunea mea. N-ar trebui să permit niciunui bărbat să mă aducă în starea în care sunt acum, din cauza unui singur sărut fugar. E ca şi cum, dintr-odată, plutesc, mă scufund sau zbor. M-am transformat în ceva ce nu are nevoie de susţinere din partea picioarelor, pentru că tocmai mi-au devenit inutile.

— Mulţumesc, îmi şopteşte, încă etalând acel zâmbet superb şi totuşi modest.

îmi atinge umărul cu al lui şi priveşte în jos.

— Arăţi drăguţ, Tate.

Vreau să lipesc aceste patru cuvinte pe un panou şi să trec pe lângă el, în fiecare zi, în drum spre serviciu. Nu m-aş mai învoi niciodată.

Oricât de mult aş vrea să cred în sinceritatea acestui compliment, mă încrunt la uniforma pe care o port de fix douăsprezece ore.

— Port o uniformă cu Minnie Mouse.

Se apleacă din nou spre mine şi umerii ni se ating.

— Mereu am avut o slăbiciune pentru Minnie, îmi răspunde.

Corbin se întoarce spre noi, iar eu, imediat, îmi îndepărtez rânjetul de pe faţă.

— Separeu sau masă?

Ridicăm amândoi din umeri.

— Ce-o fi, îi spune el lui Corbin.

Ian se întoarce de la toaletă, când recepţiona se pregăteşte să ne îndrume spre locurile noastre. Corbin şi Ian o iau înainte, iar Miles rămâne mai în spate, aproape de mine. *Foarte* aproape de mine. Mă apucă de talie şi, din spate, se apleacă la urechea mea.

— Am o slăbiciune şi pentru asistente, adaugă el.

Ridic umărul, ca să îmi masez urechea la care tocmai mi-a şoptit mărturisirea, pentru că mi s-a făcut pielea de găină pe tot gâtul. îmi eliberează talia şi măreşte distanţa dintre noi, când ajungem la separeu. Corbin şi Ian ocupă, rapid, câte o parte a mesei. Miles se aşază lângă Ian, aşa că eu rămân lângă Corbin, direct în faţa lui Miles.

Eu şi Miles comandăm sucuri, iar Corbin şi Ian preferă bere. Alegerea băuturii este un alt lucru la care mă gândesc intens. Acum câteva săptămâni, a spus că, de obicei, nu bea alcool, dar,

ţinând cont de faptul că, atunci când l-am cunoscut era mort de beat, mi-am închipuit că, în seara asta, va bea cel puţin un pahar. Cu siguranţă, are un motiv întemeiat pentru a sărbători. Când ne sunt aduse băuturile, Ian ridică paharul.

— închin în cinstea faptului că ne-ai dat o lecţie!

— încă o dată! adaugă Corbin.

— închin în cinstea faptului că am lucrat de două ori mai multe ore ca voi, răspunde Miles, apărându-se, glumeţ.

— Eu şi Corbin avem o viaţă sexuală care nu ne permite muncă peste program, i-o întoarce Ian.

Corbin clatină din cap.

— Nu-mi comentez viaţa sexuală de faţă cu soră-mea.

— De ce nu? încep eu. Nu e ca şi cum n-aş băga de seamă toate nopţile pe care le petreci în altă parte, atunci când nu lucrezi.

Corbin geme.

— Vorbesc serios. Hai să schimbăm subiectul.

îl schimb, cu plăcere.

— De cât timp vă cunoaşteţi, voi trei?

Nu pun întrebarea niciunuia, în mod special, dar mă interesează numai partea de răspuns care se referă la Miles.

— Eu şi Miles îl cunoaştem pe fratele tău de la şcoala de aviaţie, de acum câţiva ani. Eu îl ştiu pe Miles de când aveam nouă sau zece ani, mă lămureşte Ian.

— Ba aveam amândoi unsprezece, îl corectează Miles. Neam cunoscut într-a cincea.

Nu-mi dau seama dacă întrebarea asta încalcă regula numărul unu, cea care interzice întrebările despre trecut, dar Miles nu pare stânjenit de răspuns.

Chelneriţa ne mai aduce un coş de pâine, dar niciunul dintre noi nu a deschis încă meniul, aşa că ne spune că va reveni să ne ia

comanda.

— Tot nu-mi vine să cred că nu eşti gay, îi spune Corbin lui Miles, în timp ce deschide meniul, schimbând complet subiectul, din nou.

Miles îl săgetează cu privirea, pe deasupra meniului.

— Credeam că nu vorbim despre vieţile noastre sexuale.

— Nu, spune Corbin, am spus că nu discutăm despre viaţa *mea* sexuală. în plus, tu nu ai aşa ceva, deci nu avem despre ce să discutăm.

Corbin pune meniul pe masă şi îl priveşte direct pe Miles.

— Totuşi, acum, serios. De ce nu ieşi cu nimeni?

Miles ridică din umeri, mai interesat de băutura din faţa lui decât de concursul de holbat, început de frate-meu.

— Pentru mine, deznodământul unei relaţii nu merită efortul de a începe una.

Ceva în inima mea se rupe şi încep să mă tem că unul din băieţi ar putea să o audă frângându-se, în liniştea care s-a aşternut. Corbin se lasă pe spate, în scaun.

— Drace! Cred că a fost o adevărată scorpie.

Dintr-odată, ochii mi se lipesc de Miles, aşteptând o reacţie la posibila relevaţie despre trecutul lui. El neagă uşor din cap, infirmând tacit afirmaţia lui Corbin. Ian îşi drege vocea şi expresia lui se schimbă, pierzându-şi zâmbetul caracteristic. Este evident, după reacţia lui, că oricâte probleme ar fi avut, Miles, în trecut, Ian le ştie pe toate.

Ian se îndreaptă în scaun şi ridică paharul, zâmbind forţat.

— Miles nu are timp de fete. E prea ocupat să bată recordul firmei, ca să devină cel mai tânăr căpitan pe care l-a avut, vreodată, compania noastră aeriană.

Luăm intervenţia lui Ian drept ceea ce e şi ne ridicăm paharele.

Le ciocnim şi luăm, fiecare, câte o înghiţitură.

Privirea plină de apreciere pe care Miles i-o trimite lui Ian nu trece neobservată de mine, deşi Corbin nu pare să bage de seamă nimic. Acum sunt şi mai curioasă cu privire la Miles. Şi, în aceeaşi măsură, mai îngrijorată că mă avânt pe ape tulburi, deoarece, cu cât petrec mai mult timp în preajma lui, cu atât mai mult îmi doresc să aflu totul despre el.

— Ar trebui să sărbătorim, spune Corbin.

Miles lasă meniul jos.

— Credeam că asta facem.

— Vreau să spun, după asta. în seara asta mergem la agăţat. Trebuie să găsim o fată care să pună capăt abstinenţei tale, îi spune Corbin.

Aproape mă înec cu băutura, dar, din fericire, reuşesc să-mi înăbuş un hohot de râs. Miles îmi observă reacţia şi mă loveşte cu piciorul, în genunchi, pe sub masă. Apoi îşi lasă piciorul lângă al meu.

— Mă simt bine, îl asigură Miles. în plus, căpitanul are nevoie de odihnă.

Toate literele din meniu devin înceţoşate, în timp ce mintea mea le înlocuieşte cu altele, precum *pună* şi *capăt* şi *abstinenţei*.

Ian se uită la Corbin şi dă din cap.

— Merg cu tine. Lasă-**l** pe căpitan să se retragă în bârlogul lui şi să doarmă, până când îi trece efectul sticlei de Coca-Cola.

Miles mă ţintuieşte cu privirea şi se aranjează în scaun în aşa fel încât genunghii ni se ating. îşi înfăşoară piciorul în jurul gleznei mele.

— De fapt, chiar aş vrea mă culc, spune el.

îmi părăseşte privirea, pentru a se uita în meniu.

— Hai să ne grăbim cu comanda, ca să mă pot întoarce

în bârlog şi să dorm. Mă simt de parcă n-aş mai fi dormit de mai bine de nouă zile şi nu-mi stă capul la nimic altceva.

Obrajii îmi iau foc, împreună cu alte părţi ale corpului.

— De fapt, îmi vine să mă culc chiar acum, continuă Miles.

Ridică ochii şi îi întâlneşte pe ai mei.

— Chiar aici, pe masă.

Acum, temperature din restul corpului meu se ridică la nivelul focului din obraji.

— Dumnezeule, eşti jalnic, îi spune Corbin, râzând. Ar fi trebuit să-l chemăm pe Dillon, în locul tău.

— Nu, *nu* ar fi trebuit, i-o taie Ian, imediat, dându-şi, cu exagerare, ochii peste cap.

— Care-i treaba cu Dillon? îi întreb. De ce îl urâţi aşa de mult?

Corbin ridică din umeri.

— Nu îl urâm. Dar nu îl suportăm şi nici unul dintre noi nu şi-a dat seama de asta decât după ce am apucat să îl invităm la serile de meci. E un imbecil.

Corbin îmi aruncă privirea lui, cea mult prea cunoscută.

— Şi nu vreau să rămâi niciodată singură cu el. Faptul că e căsătorit nu-l opreşte să fie un măgar.

Şi *iată* iubirea frăţească, posesivă care mi-a lipsit în toţi aceşti ani.

— E periculos?

— Nu, răspunde Corbin. Dar ştiu cum îşi tratează căsnicia şi nu vreau să te bagi în aşa ceva. Deja i-am interzis să aibă de-a face cu tine.

Râd de absurditatea celor spuse de el.

— Corbin, am douăzeci şi trei de ani. încetează să te mai porţi ca tata.

Faţa lui se strâmbă, de parcă l-ar durea, şi, pentru o secundă, chiar începe să semene cu tata.

— Pe naiba, s-o crezi tu! Eşti sora mea mai mică. Am aşteptări de la tine, iar Dillon nu are ce căuta în ecuaţie.

Nu s-a schimbat deloc. Oricât de enervant ar fi fost în liceu şi încă mai este, ador faptul că vrea doar ce e mai bine pentru mine. însă mă tem că versiunea lui a ceea ce este cel mai bine pentru mine nu există.

— Corbin, niciun băiat nu se va ridica la nivelul aşteptărilor tale în ceea ce mă priveşte.

încuviinţează din cap şi devine un monument de seriozitate.

— Chiar aşa.

Dacă l-a avertizat pe Dillon să stea departe de mine, mă întreb dacă l-a avertizat şi pe Miles şi Ian. Dar a crezut că Miles e gay, aşadar, cel mai probabil, nu i s-a părut că are rost s-o facă.

Mă întreb dacă Miles ar atinge standardele lui Corbin.

Ochii mei vor atât de mult să îl privească pe Miles, chiar acum, dar mă tem să nu dau totul în vileag. în schimb, zâmbesc forţat şi clatin din cap.

— Oare de ce nu m-am născut eu prima?

— N-ar fi contat, răspunde Corbin.

Ian îi zâmbeşte chelneriţei şi îi cere nota de plată.

— Fac cinste, în seara asta.

Lasă pe masă suficienţi bani pentru a acoperi nota şi bacşişul, apoi ne ridicăm cu toţii şi ne întindem.

— Deci unde mergeţi? întreabă Miles.

— La bar, răspunde, imediat, Corbin, aruncând cuvintele ca pe o lovitură.

— Abia am terminat o tură de douăsprezece ore, intervin eu. Sunt moartă de oboseală.

— Te superi dacă vin cu tine, cu maşina? întreabă Miles, când ieşim. Nu prea an chef să ies, în seara asta. Nu vreau decât să *mă culc*.

îmi place că nu încearcă să ascundă accentul de pe *mă culc*, în faţa lui Corbin. Parcă ar vrea să se asigure că m-am prins de faptul că nici prin cap nu-i trece să doarmă cu adevărat.

— Da, maşina mea a rămas la spital, îi răspund, arătând într-o direcţie, oarecare.

— Bine, atunci, spune Corbin, frecându-şi palmele. Voi, penibililor, puteţi să treceţi la culcare. Eu şi Ian mergem în oraş.

Corbin şi Ian nu pierd timpul şi, imediat, se îndreaptă în cealaltă direcţie. Corbin se întoarce pe călcâie şi merge cu spatele, dar ţine pasul cu Ian.

— O să bem un pahar în cinstea ta, *El Capitán'.*

Eu şi Miles rămânem nemişcaţi, încadraţi într-o rază de lumină, degajată de un stâlp electric, şi îi urmărim îndepărtându-se. Privesc în jos, la trotuarul pe care stăm, scot unul dintre pantofi în afara cercului luminos şi mă uit cum dispare în întuneric. Ridic privirea spre stâlp şi mă întreb de ce ne luminează cu intensitatea unui reflector.

— Mă simt de parcă am fi pe scenă, îi spun, uitându-mă în sus, la lumină.

îşi lasă capul pe spate şi mi se alătură în cercetarea fasciculului ciudat.

— *Pacientul englez, îmi spune.*

îl privesc întrebătoare. Arată spre stâlpul de lumină, de deasupra capetelor noastre.

— Dacă am fi pe scenă, ar fi, cel mai probabil, o punere în scenă a piesei *Pacientul Englez.*

Arată cu degetul, de la unul la altul.

— Suntem deja îmbrăcaţi corespunzător. O asistentă şi un pilot.

Mă gândesc intens la ce a spus, probabil un pic prea mult. Ştiu că spune că el e pilotul, dar dacă ar fi, cu adevărat, o punere în scenă a *Pacientului Englez,* cred că el ar fi soldatul, nu pilotul. Soldatul are o relaţie sexuală cu asistenta, nu pilotul.

Dar pilotul este cel cu trecutul plin de secrete.

— Filmul ăsta e motivul pentru care am devenit asistentă, îl informez, aruncându-i o privire serioasă.

îşi bagă, din nou, mâinile în buzunare, mutându-şi privirea de la lumina de deasupra noastră înapoi, la mine.

— Pe bune?

— Nu.

Râsul mă pufneşte.

Miles zâmbeşte.

Asta rimează.

Ne întoarcem, amândoi odată, şi ne îndreptăm spre spital. Mă trezesc profitând de pauza din conversaţia noastră pentru a conpune un poem foarte prost, în mintea mea.

Miles zâmbeşte

Pentru nimeni altcineva

Miles zâmbeşte numai

Pentru mine.

— De ce mustăceşti? mă întreabă.

Pentru că recit rime penibile, de clasa a treia, despre tine.

Strâng din buze şi încerc să mă opresc din rânjit. Când ştiu sigur că zâmbetul mi-a dispărut, îi răspund.

— Mă gândeam la cât sunt de obosită. Abia aştept să, îmi arunc ochii spre el, *mă culc,* în seara asta.

Acum, el e cel care zâmbeşte.

— Ştiu la ce te referi. Nu cred că am mai fost vreodată atât de obosit. Aş putea să dorm imediat ce ajungem în maşină.

Ar fi drăguţ.

Zâmbesc, dar renunţ la conversaţia asta, plină de metafore. A fost o zi lungă şi sunt cu adevărat obosită. Mergem în linişte şi nu pot să nu observ că îşi ţine mâinile băgate adânc în buzunarele jachetei, de parcă ar vrea să mă protejeze de ele. Sau poate le protejează pe *ele* de *mine.*

Suntem la doar o stradă distanţă de parcare, când paşii lui încetinesc, apoi se opresc complet. Evident, mă opresc din mers şi mă întorc să văd ce i-a atras atenţia. Se uită spre cer şi ochii mei se concentrează pe cicatricea care îi brăzdează maxilarul. Vreau să îl

întreb despre ea. Vreau să îl întreb despre tot. Vreau să îi pun un milion de întrebări şi aş începe prin a-l întreba când e ziua lui de naştere şi cum a fost primul lui sărut. După asta, vreau să-l întreb despre părinţii lui şi despre întreaga lui copilărie şi despre prima lui iubire.

Vreau să-l întreb despre Rachel. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat între ei şi de ce, orice s-o fi întâmplat, l-a făcut să vrea să evite orice formă de intimitate pentru mai mult de şase ani.

Cel mai mult, vreau să ştiu ce a văzut la mine, ca să-l determine să renunţe la tot acest timp.

— Miles, încep, cu toate întrebările pe vârful buzelor.

— Am simţit o picătură de ploaie, îmi spune.

înainte să rostească toată propoziţia, simt şi eu una. Acum ne uităm amândoi la cer şi îmi înghit toate întrebările, cu tot cu nodul din gât. Picăturile încep să cadă mai repede, dar noi rămânem pe loc, cu feţele spre cer. Picăturile sporadice se transformă în stropi, care se transformă într-o ploaie în toată regula, dar niciunul dintre noi nu se mişcă. Niciunul dintre noi nu fuge spre maşină. Ploaia îmi alunecă pe piele, pe gât, prin păr şi îmi udă tricoul. Faţa încă îmi este îndreptată spre cer, dar, acum, am ochii închişi.

Nimic pe lumea asta nu se poate compara cu senzaţia şi mirosul ploii abia începute.

Imediat ce acest gând şi-a făcut loc în mintea mea, două mâini calde îmi întâlnesc obrajii şi coboară pe ceafă, absorbindu-mi puterea din genunchi şi aerul din plămâni. Acum, corpul lui lung mă apără de cea mai mare parte a ploii, dar îmi ţin ochii închişi şi faţa îndreptată spre cer. Buzele lui le ating uşor pe ale mele şi mă trezesc comparând senzaţia şi mirosul ploii cu sărutul lui.

Sărutul lui e mai bun, *mult* mai bun.

Buzele lui sunt ude de ploaie şi sunt puţin mai reci, dar contrabalansează cu mângâierea caldă a limbii lui lângă a mea.

Ploaia, întunericul care ne înconjoară şi sărutul lui mă fac să simt că suntem, cu adevărat, pe scenă şi că piesa noastră tocmai a atins punctul culminant. Mă simt de parcă inima, stomacul şi sufletul meu se luptă să iasă din mine şi să intre în el. Dacă toţi cei douăzeci şi trei de ani din viaţa mea ar fi transpuşi într-un grafic, acest moment ar fi creasta din graficul vieţii mele.

Poate că această realizare ar trebui să mă întristeze şi să mă dezamăgească. în trecut, am avut câteva relaţii serioase, dar nu mi pot aminti un alt sărut cu oricare din băieţi, care să mă fi făcut să simt atât de mult. Faptul că nu am nici măcar o relaţie cu Miles şi sunt atât de afectată de el ar trebui să-mi spună ceva, dar sunt prea preocupată de gura lui, ca să mă pot concentra la acest gând.

Ploaia s-a înteţit, dar niciunuia dintre noi nu pare să-i pese. Mâinile îi coboară pe curbura spatelui meu şi îi strâng tricoul în palme, îl trag mai aproape. Gura lui se contopeşte cu a mea, de parcă ar fi două piese ale aceluiaşi puzzle.

în acest moment, singurul lucru care m-ar putea separa de el ar fi un fulger.

Sau faptul că plouă atât de tare încât nu pot să respir. Hainele mi s-au lipit de părţi ale corpului de care nu ştiam că se pot lipi. Părul mi-e atât de ud, încât nu mai poate absorbi o nouă picătură de apă.

Mă împing în el, până când îmi eliberează gura de a sa, apoi îmi îngrop capul sub bărbia lui şi îl cobor, ca să pot respira fără să mă înec. îmi înconjoară umerii cu un braţ şi mă ghidează spre parcare, ridicându-şi jacheta deasupra capetelor noastre. Grăbeşte paşii, iar eu îmi potrivesc ritmul cu al lui, până când o luăm amândoi la fugă.

în sfârşit, ajungem la maşină şi se apropie, împreună cu mine, de partea şoferului, încă protejându-mă de ploaie. După ce mă urc în maşină, se grăbeşte să ajungă la portiera din dreapta. Cu ambele uşi închise, liniştea dinăuntru accentuează intensitatea răsuflării

noastre sacadate. Duc mâinile la ceafă, îmi adun părul şi storc excesul de apă din el. Picăturile îmi alunecă pe gât, pe spate şi se opresc pe scaun. Este pentru prima dată când sunt uşurată că am scaune de piele, în California.

Las capul pe spate şi oftez prelung, apoi arunc o privire în direcţia lui.

— Nu cred că am mai fost vreodată aşa de udă.

Chiar sub ochii mei, un zâmbet uşor i se răspândeşte pe chip. Desigur, a prins celălalt înţeles al acestor cuvinte.

— Perversule.

îşi arcuieşte o sprânceană şi zâmbeşte larg.

— E vina ta.

Se întinde peste scaun, îmi prinde încheietura între degete şi mă trage spre el.

— Vino aici.

Inventariez rapid tot ce se află împrejurul nostru, dar ploaia cade atât de tare, încât nu pot să văd afară. Ceea ce înseamnă că nimeni nu poate vedea înăuntru.

Mă potrivesc deasupra şi mă aşez în poala lui, în timp ce el lasă scaunul pe spate, cât poate de mult. Nu mă sărută. Mâinile îi alunecă pe braţele mele şi se opresc pe şolduri.

— N-am mai făcut niciodată sex în maşină, îmi spune, cu un strop de speranţă în glas.

— Eu n-am mai făcut niciodată sex cu un căpitan, îi răspund.

îşi plimbă mâinile pe sub bluza uniformei mele, trecând peste abdomen, până la sutien. îmi cuprinde ambii sâni, apoi se apropie şi mă sărută. Sărutul lui nu durează mult, pentru că îl întrerupe, ca să vorbească din nou.

— N-am mai făcut niciodată sex în calitate de căpitan.

Zâmbesc.

— N-am mai făcut niciodată sex în uniformă.

Își mută mâinile pe spatele meu și mi le strecoară sub elasticul pantalonilor. îmi trage șoldurile spre el și, în același timp, se ridică puțin, făcându-mă imediat să suspin adânc și să-l strâng mai tare de umeri. Gura lui îmi ajunge la ureche și, cu mâinile, recreează ritmul nostru senzual, împingându-mi șoldurile spre el.

— Oricât de bine ai arăta în uniformă, aș prefera să fac sex cu tine fără să ai nimic pe tine.

Sunt jenată de cât de ușor mă fac să gem cuvintele lui. De asemenea, sunt jenată de cât de ușor mă stârnește, până la punctul care, probabil, îmi doresc să scap de haine mai mult decât își dorește el.

— Te rog, spune-mi că ai venit pregătit, îi spun, cu vocea încărcată de pasiune.

Clatină din cap.

— Dacă am știut că te voi vedea în seara, asta nu înseamnă că am venit cu așteptări.

Imediat, mă năpădește dezamăgirea. El se ridică de pe scaun și bagă mâna în buzunarul de la spate.

— Totuși, am venit, cu o grămadă de speranță.

Cu un rânjet, scoate prezervativul din portofel și trecem amândoi la acțiune. Mâinile mele ajung la nasturii pantalonilor lui înainte ca gurile să ni se întâlnească. își strecoară mâna în sus, pe la spatele bluzei mele, și începe să îmi desfacă sutienul, dar eu îl opresc, clătinând din cap.

— Lasă-**l** așa, îi spun, fără suflare. Cu cât ne scoatem mai puține haine, cu atât mai repede ne vom putea îmbrăca, dacă ne prinde cineva.

Continuă să-l deschidă, în ciuda protestului meu.

— Nu vreau să te pătrund decât dacă te pot simți lipită de mine.

Uau! Atunci, ok.

După ce l-a desfăcut, îmi ridică bluza peste cap, apoi îşi strecoară mâinile sub bretelele lui. Mi le îndepărtează, până ce sutienul cade. îl aruncă pe bancheta din spate şi îşi scoate cămaşa. După ce aterizează alături de sutien, mă cuprinde cu braţele şi mă trage spre el, până când piepturile goale ni se întâlnesc.

Inspirăm adânc. Căldura corpului său îmi creează o senzaţie de care nu vreau să mă îndepărtez. începe să mă sărute în jos, pe gât şi expiră greu, pe pielea mea.

— Habar n-ai ce-mi faci, şopteşte, cu buzele lipite de gâtul meu.

Zâmbesc, pentru că exact acelaşi gând mi-a trecut şi mie prin cap.

— Oh, cred că am habar, i-o întorc.

Mâna lui stângă îmi atinge pătimaş unul dintre sâni şi geme în timp ce mâna dreaptă îmi intră în pantaloni.

— Jos, spune simplu, trăgând de elastic.

Nu trebuie să-mi ceară de două ori. Mă duc înapoi, în scaunul meu gol şi încep să-mi dau jos restul hainelor, în timp ce îl privesc desfăcându-şi fermoarul pantalonilor.

Ochii lui sunt peste tot, pe mine, şi desface prezervativul cu dinţii. Când singurul articol vestimentar care ne mai separă este perechea lui de pantaloni, cu nasturii încă încheiaţi, mă întind spre el.

Mă simt ridicol de conştientă că mă aflu în maşina mea, în parcarea locului meu de muncă şi sunt complet dezbrăcată. Nu am mai făcut niciodată nimic de genul ăsta. Nu am mai *vrut* niciodată, până acum, să fac ceva de genul ăsta. Ador cât de disperaţi suntem unul după celălalt, chiar în acest moment, dar, de asemenea, ştiu că nu am mai simţit pentru nimeni, niciodată, o atracţie atât de puternică.

îmi pun mâinile pe umerii lui şi încep să mă urc din nou deasupra lui, în timp ce îşi pune prezervativul.

— Să nu faci gălăgie, mă tachinează el. N-aş vrea să fii concediată din cauza mea.

Mă uit pe geam, dar tot nu pot să văd afară.

— Plouă prea tare ca să ne audă cineva, îi zic. în plus, ultima oară, tu ai fost cel mai gălăgios.

Respinge asta cu un râs rapid şi începe să mă sărute din nou. Mă apucă de şolduri şi mă trage spre el, poziţionându-se sub mine. în mod normal, poziţia asta m-ar face să gem, dar, dintr- odată, mă încăpăţânez să nu scot niciun sunet, acum, că le-a adus în discuţie.

— Sub nicio formă, n-am fost eu cel mai gălăgios, îmi spune, cu buzele încă atingându-le pe ale mele. în cel mai rău caz, am fost la egalitate.

Clatin din cap.

— Nu cred în disputele terminate la egalitate. Asta e o eschivere pe care o folosesc oamenii care se tem că s-ar putea să piardă.

Mâinile lui îmi întâlnesc şoldurile şi se aşază în aşa fel încât, ca să mă penetreze, tot ce ar trebui să fac este să-i dau voie. Totuşi, refuz să cobor pe el, pur şi simplu pentru că îmi place competiţia şi simt că suntem pe punctul de a începe una.

îşi ridică soldurile, dându-mi clar de înţeles că este gata să treacă la pasul următor. Picioarele mi se încordează şi mă îndepărtez mai mult.

Râde de rezistenţa mea.

— Ce-ai păţit, Tate? Ţi-e frică? Te temi că, atunci când voi ajunge înăuntru, vom vedea amândoi care este, cu adevărat, cel mai gălăgios?

în ochii îi apare o sclipire provocatoare. Nu-i accept provocarea cu voce tare, ca să văd care dintre noi poate să rămână tăcut mai mult timp. în schimb, îi susţin privirea când cobor, uşor, pe el. Icnim amândoi, dar este singurul sunet pe care îl scoatem.

Imediat ce a pătruns în întregime, îmi pune mâinile pe şolduri şi mă trage spre el. Nu se aud decât suspinele grele şi câteva gemete mai puternice. Ploaia care loveşte geamurile şi capota maşinii amplifică liniştea din interior.

Voinţa de care avem nevoie pentru a ne menţine tăcuţi se

combină cu nevoia de a ne agăța unul de celălalt, cu și mai multă disperare. Brațele lui sunt în jurul taliei mele, strângându-mă atât de tare, încât îmi este greu să mă mișc. Eu am brațele înlănțuite în jurul gâtului său și ochii închiși. Abia ne mișcăm, acum, din cauza strânsorii puternice cu care ne ținem, unul de celălalt, dar îmi place. îmi place cât de lent și ferm rămâne ritmul nostru, în timp ce amândoi ne concentrăm să continuăm să ne înăbușim gemetele care ne urcă în gât.

Continuăm așa pentru câteva minute, mișcându-ne aproape suficient, dar, în același timp, *nici pe departe* îndeajuns. Cred că amândurora ne este mult prea frică să facem vreo mișcare bruscă, pentru că intensitatea ar face pe unul dintre noi să piardă.

Una dintre mâinile lui îmi alunecă pe curbura spatelui, iar cealaltă îmi ajunge la ceafă. își înfige degetele în părul meu și trage ușor, până când gâtul meu ajunge în dreptul gurii sale. în secunda în care buzele lui îmi ating pielea, zvâcnesc puternic, pentru că, să rămân tăcută e mai dificil decât am crezut vreodată. Mai ales pentru că el este în avantaj, după poziția în care stă. Are mâinile libere să se plimbe pe unde vor și exact asta fac acum.

Se mișcă, mă mângâie, îmi aleargă în jos, peste stomac, pentru a atinge acel singur punct care m-ar putea face să cedez victoria.

Mi se pare că trișează, într-un fel.

Imediat ce degetele lui găsesc exact locul care, în mod normal, m-ar face să-i strig numele, îmi întăresc strânsoarea în

jurul umerilor lui şi îmi rearanjez genunchii, pentru a-mi controla mai bine mişcările. Vreau să îl supun aceleiaşi cantităţi de torturi pe care mi-o aplică el, acum.

Imediat ce m-am repoziţionat şi pot să mă las mai mult pe el, ritmul încet şi ferm dispare. Gura lui o întâlneşte pe a mea, într-un sărut frenetic, unul încărcat cu şi mai multă nevoie şi forţă decât cel de mai devreme. Este ca şi cum am încerca să scăpăm de dorinţa naturală de a vocaliza cât de bine ne simţim.

Dintr-odată, sunt lovită de o senzaţie care îmi pulsează prin întregul corp şi trebuie să mă ridic de pe el şi să rămân nemişcată, altfel o să pierd. În ciuda nevoii mele de a încetini lucrurile, el face exact opusul şi mâna lui pune mai multă presiune pe mine. Îmi îngrop faţa în gâtul lui şi îl muşc uşor de umăr, ca să nu fiu forţată să-i strig numele.

În momentul în care dinţii mei îi întâlnesc pielea, îi aud tremurul din respiraţie şi îi simt picioarele încordându-se.

Aproape pierde.

Aproape.

Dacă se mai mişcă înăuntru încă un centimetru, în timp ce mă atingea aşa, va câştiga. Nu vreau să câştige.

Dar, cam *vreau* să câştige şi cred că şi el vrea să câştige, după modul în care respiră pe gâtul meu, apăsându-mă, din nou, uşor, peste el.

Miles, Miles, Miles!

Simte că această confruntare n-are să se termine cu o remiză, aşa că mai adaugă puţina presiune cu degetele, în acelaşi moment în care limba lui îmi atinge urechea.

O, uau!

Sunt pe cale să pierd.

În orice secundă.

O, Dumnezeule!

își ridică șoldurile când mă apasă pe el, smulgându-mi de pe buze un neintenționat, „Miles!”, împreună cu un icnet și un geamăt. Mă ridic de pe el, dar, imediat ce realizează că a câștigat, expiră ușurat și mă trage înapoi, spre el, cu și mai multă forță.

— în sfârșit, îmi spune, cu răsuflarea tăiată, peste gâtul meu. Nu credeam că o să mai rezist o secundă în plus.

Acum, după ce s-a terminat competiția, ne lăsăm amândoi purtați de val, până când devenim atât de gălăgioși, încât trebuie să ne sărutăm, pentru a ne înăbuși sunetele. Corpurile noastre se mișcă sincron, grabindu-se, lovindu-se, unul de altul, cu și mai multă putere. Continuăm acest ritm frenetic pentru încă câteva minute, crescând în intensitate, până când sunt sigură că nu mai pot rezista nicio secundă.

— Tate, îmi șoptește pe buze, încetinind-mi ritmul mișcării șoldurilor, cu mâinile. Vreau să terminăm împreună.

O, la naiba!

Dacă vrea să rezist mai mult, nu are voie să-mi spună lucruri de genul ăsta. Dau din cap că da, nefiind în stare să formulez un răspuns coerent.

— Ești aproape? mă întreabă.

Confirm din nou și încerc din răsputeri ca, de data asta, să-i și răspund, dar nu reușeac să emit decât un nou geamăt.

— Asta înseamnă da?

Buzele i s-au oprit din sărutat și, acum, se concentrează pe răspunsul meu. îl prind cu mâinile de ceafă și îmi apăs obrazul pe al lui.

— Da, reușesc să articulez, cumva. Da, Miles. *Da!*

Simt cum încep să mă încordez din nou, în același timp în care el inspiră brusc.

Credeam că, până acum, ne țineam strâns, dar nici nu se compară cu felul în care ne strângem în acest moment. Mă simt de

parcă toate simţurile noastre s-ar fi contopit, într-un fel, şi avem exact aceleaşi senzaţii, scoatem exact aceleaşi sunete, experimentăm aceeaşi intensitate şi împărţim exact aceeaşi reacţie.

Puţin câte puţin, ritmul nostru începe să încetinească, împreună cu toate spasmele corpurilor noastre. Strânsoarea noastră începe să-şi piardă din forţă. Îşi îngroapă faţa în părul meu şi expiră prelung.

— Ai pierdut, îmi şopteşte.

Râd şi mă mişc, pentru a-l muşca jucăuş de gât.

— Ai trişat, i-o întorc. Ai apelat la întăriri neautorizate, atunci când ai început să-ţi foloseşti mâinile.

Râde şi clatină din cap.

— Mâinile sunt autorizate. Dar, dacă ai impresia că am trişat, poate ar trebui să mai încercăm o dată.

Ridic din sprâncene.

— Facem două din trei?

Mă ridică de talie şi mă împinge spre portiera din dreapta, în timp ce încearcă să ajungă în spatele volanului. îmi dă hainele, îşi trage cămaşa peste cap şi îşi încheie nasturii pantalonilor. Când s-a aşezat, mă aranjez pe scaunul pasagerului şi termin să mă îmbrac, iar el porneşte motorul maşinii. Dă cu spatele şi începe să iasă.

— Centura, îmi spune şi îmi face cu ochiul.

Abia am apucat să ieşim din lift, nici pe departe să ajungem în patul lui. Aproape m-a pătruns chiar acolo, pe coridor. Partea tristă este că nu m-aş fi supărat.

A câştigat, din nou. încep să-mi dau seama că nu e chiar o idee bună să ne întrecem care poate sta mai tăcut, atunci când competitorul meu este cea mai tăcută persoană pe care o cunosc.

A treia oară o să-l învinge. Dar nu în seara asta, pentru că, în curând, Corbin se va îndrepta spre casă.

Miles se holbează la mine. Stă pe burtă, cu mâinile încrucişate pe pernă şi capul sprijinit pe braţe. Mă îmbrac, pentru că vreau să ajung acasă înaintea lui Corbin, ca să nu trebuiască să-l mint, când o să mă întrebe unde am fost.

Miles mă urmăreşte cu privirea, prin dormitor, în timp ce mă îmbrac.

— Cred că sutienul e încă pe hol, îmi spune, râzând. Poate ar trebui să te duci să-l iei, înainte să-l găsească Corbin.

Strâmb din nas, la gândul ăsta.

— Bună idee, îi răspund.

îngenunchez pe pat şi îl sărut pe obraz, dar îşi trece braţul în jurul taliei mele şi mă trânteşte pe burtă, în timp ce el se râsuceste pe spate. îmi dă un sărut chiar mai bun decât cel pe care i l-am dat eu.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

încuviinţează din cap, dar este un gest forţat. îl îngrijorează întrebarea mea.

— De ce nu mă priveşti niciodată în ochi, atunci când facem sex?

Vorbele mele îl iau prin surprindere. Preţ de câteva secunde, mă priveşte tăcut, până când mă îndepărtez de el şi mă aşez pe pat, aşteptându-i răspunsul.

Se ridică şi se sprijină de tăblie, cu ochii fixaţi pe mâinile lui.

— Oamenii sunt vulnerabili în timpul sexului, îmi răspânde, ridicând din umeri. E mai uşor să confunzi sentimentele şi emoţiile cu ceva ce nu sunt, mai ales atunci când priveşti persoana în ochi.

Ridică privirea spre mine.

— Te deranjează?

Clatin din cap că nu, dar inima mea strigă *Da!*

— O să mă obişnuiesc, presupun. Eram doar curioasă.

Ador să fiu cu el, dar mă urăsc, din ce în ce mai mult, cu fiecare minciună care îmi iese din gură.

Zâmbește, mă trage din nou către el și, de data asta, mă sărută de la revedere.

— Noapte bună, Tate.

Mă întorc cu spatele și ies din camera lui, simțindu-i privirea pe mine, tot timpul. E amuzant cum refuză contactul vizual în timpul sexului, dar nu poate să-și țină ochii departe de mine în restul timpului.

încă nu am chef să intru în apartamentul meu, așa că, după ce îmi recuperez sutienul, mă îndrept spre lift și cobor la parter, să văd dacă mai este Cap aici. Abia am avut timp să îi fac cu mâna mai devreme, înainte ca Miles să mă împingă în lift și să se năpustească asupra mea.

Desigur, Cap este încă pe scaunul lui, în ciuda faptul că e trecut de zece noaptea.

— Tu dormi vreodată? îl întreb, în timp ce mă apropii de scaunul liber, de lângă el.

— Oamenii sunt mai interesanţi noaptea, îmi răspunde. îmi place să dorm până târziu. Să îi evit pe toţi bufonii care se grăbesc prea tare, dimineaţa.

Suspin mai tare decât vreau, când îmi sprijin capul de spătarul scaunului. Cap observă şi se întoarce spre mine.

— O, nu, începe el. Probleme cu băiatul? Mi s-a părut că voi doi vă înţelegeaţi foarte bine, acum câteva ore. Cred că s-ar putea să fi văzut şi un zâmbet pe faţa lui, când a intrat, cu tine.

— Lucrurile merg bine, încerc să îl liniştesc.

Fac o pauză de câteva secunde ca să-mi adun gândurile.

— Ai fost vreodată îndrăgostit, Cap?

Un zâmbet lejer i se răspândeşte pe faţă.

— O, da, răspunde. Numele ei era Wanda.

— Cât timp aţi fost căsătoriţi?

Se uită la mine şi arcuieşte o sprânceană.

— Nu am fost niciodată căsătorit, mă lămureşte el. Dar căsnicia Wandei a ţinut, cred, cam patruzeci de ani, până a murit.

îmi înclin capul, încertând să înţeleg ce-mi spune.

— Am nevoie de mai multe detalii.

Se îndreaptă în scaun, cu zâmbetul încă pe buze.

— A locuit într-unul dintre blocurile pe care le-am administrat. Era căsătorită cu un nenorocit care stătea acasă cam două săptămâni pe lună. M-am îndrăgostit de ea când aveam vreo treizeci de ani. Ea avea în jur de douăzeci şi cinci. Pe vremea aia, oamenii nu divorţau, odată căsătoriţi. Cu atât mai puţin femeile ca ea, care proveneau din tipul de familie din care provenea ea. Aşadar, mi-am petrecut următorii douăzeci şi cinci de ani iubind-o cât de mult am putut, două săptămâni pe lună.

Mă holbez la el, nesigură cum să răspund. Nu mi-a spus o poveste de dragoste obişnuită, de genul celor pe care le povestesc oamenii, de obicei. Nu ştiu sigur nici dacă poate fi comsiderată o

poveste de dragoste.

— Ştiu ce gândeşti, îmi spune. Sună trist. Mai mult a o tragedie.

încuviinţez din cap, confirmându-i presupunerea.

— Dragostea nu e mereu frumoasă, Tate. Uneori îţi petreci timpul cu speranţa că, în cele din urmă, se va transforma în ceva diferit. în ceva mai bun. Apoi, fără să îţi dai seama, ajungi de unde ai plecat, dar inima ţi-ai pierdut-o, undeva, pe drum.

Nu mă mai uit la el, ci drept în faţă. Nu vreau să-mi vadă cutele pe care nu pot să mi le îndepărtez de pe frunte.

Oare asta fac şi eu? Aştept ca legătura dintre mine şi Miles să se transforme în ceva diferit? în ceva mai bun? Reflectez mult prea mult la cuvintele lui. Atât de mult, încât aud un sforăit. Mă uit în direcţia Cap şi observ că bărbia i-a căzut în piept. Gura îi este larg deschisă şi a adormit buştean.

capitolul optsprezece MILES

Cu şase ani în urmă

O mângâi pe spate, ca să o liniştesc.

— încă două minute, îi spun.

Dă din cap, dar îşi ţine, în continuare, faţa în mâini.

Nu vrea să se uite.

Nu îi spun că nu avem cu adevărat nevoie de cele două minute. Nu îi spun că rezultatul e deja acolo, limpede, ca lumina zilei, încă nu îi spun lui Rachel că e însărcinată, pentru că mai are încă două minute de speranţă.

Continui să o mângâi pe spate. Când timpul se scurge, nu se mişcă. Nu se întoarce să se uite la rezultat. îmi las capul lângă al ei, până când ajung cu gura la urechea ei.

— îmi pare rău, Rachel, îi şoptesc. îmi pare foarte, foarte rău.

Izbucneşte în plâns.

Inima mi se rupe, când aude sunetul plânsului ei.

Asta e din vina mea. Este numai din vina mea.

Singurul lucru pe care pot să îl fac acum este să găsesc o modalitate de a îndrepta situația.

O întorc spre mine și îmi înfășor brațele în jurul ei.

— O să le spun că nu te simți bine și că nu poți să te duci azi la școală. Vreau să rămâi aici, până mă întorc.

Nici măcar nu înclină din cap. Continuă să plângă, așa că o ridic și o duc în pat. Mă întorc în baie și împachetez testul, apoi îl ascund în spatele chiuvetei. Mă grăbesc în camera mea și mă schimb.

Plec.

Sunt plecat cea mai parte a zilei.

îndrept situația.

Când, în cele din urmă, parchez pe alee, încă mai am o oră până să se întoarcă acasă tata și Lisa. Adun totul de pe scaunul din față și alerg să văd ce face. în grabă, azi-dimineață, mi-am uitat telefonul acasă, așa că nu am avut cum să o verific și aș minți dacă aș spune că remușcările nu mă omoară.

Mă duc înăuntru.

Mă apropii de ușa ei. încerc să intru, dar e încuiată.

Bat.

— Rachel?

Aud mișcare în interior. Ceva se lovește de ușă, iar eu sar înapoi. Când îmi dau seama ce s-a întâmplat, fac, din nou, un pas în față și bat cu putere în ușă.

— Rachel, strig, disperat. Deschide ușa!

O aud plângând.

— Pleacă!

Fac doi pași în spate, apoi mă arunc în față și lovesc cu umărul, cât de tare pot. Se întredeschide, și mă grăbesc înăuntru. Rachel e ghemuită lângă tăblia patului, plângând în mâini.

O ating.

Mă împinge la o parte.

Mă duc din nou spre ea. îmi dă o palmă, apoi se ridică de pe pat.

Stă dreaptă, lovindu-mă cu palmele peste piept.

— Te urăsc! îmi strigă, printre lacrimi.

îi prind mâinile şi încerc să o calmez. O enervez şi mai tare.

— Doar pleacă! urlă ea. Dacă nu vrei să mai ai de-a face cu mine, doar pleacă!

Cuvintele ei mă uimesc.

— Rachel, opreşte-te, o rog. Sunt aici. Nu plec nicăieri. Lacrimile îi curg şi mai tare. Ţipă la mine. Spune că am abandonat-o. Am aşezat-o pe pat, azi-dimineaţă, şi am plecat pentru că nu am suportat. Am fost dezamăgit de ea.

Te iubesc, Rachel. Mai mult decât mă iubesc pe mine.

— Iubito, nu-i aşa, îi spun, trăgând-o spre mine. Nu te-am părăsit. Ţi-am spus că o să mă întorc.

Mă enervează că nu înţelege de ce am plecat, azi-dimineaţă. Mă enervează că nu i-am explicat.

O trag din nou în pat şi o reazem de tăblie.

— Rachel, îi spun, atingându-i obrazul pătat de lacrimi. Nu sunt dezamăgit de tine, îi spun. Niciun pic. Sunt dezamăgit de mine. De aceea vreau să fac tot ce este posibil ca să fac totul mai bine pentru tine. Pentru noi. Asta am făcut azi. Am încercat să găsesc o metodă ca să ne fie mai bine.

Mă ridic şi iau dosarele, apoi le desfac pe pat. îi arăt totul. îi arăt broşurile pentru adăpost familial, pe care le-am adus din campus. îi arăt formularele pe care trebuie să le completăm pentru îngrijirea gratuită a copilului. îi arăt broşurile pentru ajutor financiar şi cursurile de seară şi cursurile online şi lista de consiliere academică şi cum îmi voi aranja orarul de la şcoala de aviaţie. Toate posibilităţile sunt întinse în faţa ei şi vreau să vadă că, deşi nu am vrut asta, chiar dacă nu am plănuit aşa ceva… *putem* să ne descurcăm.

— Ştiu că va fi mult mai greu cu un copil, Rachel. *Ştiu* asta.

Dar nu e imposibil.

Se holbează la tot ce am întins în faţa ei. O privesc tăcut, până când umerii încep să-i tremure şi îşi acoperă gura cu mâna. îmi întâlneşte privirea şi lacrimi uriaşe i se revarsă din ochi. Se tărăşte

în față și își aruncă brațele în jurul gâtului meu.

îmi spune că mă iubește.

Mă iubești atât de mult, Rachel.

Mă sărută, iar și iar.

— Avem totul sub control, Miles, îmi șoptește, la ureche,

încuviințez din cap și o îmbrățișez.

— Avem totul sub control, Rachel.

capitolul nouăsprezece

TATE

E joi.

Seara de meci.

în mod normal, zgomotele pe care le fac joia, în seara de meci mă calcă pe nervi. Dar, astăzi, chiar îmi fac plăcere, pentru că Miles ar trebui să fie acasă. Nu am idee la ce să mă aștept de la el sau de la aranjamentul dintre noi. Nu am vorbit și nu i-am trimis mesaje în cele cinci zile, cât timp a fost plecat.

Știu că la cât de mult mă gândesc la el, nu ar trebui să fac asta. Pentru ceva ce ar trebui să fie fără angajamente sau griji, mă simt de parcă ar fi orice, numai asta nu. Eu sunt extrem de implicată. Chiar foarte intens implicată. După seara din ploaie, aproape că nu mă mai gândesc la nimic altceva, și faptul că mă îndrept spre intrarea în apartament, iar blestemata mea de mână începe să tremure la gândul că el ar putea fi înăuntru, e destul de penibil.

Deschid ușa casei și Corbin este primul care ridică privirea. Dă din cap, dar nici măcar nu mă salută. Ian îmi face cu mâna, din locul unde stă, pe canapea, apoi se întoarce cu fața la televizor.

Dillon își plimbă privirea în sus și-n jos, pe corpul meu, iar eu mă străduiesc să nu-mi dau ochii peste cap.

Miles nu face nimic, pentru că Miles nu e aici.

întregul meu corp suspină de dezamăgire. îmi las geanta pe un

scaun liber şi îmi repet că e bine că n-a venit, pentru că oricum am prea multe teme de făcut.

— E pizza în frigider, îmi spune Corbin.

— Super!

Mă duc la bucătărie şi deschid dulapul să iau o farfurie. Aud paşi apropiindu-se de mine şi inima îmi bate mai tare.

O mână îmi atinge curbura spatelui, iar eu, imediat, zâmbesc şi mă întorc să-l întâmpin pe Miles.

Numai că nu este Miles, e Dillon.

— Bună, Tate, mă salută, întinzând mâna pe lângă mine, spre dulap.

Mâna care mi-a atins curbura spatelui e încă pe mine, dar acum, că m-am întors cu faţa spre el, a alunecat pe talia mea. Mă priveşte fix, în ochi, în timp ce se întinde şi deschide dulapul.

— îmi trebuie doar un pahar pentru bere, mă informează, scuzându-se că mi-a invadat spaţiul personal şi că mă *atinge*, stând cu faţa la doar câţiva centimetri de a mea.

Nu-mi place că m-a văzut zâmbind, când m-am întors. Tocmai l-am ajutat să-şi facă o impresie greşită.

— Ei bine, nu vei găsi un pahar în buzunarul meu, îi dau replica, îndepărtându-i mâna de pe mine.

îmi mut privirea de la Dillon, exact când Miles intră în bucătărie. Mă săgetează cu privirea exact în locul pe care tocmai l-a atins Dillon.

Miles a văzut că Dillon a pus mâna pe mine.

Miles se uită la Dillon, de parcă ar fi omorât pe cineva.

— De când bei bere din pahar? îl întreabă Miles.

Dillon se întoarce şi îl priveşte pe Miles, apoi se uită înapoi, la mine, şi afişează un zâmbet ţipător şi plin de flirt.

— De când s-a aşezat Tate atât de aproape de dulap.

La naiba. Nici măcar nu o ascunde. Crede că îl plac.

Miles se duce spre frigider şi îl deschide.

— Aşadar, Dillon, ce mai face *soţia* ta?

Miles nici măcar nu încearcă să scoată ceva din frigider. Doar stă acolo, holbându-se la el, strângând mânerul uşii mai tare decât a fost strâns vreodată, sunt convinsă.

Dillon încă mă priveşte, cercetându-mă de sus în jos.

— E la serviciu, răspunde el. Pentru încă patru ore, cel puţin.

Miles trânteşte uşa frigiderului şi face doi paşi rapizi, spre Dillon. Acesta rămâne drept, iar eu, imediat, mă îndepărtez cu doi paşi.

— Colin ţi-a interzis să pui mâinile pe sora lui. Ai un dram de respect.

Maxilarul lui Dillon zvâcneşte şi nu se retrage, nici nu se uită în altă parte, decât la Miles. De fapt, chiar face un pas spre Miles, micşorând spaţiul dintre ei.

— Mi se pare că asta nu are nicio legătură cu *Corbin,* şuieră Dillon, clocotind.

Inima îmi bate cu putere, în piept. Mă simt vinovată că i-am dat lui Dillon impresia greşită şi chiar mai vinovată că se ceartă din cauza asta. Dar, fir-ar, ador faptul că Miles îl urăşte atât de mult. însă, mi-aş dori să ştiu dacă nu-i place faptul că Dillon flirtează cu alte femei, când are o soţie acasă sau dacă nu-i place faptul că Dillon flirtează cu *mine.*

Şi acum, Corbin stă în prag.

La naiba.

— Ce nu are nicio legătură cu mine? întreabă frate-meu, urmărindu-i cum încearcă să se intimideze reciproc.

Miles face un pas în spate şi se întoarce, ca să-i poată privi pe Dillon şi Corbin în acelaşi timp. Ochii lui îl privesc în continuare, fix, pe Dillon.

— încearcă să i-o tragă sorâ-tii.

Iisuse Hristoase, Miles! Nu ai învăţat niciodată să-ţi îndulceşti

cuvintele?

Corbin nici măcar nu tresare.

— Pleacă acasă, la nevastă-ta, Dillon, îi spune, ferm.

Oricât de stânjenitoare ar fi situaţia, nu fac niciun gest ca să-**1** apăr pe Dillon, pentru că am sentimentul că, de ceva timp, Miles şi Corbin caută o scuză să scape de el. De asemenea, nu voi apăra niciodată un bărbat care nu are nici cel mai mic respect pentru căsnicia lui. Dillon se uită la Corbin câteva secunde îngrozitor de lungi, apoi se întoarce cu faţa spre mine şi cu spatele spre Miles şi Corbin.

Băiatul ăsta se joacă cu focul.

— Locuiesc la ror2, îmi şopteşte, făcându-mi cu ochiul. Treci pe la mine, când ai chef. Ea lucrează noaptea, în timpul săptămânii.

îmi întoarce spatele şi trece printre Corbin şi Miles.

— Voi doi puteţi să vă duceţi dracului.

Corbin se răsuceşte pe călcâie, cu pumnii strânşi. începe să-l urmărească pe Dillon, dar Miles îl apucă de braţ şi îl trăge înapoi, în bucătărie. Nu-i dă drumul braţului lui Corbin, până nu aude trântindu-se uşa de la intrare.

Corbin se întoarce să mă privească şi e atât de supărat, încât sunt uimită că nu-i ies aburi din urechi. Faţa lui e roşie şi îşi pocneşte degetele. Am uitat că e protector, până la nebunie, când vine vorba de mine. Mă simt de parcă am din nou cincisprezece ani, numai că, acum, am *doi* fraţi prea protectori.

— Şterge-ţi din memorie numărul apartamentului, Tate, îmi porunceşte spune Corbin.

Clatin din cap, puţin dezamăgită că frate-meu ar putea crede că o să memorez numărul apartamentului lui Dillon.

— Am şi eu standarde, Corbin.

Dă din cap, dar încă încearcă să se calmeze. Trage adânc aer în

piept, îşi trosneşte maxilarul, apoi se întoarce în sufragerie.

Miles se sprijină de dulap, cu ochii aţintiţi în podea. îl privesc în tăcere, până când, într-un sfârşit, îşi ridică ochii şi mă priveşte. Se uită spre sufragerie, apoi se desprinde de dulap şi vine spre mine. Cu cât se apropie mai mult, cu atât mă lipesc mai mult de mobilierul din spatele meu, încercând să mă îndepărtez de intensitatea privirii lui, chiar dacă nu prea mai am unde să mă duc.

Ajunge la mine.

Miroase bine. A mere. *Fructul interzis.*

— întreabă-mă dacă poţi să înveţi la mine, îmi şopteşte.

Dau din cap, dar mă întreb de ce naiba mi-ar cere aşa ceva, după tot ce s-a întâmplat. O fac, oricum.

— Pot să învăţ la tine?

Zâmbeşte cu toată faţa şi îşi coboară fruntea, astfel încât buzele să-i ajungă chiar la urechea mea.

— Voiam să mă întrebi de faţă cu frate-tău, îmi explică, râzând pe înfundate. Ca să am o scuză să te duc acolo.

Ei bine, asta e jenant.

Acum ştie exact cât de mult nu sunt Tate când sunt în jurul lui. Sunt numai lichid. Mă conformez. Fac ce îmi cere, fac ce îmi spune, fac ce vrea să fac.

— Oh, exclam încet, urmărindu-l cu privirea, în timp ce se îndepărtează. Aşa are o logică.

încă zâmbeşte, iar eu abia acum îmi dau seama cât de dor mi-a fost de zâmbetul lui. Ar trebui să zâmbească tot timpul. Pentru totdeauna. *Mie.*

Iese din bucătărie şi se întoarce lângă băieţi, iar eu mă retrag în camera mea şi fac duş în timp record.

Nu ştiam că sunt o actriţă atât de bună.

în orice caz, am avut antrenament. Am exersat cinci minute. Am stat în camera mea, încercând să mă gândesc la cea mai bună, cea mai relaxată replică din viaţa mea, pentru momentul în care intram în sufragerie şi îi ceream cheia lui Miles. Am decis să aştept până la un moment cu adevărat zgomotos al meciului, apoi am dat buzna în cameră şi am ţipat la toţi.

— Voi, băieţi, ori daţi sonorul televizorului pe mut ori vă mutaţi la vecini, pentru că eu încerc să învăţ.

Miles s-a uitat la mine şi a încercat să-şi ascundă zâmbetul. Ian m-a privit cu suspiciune şi Corbin şi-a dat ochii peste cap.

— Du-te *tu* la vecini, mi-a răspuns frate-meu. Noi ne uităm la meci.

S-a întors spre Miles.

— Poate să se ducă la tine, nu-i aşa?

Miles s-a ridicat şi a răspuns imediat:

— Sigur. îi deschid eu.

Mi-am luat lucrurile, l-am urmat afară din apartamentul meu şi, acum, suntem aici.

Miles îmi deschide uşa apartamentului său, chiar dacă nu e încuiată. însă Corbin nu ştie asta. El intră, iar eu mă strecor prin spatele lui. închide uşa, ne poziţionăm faţă în faţă şi ne privim unul pe altul.

— Chiar am teme, îi spun.

Nu ştiu ce crede că urmează să se întâmple în următoarele momente, dar simt nevoia să-l informez că, doar pentru că a revenit acasă, după o absenţă de câteva zile, nu înseamnă că el este primul pe lista mea de priorităţi.

Chiar dacă, de fapt, cam este.

— Chiar am un meci de urmărit, îmi răspunde, făcând semn peste umăr, spre apartamentul meu, dar, în acelaşi timp, apropiindu-se de mine. îmi ia cărţile din mâini şi le aşază pe masă.

Vine din nou spre mine şi nu se opreşte decât când buzele lui sunt peste ale mele şi nu mai putem face niciun pas, pentru că spatele meu e lipit de uşă.

Mâinile lui îmi strâng talia şi ale mele îl prind de umeri. Limba lui îmi trece printre buze şi gura mea o acceptă, de bunăvoie. Geme şi se lipeşte de mine, în timp ce mâinile mele îi urcă în sus, pe gât şi i se afundă în păr. Se retrage rapid şi face câţiva paşi în spate.

Se uită la mine, de parcă, într-un fel, ar fi vina mea că trebuie să plece. îşi trece, frustrat, palmele peste faţă şi expiră prelung.

— Nu ai apucat să mănânci, remarcă. O să-ţi aduc nişte pizza.

Se îndreaptă din nou spre mine, iar eu mă dau la o parte, fără să-i răspund. Deschide uşa şi dispare.

E aşa ciudat!

Mă duc la masă şi încep să pregătesc tot ce îmi trebuie pentru studiu. Trag un scaun de sub ea şi dau să mă aşez, când uşa apartamentului se deschide iarăşi, brusc. Mă întorc şi îl văd cum merge spre bucătărie, cu o farfurie în mână. Pune pizza în cuptorul cu microunde, apasă câteva butoane şi îl porneşte, apoi vine direct spre mine. Afişează acel aer intimidant, care, în mod normal, mă face să mă îndepărtez de el, dar masa e în spatele meu şi nu am unde să mă duc.

Ajunge la mine şi mă sărută scurt.

— Trebuie să plec înapoi, îmi spune. Eşti bine?

Dau din cap că da.

— Ai nevoie de ceva?

Clatin din cap că nu.

— Ai apă plată şi suc, în frigider.

— Mulţumesc.

Mă mai sărută o dată, tot scurt, înainte să îmi dea drumul şi să iasă pe uşă.

Mă prăbuşesc în scaun.

E atât de *drăguţ*.

M-aş putea obişnui cu asta.

Trag caietul de notiţe în faţa mea şi mă apuc de studiat. Trece aproximativ un sfert de oră, şi apoi primesc un mesaj de la el.

Miles: Cum merge învăţatul?

Citesc mesajul de pe telefon, zâmbind cu gura până la urechi, ca o idioată. A stat nouă zile fără să mă vadă sau să îmi trimită vreun mesaj şi acum îmi scrie de la nici zece metri distanţă.

Eu: Bine. Cum merge meciul?
Miles: A trecut de jumătate. Pierdem.
Eu: Păcat.
Miles: Ştiai că nu am cablu.
Eu: ???
Miles: Mai devreme, când ai ţipat la noi. Ne-ai spus
să mergem la mine, să ne uitam la meci, dar deja ştiai că nu am cablu. Acum, cred că Ian bănuieşte ceva.
Eu: O, un! Nu m-am gândit la asta.
Miles: E în regulă. Doar că mă priveşte ciudat, de

parcă ar şti că se întâmplă ceva. Sincer, nu-mi pasă dacă ştie. El ştie totul despre mine.

Eu: Mă mir că nu i-ai spus deja. Nu toţi bărbaţii îşi etalează cuceririle?

Miles: Eu nu, Tate.

Eu: Presupun că tu eşti excepţia. Acum lasă-mă în pace, am de învăţat.

Miles: Nu te întoarce până nu-ţi spun că s-a terminat meciul.

Las telefonul pe masă şi nu-mi pot şterge rânjetul de pe faţă.

O oră mai târziu, uşa apartamentului se deschide. Ridic privirea, iar el intră, închide uşa şi se sprijină lejer de ea.

— S-a terminat medul, îmi spune.

Las pixul din mână.

— Sincronizare perfectă. Abia mi-am terminat temele.

Ochii lui cad pe cărţile mele, împrăştiate pe masă.

— Probabil te aşteaptă Corbin.

Nu ştiu dacă ăsta este modul lui de a-mi spune că ar fi cazul să plec sau doar face conversaţie. Mă ridic, oricum, şi încep să- mi strâng lucrurile, încercând să-mi ascund dezamăgirea. Vine direct spre mine, îmi ia cărţile din mâini şi le pune la loc, pe masă. Le împinge, trimiţându-le cu vreo treizeci de centimetri mai spre mijloc, apoi mă prinde de mijloc şi mă ridică pe masă.

— Asta nu înseamnă că vreau să pleci, îmi explică, ferm, uitându-se stăruitor în ochii mei.

Nu zâmbesc, de data asta, pentru că m-a emoţionat din nou. De fiecare dată când mă priveşte cu atâta intensitate, mă emoţionez.

Mă aşază pe marginea mesei şi se potriveşte între picioarele

mele. Mâinile i-au rămas pe mijlocul meu, iar buzele i se lipesc de maxilar.

— Mă gândeam, spune uşor, mângâindu-mi gâtul cu respiraţia şi facându-mi pielea de găină. La seara asta şi la faptul că ai avut cursuri toată ziua.

îşi duce mâinile sub mine şi mă ridică de pe masă.

— Şi că lucrezi tot weekendul, în fiecare weekend.

îmi prind picioarele în jurul lui. Mă duce în dormitor.

Acum, mă aşază pe pat.

Acum este peste mine, dându-mi părul pe spate, privindu- mă în ochi.

— Şi mi-am dat seama că nu ai nicio zi liberă.

Gura lui e înapoi, pe maxilarul meu, sărutându-**l** uşor, după fiecare propoziţie.

— Nu ai avut nicio zi liberă, de la Ziua Recunoştinţei, nu-i aşa?

Clatin din cap, neînţelegand de ce vorbeşte atât de mult, dar plăcându-mi, oricum. Mâna lui îmi alunecă sub tricou, în sus, mângâindu-mi abdomenul şi continuând să urce, până îmi cuprinde sânul.

— Cred că eşti foarte obosită, Tate.

Clatin din cap.

— Nu chiar.

Mint.

Sunt extenuantă.

îşi dezlipeşte buzele de gâtul meu şi mă priveşte în ochi.

— Minţi, îmi spune, trecându-şi degetul peste sutienul subţire, care îmi acoperă sfârcul. Pot să-mi dau seama că eşti obosită.

îşi coboară din nou gura, până o acoperă pe a mea, atât de uşor, încât abia o simt.

— Vreau doar să te sărut, pentru câteva minute, ok? Apoi vreau să pleci şi să te odihneşti. Nu vreau să crezi că aştept ceva de la tine, doar pentru că suntem amândoi acasă.

Gura lui o atinge pe a mea, din nou, dar efectul buzelor nu se compară cu acela pe care îl au cuvintele lui asupra mea. N- am ştiut niciodată că grija poate să fie atât de provocatoare.

Dar o, *Dumnezeule*! Este atât de sexy!

Mâna îi alunecă sub sutienul meu şi gura lui o invadează pe a mea. De fiecare dată când îmi atinge limba cu a lui, îmi face capul să se învârtă. Mă întreb dacă mă voi plictisi vreodată de asta.

Ştiu că a spus că vrea doar să mă sărute, câteva minute, dar definiţia lui pentru *sărut* şi definiţia mea pentru *sărut* nu sunt scrise în aceeaşi limbă. Gura lui este peste tot.

La fel şi mâinile lui.

îmi ridică tricoul deasupra sutienului, trăgând de o parte a acestuia, până ce îmi scoate la iveală unul dintre sâni. Mă tachinează cu limba şi mă urmăreşte cu privirea, în timp ce o face. Gura lui e caldă, iar limba lui e chiar mai caldă, făcându- mă să scot câteva şoapte uşoare.

îşi trece mâna peste abdomenul meu şi se ridică, uşor, de pe mine, sustinându-şi greutatea într-un cot. Palma îi alunecă mai jos, peste blugi, până ce ajunge între coapse. îşi trece degetele peste materialul dintre picioare, iar eu îmi las capul pe spate şi închid ochii.

Dumnezeule mare, ador versiunea lui de sărut.

începe să-şi frece mâna de mine, apăsându-mă ferm, peste blugi, până ce întregul meu corp imploră în tăcere. Gura lui nu mai este pe sân. A revenit pe gât şi sărută, muşcă, suge, toate în acelaşi loc, de parcă ar încerca să-şi marcheze teritoriul.

încerc să fiu tăcută, dar e imposibil, când el îmi face asta. Dar e în regulă, pentru că nici el nu e tăcut. De fiecare dată când suspin,

geme şi el sau mârâie sau îmi şopteşte numele. De aceea sunt aşa gălăgioasă, pentru că ador sunetele scoase de el.

Le ador!

Mâna lui se mută, rapid, la nasturele blugilor şi îl desface, dar nu-şi schimbă poziţia şi nici nu se dezlipeşte de gâtul meu. îmi trage fermoarul şi îşi strecoară palma peste lenjerie. Reia aceleaşi mişcări, numai că, de data asta, sunt de un milion de ori mai intense şi, numaidecât, pot să-mi dau seama că nu va trebui să le facă prea mult timp.

Spatele mi se arcuieşte şi trebuie să îmi adun toată voinţa să nu mă îndepărtez de mâna lui. Parcă ar şti exact locurile pe care trebuie să le atingă, ca să-mi stârnească o reacţie.

— Hristoase, Tate. Eşti udă, toată.

Două dintre degetele lui îmi dau lenjeria într-o parte.

— Vreau să te simt.

Şi atât îmi trebuie.

Sunt terminată.

Unul dintre degetele lui intră înăuntru, dar cel mare rămâne afară, smulgându-mi gemete şi exclamaţii: *„o, Dumnezeule”, „nu te opri”,* de parcă aş fi un disc stricat. Mă sărută, sorbindu-mi toate sunetele, în timp ce corpul meu începe să tremure sub mâna lui.

Senzaţia durează atât de mult şi este atât de intens, încât, atunci când dispare, mi-e teamă să mă dezlipesc de el. Vreau să adorm aşa.

Rămân complet nemişcată, dar amândoi respirăm aşa de greu, încât nu ne putem urni din loc. Gura lui este încă peste a mea şi mai avem ochii închişi, dar nu mă sărută. în cele din urmă, după câteva momente, scoate mâna din pantalonii mei, apoi trage fermoarul şi încheie nasturele. Când deschid ochii, îl văd cum îşi scoate degetele din gură, zâmbind.

Dumnezeule mare!

Sunt aşa de fericită că, în momentul ăsta, nu stau în picioare, pentru că dacă aş fi stat, faptul că l-am surprins făcând asta m-ar fi făcut să cad pe podea.

— Uau! exclam, expirând prelung. Te pricepi al naibii de bine la asta.

Zâmbeşte şi mai larg.

— Ei, mulţumesc, răspunde.

Se apleacă să mă sărute pe frunte.

— Acum, fetiţo, du-te acasă şi dormi puţin.

începe să se ridice de pe pat, dar îl prind de braţe şi îl trag la loc.

— Stai, îi spun.

îl împing pe spate şi mă lungesc peste el.

— Nu prea e corect pentru tine.

— Nu ţin socoteala, îmi zice, răsucindu-ne, până ajung pe spate, sub el. Corbin se întreabă, probabil, de ce eşti încă aici.

Se îndepărtează şi mă prinde de încheieturi, ca să mă ridice cu el. Mă trage suficient de aproape, încât îmi dau seama că nu este chiar pregătit să mă lase să plec.

— Dacă spune ceva, o să-i zic doar că n-am vrut să plec până nu mi-am terminat toate temele.

Miles clatină din cap.

— Trebuie să te duci acum, Tate. Mi-a mulţumit că te-am protejat de Dillon, mai devreme. Cum crezi că s-ar simţi dacă ar şti că am făcut-o doar pentru că am fost egoist şi te-am vrut numai pentru mine?

Clatin din cap.

— Nu-mi pasă cum s-ar simţi. Nu e treaba lui.

Miles îmi cuprinde faţa în mâini.

— *Mie* îmi pasă. E prietenul meu. Nu vreau să afle cât sunt de ipocrit.

Mă sărută pe frunte şi mă scoate din dormitor, înainte să am timp să-i răspund. îmi adună cărţile şi mi le întinde, când ajung la uşa de la intrare, dar, înainte să ies, mă prinde de cot şi mă opreşte. Se uită în jos, la mine, însă, de data asta, e ceva diferit în expresia lui.

E ceva în ochii lui care nu este nici dorinţă, nici dezamăgire, nici intimidare. E ceva nerostit. Ceva ce ar vrea să-mi spună, dar îi este mult prea frică.

îmi cuprinde obrajii cu palmele şi îşi lipeşte gura de a mea atât de tare, încât mă lovesc de tocul uşii, din spatele meu.

Mă sărută atât de posesiv şi disperat, încât m-ar întrista, dacă nu mi-ar plăcea atât de mult. Inspiră adânc şi se retrage, apoi, expirând uşor, mă priveşte în ochi. Lasă mâna să-i cadă şi face un pas în spate, aşteptând să ies în hol, înainte să închidă uşa.

Habar n-am ce a fost aia, dar am nevoie de mai mult.

Cumva, îmi fac picioarele să se mişte şi intru în apartamentul lui Corbin. Nu e în sufragerie, aşa că îmi aşez cărţile pe dulap.

Aud duşul lui Corbin curgând.

Corbin face duş.

Ies imediat pe uşă, traversez holul şi bat. Uşa lui se deschide atât de repede, de parcă Miles ar fi rămas în acelaşi loc. Se uită peste umărul meu, la apartamentul lui Corbin.

— Frate-meu face duş, îi spun.

Miles mă priveşte şi, înainte să cred că a avut timp să-mi înţeleagă cuvintele, mă trage înăuntru. Trânteşte uşa, mă împinge în ea şi, din nou, gura lui e peste tot.

Nu pierd niciun moment. îi desfac blugii şi îi trag în jos, câţiva centimetri. Mâinile lui preiau controlul şi mă dezbracă în întregime de ai mei, împreună cu lenjeria. Imediat ce îmi scoate picioarele din ei, mă grăbeşte spre masa din bucătărie. Mă întoarce şi mă aşază, până stau cu burta pe masă.

Ajunge între picioarele mele, depărtându-le mai mult, în timp ce se eliberează din blugi. Mă prinde cu putere de mijloc, cu ambele mâini. Se aranjează peste mine, apoi începe să intre, încet.

— O, *Dumnezeule,* mârâie el.

îmi apăs mâinile pe suprafaţa mesei. Nu găsesc nimic de care să mă ţin şi am nevoie disperată să mă agăţ de ceva.

Se apleacă, lipindu-şi pieptul de spatele meu. Respiraţiile lui sunt grele şi calde şi se lovesc de pielea mea.

— Trebuie să iau un prezervativ.

— Ok, reuşesc să îngân.

Totuşi, încă nu s-a dezlipit de mine şi, evident, corpul meu vrea să îl primească pe tot. Mă împing în el, acaparând mai mult, făcându-l să-şi strângă degetele pe şoldurile mele atât de tare, încât tresar.

— *Nu,* Tate.

Vocea lui e un avertisment.

Sau o provocare.

O fac din nou, iar el geme, apoi iese repede, complet. încă mă strânge de şolduri şi încă e lipit de mine, dar nu mai e în mine.

— Iau anticoncepţionale, îi şoptesc.

Nu se clinteşte.

închid ochii. Am nevoie să facă ceva. Orice. Mor aici.

— Tate, şopteşte.

Nu complează cu nimic. Stăm, încă tăcuţi, cu el în aceeaşi poziţie, afară.

— La naiba!

îmi eliberează mijlocul şi îmi găseşte mâinile, cu palmele în jos, lipite de masă. îşi împleteşte degetele cu ale mele şi strânge, apoi, din spate, îşi lasă capul pe ceafa mea.

— Ţine-te bine.

Plonjează în mine, cu o mişcare atât de neaşteptată, încât ţip.

Una dintre mâinile lui o lasă pe a mea, ajunge la gură şi mi- o acoperă.

— Şşş, mă avertizează.

Se menţine nemişcat, lăsându-mi un moment, să mă acomodez cu el în mine.

Iese cu un geamăt şi intră din nou, facându-mă încă o dată să ţip. Acum, mâna lui înăbuşă zgomotul.

Repetă mişcările.

Mai tare.

Mai repede.

Mârâie la fiecare împingere, iar eu scot sunete pe care nu ştiam că le pot face. Nu am mai experimentat niciodată aşa ceva.

Nu ştiam că poate fi atât de intens. Atât de sălbatic. Atât de animalic.

îmi cobor capul şi îmi lipesc obrazul de suprafaţa mesei.

Strâng din ochi.

îl las să mi-o tragă.

E linişte.

E o linişte asurzitoare şi nu ştiu dacă se datorează faptului că am fost amândoi atât de zgomotoşi, cu doar câteva secunde în urmă, sau doar are nevoie de câteva minute să-şi revină.

încă e în mine, dar a terminat. Stă nemişcat. Una dintre mâinile lui încă îmi acoperă faţa, iar cealaltă încă îmi strânge degetele. Faţa lui e încă îngropată în gâtul meu.

Dar e atât de ţeapăn, că mi-e frică şi mie să mă mişc. Nici măcar nu îi simt respiraţia.

Prima care i se mişcă este una dintre mâini, dându-se la o parte de pe gura mea. îşi desface degetele dintr-ale mele şi le întinde, trăgându-le deoparte. îşi lipeşte ambele palme de masă şi îşi ridică

faţa de pe ceafa mea. Iese, fără niciun sunet.

Tot e mult prea linişte, aşa că nu mă mişc. îl aud când îşi ridici şi îşi încheie pantalonii, îi aud paşii, în timp ce se îndepărtează.

Pleacă.

Trânteşte uşa dormitorului, iar eu tresar. Obrazul, palmele şi burta încă îmi sunt lipite de masă, dar, acum, aşa îmi sunt şi lacrimile.

Cad.

Cad, cad, cad şi nu le pot opri.

Sunt stânjenită. Sunt ruşinată. Nu am nici cea mai vagă idee ce în neregulă cu el, dar am prea multă mândrie şi prea puţin curaj să aflu.

Am avut senzaţia că ăsta e sfârşitul. Nu sunt sigură că eram pregătită pentru un astfel de sfârşit. Nu sunt sigură că eram pregătită să fie *vreodată* un sfârşit şi mă detest pentru că am permis sentimentelor mele să ajungă în punctul ăsta.

Sunt, de asemenea, atât de supărată că mă aflu aici, în apartamentul lui, căutându-mi pantalonii, încercând să-mi opresc lacrimile ridicole, încă simţind rămăşiţele lui curgându- mi pe picior şi fără să am habar de ce a trebuit să distrugă totul.

Să mă distrugă.

Termin să mă îmbrac şi plec.

capitolul douăzeci MILES

Cu şase ani în urmă

— începe să se vadă, îi spun. îmi trec degetele peste burta ei dezgolită şi o sărut.

— E drăguţ, îmi lipesc urechea de pielea ei şi închid ochii.

— Pun pariu că se simte cam singur acolo, continui. Te simţi

singur, acolo, amice?

Rachel râde.

— îi tot spui că e băiat. Dacă este fată? îi spun lui Rachel că, indiferent de sex, o să-l iubesc la fel de mult. *Deja* îl iubesc.

Sau o iubesc.

Părinţi noştri sunt plecaţi din oraş. Ne jucăm, din nou, de-a familia, numai că de data asta, nu ne jucăm cu adevărat. Este destul de serios.

— Deci, ce-o să se întâmple dacă, de data asta, chiar o cere de soţie? mă întreabă ea. îi spun să nu se îngrijoreze. îi spun că nu o s-o ceară de soţie. O să mă întrebe pe mine, înainte să o facă. Ştiu sigur asta.

— Trebuie să le spunem, îi zic.

Dă din cap că da. Ştie că trebuie să le spunem. Au trecut trei luni. Mai avem două până la absolvire. începe să se vadă. Burta începe să i se rotunjească. E drăguţ.

— Ar trebui să le spunem mâine, o anunţ.

Ea spune că e de acord.

Mă dezlipesc de burta ei şi mă întind lângă ea. O trag spre mine. îi ating faţa.

— Te iubesc, Rachel, îi spun.

Acum nu mai e atât de speriată. îmi spune că mă iubeşte şi ea. – Faci o treabă bună.

Nu ştie despre ce vorbesc, aşa că rânjesc şi îi ating burta.

— Faci o treabă bună crescându-l. Sunt sigur că o să creşti cel mai bun copil pe care l-a crescut vreodată o femeie.

Râde de absurditatea cuvintelor mele.

Mă iubeşti atât de mult, Rachel!

O privesc, pe fata căreia i-am dat inima, şi mă întreb cum de sunt aşa de norocos.

Mă întreb de ce mă iubeşte la fel de mult cât o iubesc şi eu. Mă întreb ce-o să spună tata când o să afle despre noi.

Mă întreb dacă Fisa o să mă urască. Mă întreb dacă o să vrea s-o duca pe Rachel înapoi, în Phoenix.

— Ce nume o să-i punem? o întreb.

E entuziasmată când îmi aude întrebarea. îi place să vorbească despre nume.

Spune că, dacă va fi fetiţă, vrea să o cheme Claire.

Ca pe bunica ei. îi spun că îmi doresc să o fi cunoscut pe bunica ei. Vreau să o cunosc pe femeia căreia fiica mea îi va purta numele. îmi spune că bunica ei m-ar fi iubit. îi spun că iubesc numele Claire.

— Şi dacă e băiat? o întreb.

— Poţi să alegi tu numele pentru băiat, îmi spune, îi spun că e o mare responsabilitate. îi spun că fiul meu va trebui să trăiască toată viaţa lui cu acest nume. Ea îmi răspunde: – Atunci, ai face bine să-i alegi un nume bun.

Aş face bine să-i aleg un nume bun.

— Unul cu o semnificaţie aparte pentru tine, continuă ea. *Unul cu o semnificaţie aparte pentru mine.*

îi spun că am găsit numele perfect pentru el.

Vrea să audă care e. îi spun că nu i-l zic. O să i-l spun după ce devine al lui.

După ce se naşte, îmi spune că nu sunt întreg la cap. Spune că refuză să dea naştere copilului nostru până când nu îi ştie numele.

Râd. îi spun că nu are de ales.

îmi spune că sunt nebun.

Iubeşti asta la mine, Rachel.

capitolul douăzeci şi unu
TATE

Am lucrat tot weekendul, aşa că nu l-am văzut şi nici n-am mai vorbit cu Miles, de joi seara. îmi tot spun că aşa e cel mai bine, dar, cu siguranţă, nu asta simt, dacă e să mă iau după modul în care mă macină în interior. Azi e luni şi este prima din cele trei zile în care Corbin va fi plecat şi Miles va fi *acasă*. Ştiu că îi ştie programul lui Corbin, dar, după modul în care a lăsat lucrurile joi, nu prea cred că îi pasă. Aproape m-am aşteptat să- mi explice, în cele din urmă, dacă am greşit cu ceva sau cel puţin să-mi zică ce l-a supărat atât de tare, dar ultimul lucru pe care l-am auzit din partea lui a fost uşa trântită a dormitorului după ce a plecat.

îmi închipui de ce nu a avut nicoo relaţie, timp de şane ani. Evident, habar n-ar cum ar trebui să se poarte un bărbat cu o fată, ceea ce mă surprinde, pentru că am primit, din partea lui, câteva semnale cum că ar fi un tip decent. Totuşi, reacţiile lui din timpul sexului şi de după aceea par să-i contrazică personalitatea. E ca şi cum părţi din tipul care a fost cândva s revarsă în cel care încearcă să fie acum.

Dacă orice alt bărbat m-ar fi tratat aşa cum a făcut-o el, ar fi fost pentru prima şi ultima oară când ar fi făcut aşa ceva. Eu nu permit o mulţime din lucrurile pe care am văzut că multe dintre prietenele mele le acceptă. Oricum, mă tot trezesc încercând să-i găsesc scuze, de parcă ar exista ceva care ar putea să-i justifice faptele.

încep să mă tem că, până la urmă, poate nu sunt aşa de dură.

Aceasta teamă îmi este confirmată imediat, de bătăile nebuneşti ale inimii, de îndată ce păşesc afară din lift. Văd un bilet, prins în uşa apartamentului şi mă grăbesc să îl scot. Este o bucată de hârtie, goală la exterior. O deschid: *Am ceva de rezolvat. Trec*

să te iau, pe la şapte, dacă vrei să vii cu mine. Citesc mesajul de câteva ori. în mod sigur, este de la el şi, în mod sigur, este pentru mine, dar e un mesaj atât de obişnuit, încât încep să am dubii că ziua de joia trecută a existat vreodată.

Totuşi, el a fost acolo. Ştie cum s-a încheiat noaptea aia. Ştie că, probabil, sunt supărată sau furioasă, dar nimic din mesajul lui nu reflectă aşa ceva.

Deschid uşa şi intru, înainte să mă enervez atât de tare, încât să-i bat cu putere în uşă, numai ca să ţip la el.

Odată ajunsă înăuntru, îmi las lucrurile şi citesc încă o dată biletul, analizând absolut tot, de la scrisul lui şi până la cuvintele pe care le-a folosit. îl mototolesc în mână şi îl arunc spre bucătărie, supărată de-a binelea.

Sunt supărată, pentru că deja ştiu că o să merg cu el.

Nu ştiu cum să *nu* o fac.

Se aude un ciocănit uşor în uşă, exact la ora şapte. Punctualitatea lui mă calcă pe nervi, fără vreun motiv anume. Nu am nimic împotriva punctualităţii. Am sentimentul că tot ce va face Miles în seara asta mă va călca pe nervi.

Mă duc la uşă şi o deschid.

Stă în hol, cam la un metru distanţă. De fapt, cred că e mai aproape de uşa lui, decât de a mea. Când deschid, se uită în jos, la podea, dar, în cele din urmă, îşi ridică ochii spre mine. îşi ţine mâinile în buzunarele jachetei, din nou, şi nu înaltă capul complet. Interpretez asta ca pe un semn de supunere din partea lui, deşi, cel mai probabil, nu este.

— Vrei să vii?

Vocea lui mă invadează. Mă slăbeşte. Din nou, mă topesc. Dau din cap, apoi păşesc pe coridor şi închid uşa în urma mea. Face

semn cu capul în direcţia liftului, asigurându-mă, tacit, că mă va urma. încerc să citesc expresia din ochii lui, dar nu am nicio şansă.

Mă apropii de ascensor şi apăs pe butonul de coborâre.

Stă lângă mine, dar niciunul dintre noi nu scoate vreun cuvânt. Parcă trec ani, până când liftul ajunge la noi. Când, într- un sfârşit, se deschide, răsuflăm amândoi uşuraţi, dar, de îndată ce intrăm şi uşile se închid în urma noastră, niciunul dintre noi nu mai poate să respire.

Pot să-l simt privindu-mă, dar nu mă uit la el.

Nu pot.

Mă simt ca o idioată. îmi vine să plâng, din nou. Acum, că suntem aici şi habar n-am încotro ne îndreptăm, mă simt ca o proastă pentru că i-am permis să mă scoată din casă.

— îmi pare rău.

Vocea lui e slabă, dar surprinzător de sinceră. Nu mă uit la el. Nici măcar nu îi răspund. Pace trei paşi prin lift, apoi se apleacă pe lângă mine şi apasă butonul de urgenţă. Rămâne cu degetul pe buton în timp ce mă priveşte, dar eu îmi ţin ochii în jos. Faţa mea e la nivelul pieptului său, dar maxilarul meu e încordat şi nu mă uit la el.

N-am s-o fac.

— Tate, îmi pare rău, repetă el.

încă nu mă atinge, dar mă invadează, din nou. Stă atât de aproape de mine, încât îi pot simţi respiraţia şi pe el şi cât de rău îi pare, dar nici măcar nu ştiu pentru ce ar trebui să îl iert. Nu mi-a promis niciodată nimic în afară de sex şi exact asta mi- a oferit.

Sex.

Nimic mai puţin şi, fără îndoială, nimic mai mult.

— îmi pare rău, spune, din nou. Nu meritai aşa ceva.

De data asta, îmi atinge bărbia, ridicându-mi ochii pentru a- i întâlni pe ai lui. Senzaţia degetelor lui pe faţa mea îmi face

maxilarul să se încordeze şi mai tare. Fac tot ce pot să-mi păstrez cumpătul, pentru că mi-e greu să mă lupt cu lacrimile care vor să cadă.

Acelaşi lucru pe care l-am văzut în ochii lui, atunci când m-a sărutat la uşa lui joi seara, este, acum, acolo. Ceva nespus, pe care vrea să îl spună, însă nu reuşeşte să articuleze decât scuze.

Tresare, de parcă simte o durere fizică, şi îşi lipeşte fruntea de a mea.

— *îmi pare rău.*

îşi apasă palmele în peretele liftului şi se apleacă spre mine, până când piepturile ni se ating. îmi ţin mâinile pe lângă corp şi ochii închişi şi oricât de mult aş vrea să plâng acum, refuz să o fac în faţa lui. încă nu-mi dau seama pentru ce anume îşi cere scuze, dar nu are importanţă, pentru că pare că îşi cere pentru *tot.* Pentru că a început cu mine ceva ce amândoi ştiam că nu se va termina cu bine. Pentru că nu este în stare să îşi înfrunte trecutul. Pentru că nu este în stare să-şi înfrunte viitorul. Pentru că m-a distrus când a plecat în dormitor şi a trântit uşa.

Una din mâini îmi cuprinde ceafa şi mă trage spre el. Cealaltă îmi coboară pe spate şi mă strânge. îşi lipeşte obrazul de creştetul capului meu.

— Nu ştiu ce e asta, Tate, îmi mărturiseşte. Dar îţi jur că nu am vrut să te rănesc. Nu ştiu ce naiba fac.

Regretul din vocea lui e suficient pentru a-mi face braţele să vrea să îl consoleze. Stăm aşa, preţ de câteva minute, amândoi complet pierduţi. Amândoi complet nepricepuţi la asta.

Complet confuzi.

în cele din urmă, îmi dă drumul şi apasă butonul spre parter. încă nu am scos niciun cuvânt, pentru că nu ştiu ce ar trebui să spun, într-o situaţie ca asta. Când se deschid uşile liftului, îmi ia mâna şi mi-o ţine tot drumul, până la maşină. îmi deschide portiera

şi aşteaptă să urc, apoi o închide şi se îndreaptă spre partea lui.

Nu am mai mers niciodată cu maşina lui.

Mă surprinde simplitatea ei. Ştiu că frate-meu câştigă destul de bine şi îi place să-şi cheltuiască banii pe lucruri frumoase.

Maşina asta e discretă, la fel ca Miles.

Iese din parcare şi parcurgem în linişte câţiva kilometri. Sunt sătulă de tăcere şi sătulă de curiozitate, aşa că primul lucru pe care i-l spun de când m-a distrus este:

— Unde mergem?

Vocea mea pare să facă stânjeneala să se dezintegreze, pentru că el expiră, ca şi cum ar fi uşurat să o audă.

— La aeropoert, îmi spune. Dar nu în legătură cu serviciul,. Merg acolo, câteodată, să urmăresc avioanele decolând.

întinde mâna, peste consolă, şi o prinde pe a mea. E liniştitor şi înfricăşător, în acelaşi timp. Mâinile lui sunt calde şi mă fac să vreau să îmi ţină întregul corp în ele, dar mă sperie cât de mult îmi doresc asta.

Este linişte totală, din nou, până ajungem la aeroport. Văd semne de acces interzis, dar el trece pe lângă ele, de parcă ştie exact încotro se îndreaptă. în cele din urmă, oprim într-o parcare, de unde se vede pista.

Câteva avioane sunt aliniate, aşteptând să decoleze. Arată spre stânga şi mă uit, la timp pentru a vedea unul care începe să accelereze. îl privim amândoi cum se ridică, până ce trenul de aterizare dispare şi avionul e înghiţit de întuneric.

— Vii des aici? îl întreb, continuând să privesc pe fereastră.

Râde atât de natural, încât mă întorc să îl privesc.

— Sună ca o replică de agăţat, îmi spune, zâmbind.

Zâmbetul lui mă face şi pe mine să zâmbesc. Ochii lui coboară spre gura mea şi zâmbetul meu îl face pe al lui să dispară.

— Da, vin des, îmi răspunde, uitându-se din nou pe fereastră, ca să admire următorul avion care se pregătește să decoleze.

îmi dau seama, în acest moment, că lucrurile nu mai sunt la fel între noi. Ceva imens s-a schimbat şi nu-mi pot da seama dacă în bine sau în rău. M-a adus aici pentru că vrea să vorbească. Dar nu ştiu despre ce vrea să vorbească.

— Miles, îi spun, vrând să-l fac să se uite iar la mine.

însă nu o face.

— Nu e distractiv, spune încet. Ce facem noi.

Nu-mi place propoziția asta. Vreau să şi-o retragă, pentru că simt că mă spintecă. Dar are dreptate.

— Ştiu, îi confirm.

— Dacă nu ne oprim, va fi mai rău.

De data asta, nu**-l** mai aprob cu voce tare. Ştiu că are dreptate, dar nu vreau să mă opresc. Gândul că nu voi mai fi cu el îmi strânge stomacul ghem.

— Ce-am făcut de te-ai supărat atât de tare?

Mă săgetează cu privirea şi abia i-o recunosc, din cauza gheții di nea.

— E numai vina mea, Tate, îmi spune, ferm. Să nu crezi, nici măcar pentru o secundă, că problemele mele au la bază ceva ce faci sau nu faci tu.

Răspunsul lui mă uşurează, dar încă nu am nicio idee ce s-a întâmplat cu el. Ne privim fix în ochi şi aşteptăm, unul de la celălalt, să umplem liniştea.

Nu ştiu ce l-a făcut să sufere în trecut, dar trebuie să fi fost al naibii de dificil, dacă, de peste şase ani, nu poate trece peste asta.

— Te porți de parcă atracția dintre noi ar fi un lucru extrem de rău.

— Poate că este, îmi răspunde.

Acum, aş cam vrea să se oprească din vorbit, pentru că tot ce spune îmi provoacă şi mai multă durere şi mă face şi mai confuză.

— Deci, m-ai adus aici ca să o termini cu mine?

Oftează prelung.

— Am vrut să fie doar o distracţie, dar... cred că s-ar putea să ai alte aşteptări de la mine. Nu vreau să te rănesc şi, dacă o să continuăm cu asta... o *s-o fac.*

Se uită din nou pe geam.

Simt nevoia să lovesc ceva, dar, în schimb, îmi frec, frustrată, faţa cu palmele şi mă prăbuşesc în scaun. N-am mai cunoscut pe nimeni care să spună atât de puţin când vorbeşte. Stăpâneşte perfect arta eludării.

— Trebuie să îmi dai mai mult de atât, Miles. Poate o simplă explicaţie? Ce naiba ai păţit?

Maxilarul lui se încleştează la fel ca mâna cu care încă ţine volanul.

— Ţi-am cerut să faci două lucruri. Nu mă întreba de trecut şi nu aştepta un viitor. Le faci pe amândouă.

încuviinţez din cap.

— Da, Miles. Ai dreptate. Le fac. Pentru că te plac şi ştiu că şi tu mă placi şi pentru că, atunci când suntem împreună, totul este fenomenal. Aşadar, asta fac oamenii normali. Când găsesc pe cineva cu care sunt compatibili, se deschid în faţa lor. îi lasă înăuntru. Vor să fie cu ei. Nu le-o trag pe masa din bucătărie, iar apoi pleacă şi îi fac să se simtă ca un rahat.

Nimic.

Nu îmi oferă nimic.

Nici cea mai mică reacţie.

îşi ţine privirea înainte şi porneşte maşina.

— Ai avut dreptate, îmi spune.

Dă cu spatele şi se pregăteşte să iasă din parcare.

— E un lucru bun că, înainte de asta, nu am fost prieteni. Ar fi înrăutăţit lucrurile.

Mă întorc cu spatele, pentru că mi-e ruşine de cât de mult mă supăra cuvintele lui. Sunt stânjenită că mă doare în felul în care mă doare, dar totul cu Miles doare. Doare pentru că ştiu cât de frumoase sunt momentele noastre bune şi ştiu cât de repede ar dispărea momentele rele dacă ar înceta să se împotrivească.

— Tate, mă strigă, cu remuşcare.

Vreau să-i smulg vocea din gât.

îmi atinge umărul cu mâna şi maşina nu se mai mişcă.

— Tate, n-am vrut să

sune aşa. îi dau mana la o parte.

— Nu, îi spun. Ori recunoşti că mă vrei pentru mai mult decât sex, ori mă duci acasă.

Tace. Poate se gândeşte la ultimatumul meu.

Recunoaşte, Miles, Recunoaşte. Te rog.

Maşina începe să se mişte din nou.

— Ce ai crezut că o să se întâmple? mă întreabă Cap, oferindu-mi încă un şerveţel.

Când eu şi Miles am ajuns înapoi, în complexul de apartamente, nu am rezistat să urc cu el în lift, aşa că m-am aşezat lângă Cap şi l-am lăsat să meargă singur. Spre deosebire de exteriorul dur pe care încerc să i-l arăt lui Miles, izbucnesc imediat în plâns, în timp ce îi dau toate detaliile lui Cap, fie că vrea să le audă, fie că nu.

îmi şterg încă o dată nasul şi arunc şerveţelul, adăugându-l grămezii de pe podea, de lângă mine.

— Mă minţeam singură, îi răspund. îmi tot spuneam că pot să rezist, chiar dacă n-o să vrea niciodată mai mult. Am crezut că, dacă îl las un timp, o să se răzgândească.

Cap se întinde după coşul de gunoi, de lângă el, şi îl pune între noi, ca să am unde să-mi arunc şerveţelele.

— Dacă băiatul ăla nu poate vedea ce lucru frumos puteţi construi împreună, atunci nu merită să-ţi pierzi timpul cu el.

Dau din cap, total de acord cu el. Am lucruri mai importante de făcut cu timpul meu, dar, din cine ştie ce motiv, simt că Miles poate vedea că putem construi ceva frumos împreună. Simt că îşi doreşte ca lucrurile să meargă între noi, dar ceva mai puternic decât el sau decât mine sau decât noi îl reţine. Mi-aş dori să ştiu ce.

— încă nu ţi-am spus care e gluma mea preferată? mă întreabă Cap.

Clatin din cap şi iau alt şerveţel, din cutia pe care o ţine în mâini, uşurată că a schimbat subiectul.

— Cioc, cioc, începe.

Nu mă aşteptam ca gluma lui preferată să fie o glumă cu „cioc-cioc", dar îi când în strună.

— Cine e acolo?

— Vaca întreruptă, răspunde.

— Vac...

— MUU! strigă cu putere, întrerupându-mă.

Mă holbez la el.

Apoi râd.

Râd tare, cum n-am mai râs de mult timp.

capitolul douăzeci şi doi MILES

Cu şase ani în urmă

Tata spune că trebuie să stea de vorbă cu noi.

Mă roagă să o chem pe Rachel şi să ne întâlnim cu el şi Lisa, în sufragerie. îi spun că da, pentru că şi noi avem ceva să le spunem. în ochi i se citeşte curiozitatea, dar numai pentru o fracţiune de

secundă. Se gândeşte din nou la Lisa şi nu mai e curios. Lisa este totul pentru el.

Mă duc în camera lui Rachel şi îi spun celei care e totul pentru mine că vor să ne vorbească.

Ne aşezăm, cu toţii, în sufragerie.

Ştiu ce o să ne spună. O să ne spună că a cerut-o în căsătorie. Vreau să nu-mi pese, dar îmi pasă. Mă întreb de ce nu mi-a spus înante. Mă întristează, dar numai puţin. Nu o să mai conteze, după ce o să le spunem ce trebuie să le spunem.

— Am cerut-o pe Lisa în căsătorie, ne spune.

Lisa îi zâmbeşte. El îi zâmbeşte înapoi.

Eu şi Rachel nu zâmbim.

— Aşa că am făcut-o, continuă Lisa, fluturându-şi inelul. Aşa.

Că.

Am

Făcut-o.

Rachel tresare încet.

Sunt deja căsătoriţi.

Par fericiţi.

Se uită la noi, aşteptându-ne reacţia.

Lisa e îngrijorată. Nu-i place că Rachel pare atât de supărată.

— Scumpo, a fost un impuls de moment. Eram în Vegas. Niciunul dintre noi nu voia o nuntă mare. Te rog să nu fii supărată.

Rachel începe să plângă în mâini. îmi înfăşor braţul în jurul ei şi încerc să o consolez. Vreau să o sărut liniştitor, dat tata şi Lisa nu ar înţelege.

Trebuie să le spun.

Tata nu înţelege de ce e Rachel aşa de supărată.

— Nu credeam că o să se supere vreunul dintre voi, zice el.

Peste câteva luni, amândoi plecaţi la facultate.

Crede că suntem supăraţi pe ei.

— Tată? încep, ţinându-mi braţul în jurul lui Rachel. Lisa?

Mă uit la amândoi.

O să le distrug ziua cea mare.

Distrug.

— Rachel e însărcinată.

Linişte.

Linişte.

Linişte.

LINIŞTE ASURZITOARE.

Lisa e în şoc.

Tata o linişteşte pe Lisa. Braţul lui e în jurul ei, o mângâie pe spate.

— Dar tu nici nu ai prieten, îi spune Lisa lui Rachel. Rachel se uită la mine.

Tata se ridică în picioare. Acum, e supărat.

— Cine e responsabil? strigă el.

Se uită la mine.

— Spune-mi cine e, Miles. Ce fel băiat lasă o fată însărcinată şi nu are curajul să fie lângă ea când îi dă vestea mamei sale? Ce fel de băiat l-ar lăsa pe fratele fetei să fie cel care dă vestea?

— Nu simt *fratele* ei, îi strig lui tata.

Nu sunt.

îmi ignoră comentariu. Se plimbă prin bucătărie. îl urăşte pe cel care i-a făcut asta lui Rachel.

— Tată, îi spun.

Mă ridic.

Se opreşte din mers. Se întoarce şi se uită la mine.

— Tată…

Dintr-odată, nu mai sunt aşa de încrezător, cum eram când am

hotărât să fac asta.

Pot să o fac.

— Tată, eu am fost. Eu sunt cel care a lăsat-o însărcinată.

Cuvintele mele sunt greu de digerat pentru el.

Lisa îşi plimbă privirea între mine şi Rachel. Nici ea nu poate înţelege ce spun.

— Nu e posibil, spune tata, încercând să dea la o parte toate gândurile care îi spun că e posibil.

Aştept să le asimileze.

Expresia i se schimbă din nedumerită în furioasă. Se uită la mine de parcă nici n-aş fi copilul lui. Mă priveşte ca pe individul care a lăsat-o gravidă pe noua lui fiică vitregă.

Mă urăşte.

Mă urăşte.

Mă urăşte cu adevărat.

— Ieşi din casa mea.

Mă uit la Rachel. Mă prinde de mână şi clatină din cap, rugându-mă, fără cuvinte, să nu plec.

— Ieşi, spune tata, din nou.

Mă urăşte. îi spun lui Rachel că ar trebui să plec.

— Doar puţin.

Mă imploră să nu plec. Tata vine spre masă şi mă împinge. îi dau drumul mâinii lui Rachel.

— Voi fi la Ian, îi spun. Te iubesc.

Aceste cuvinte sunt, evident, prea mult pentru tata, pentru că pumnul lui se repede spre mine. îl trage înapoi şi pare la fel de şocat că m-a lovit, ca şi mine.

Ies din casă şi tata trânteşte uşa.

Tatăl meu mă urăşte.

Mă duc la maşină şi deschid portiera. Mă aşez în scaunul şoferului, dar nu pornesc motorul. Mă uit în oglindă. Buza îmi

sângerează. *îl urăsc pe tata.*

Ies din maşină şi trântesc uşa. Intru înapoi în casă. Tata se grăbeşte spre uşă. îmi ridic palmele în aer. Nu vreau să-l lovesc, dar o s-o fac. Dacă mă atinge din nou, o să-l lovesc. Rachel nu mai e la masă.

Rachel e în camera ei.

— îmi pare rău, le spun, amândurora. Nu am vrut să se întâmple, dar s-a întâmplat şi acum trebuie să ne descurcăm cum putem.

Lisa plânge. Tata o îmbrăţişează. Mă uit la Lisa.

— O iubesc, continui. Sunt îndrăgostit de fiica ta. O să am grijă de ei.

Avem totul sub control.

Lisa nici nu mă poate privi în ochi.

Mă urăsc, amândoi.

— Asta a început înainte să te cunosc, Lisa. Am cunoscut-o înainte să ştiu că eşti cu tata şi am încercat să ne oprim.

Asta cam e o minciună.

Tata face un pas în faţă.

— Tot timpul ăsta? Aţi făcut asta tot timpul în care a locuit aici?

Clatin din cap.

— S-a întâmplat *înainte* să se mute aici.

Acum, mă urăşte şi mai mult. Vrea să mă lovească din nou, dar Lisa îl opreşte. îi spune că se vor descurca. îi spune că ea poate „să se ocupe de el". îi spune că totul va fi bine.

— E prea târziu, îi spun Lisei. Sarcina e prea avansată.

Nu aştept ca tata să mă lovească din nou. Mă avânt pe hol şi mă duc la Rachel. încui uşa în urma mea. Mă întâlneşte la jumătatea drumului. îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu şi plânge, cu faţa

îngropată în tricoul meu.

— Ei bine, îi spun. Partea grea s-a terminat.

Râde şi plânge, în acelaşi timp. îmi spune că partea grea nu s-a terminat. îmi spune că partea grea va fi să-l nască.

Râd.

Te iubesc atât de mult, Rachel.

— Te iubesc atât de mult, Miles, îmi şopteşte.

capitolul douăzeci şi trei
TATE

Mi-e atât de dor de tine, Miles.

Din cauza gândurilor de genul ăsta îmi înec amarul cu ciocolată. Au trecut trei săptămâni de când m-a adus aasă. Au trecut trei săptămâni de când l-am văzut ultima oară. Crăciunul a venit şi a trecut, dar abia am observat, pentru că am lucrat tot timpul lui. Două zile de meci la care Miles nu a apărut. Anul nou a venit şi a trecut. A început un nou semestru.

Şi lui Tate încă îi e dor de Miles.

îmi iau cipsurile de ciocolată şi laptele cu cacao şi mă duc în bucătărie să le ascund de persoana care bate la uşă.

Deja ştiu că nu e Miles, pentru că bătăile de la uşa mea sunt ale lui Chad şi Tarryn. Sunt singurii prieteni pe care mi i-am făcut aici, la cât de ocupată sunt, şi sunt prietenii mei doar pentru că suntem în acelaşi grup de studiu.

De aceea îmi bat la uşă.

O deschid, dar Chad stă în prag, fără Tarryn.

— Unde e Tarryn?

— Au sunat-o să acopere o tură, îmi răspunde el. Nu poate să ajungă, în seara asta.

Deschid uşa mai larg, ca să-l invit înăuntru. Imediat cum trece pragul Miles deschide uşa, de cealaltă parte a holului. Când îmi

întâlneşte ochii, îngheaţă.

Mă tintuieşte cu privirea, pentru câteva secunde, apoi şi-o mută peste umărul meu, asupra lui Chad.

Mă uit la Chad, care se uită la mine şi îşi arcuieşte o sprânceană. Aparent, îşi dă seama că se întâmplă ceva şi se retrage, respectuos, în apartamentul meu.

— Te aştept în camera ta, Tate.

Foarte drăguţ din partea lui Chad... să se ofere să-mi acorde intimitate cu tipul de vizavi. Totuşi, anunţul că mă aşteaptă în camera mea nu pare să fie genul de respect pe care îl aştepta Miles, pentru că, acum, se întoarce în apartamentul lui.

Coboară privirea în podea, chiar înainte să închidă uşa.

Expresia de pe faţa lui îmi face stomacul să se contracte de vinovăţie. Trebuie să-mi amintesc că a fost alegerea lui. Nu am niciun motiv să mă simt vinovată, chiar dacă a interpretat greşit situaţia în faţa căreia tocmai şi-a deschis uşa.

Închid uşa de la intrare şi mă alătur lui Chad, în camera mea. Conversaţia pregătitoare pe care tocmai mi-am administrat-o nu mă ajută deloc să scap de vină. Stau pe pat, el stă la birou.

— A fost ciudat, îmi spune, măsurându-mă din priviri. Acum, mi-e cap frică să plec din apartamentul tău.

Clatin din cap.

— Nu-ţi face griji din cauza lui Miles. Are probleme, dar, acum, nu mai sunt problemele mele.

Chad încuviinţează din cap şi nu mă mai întreabă nimic. Deschide ghidul de studiu şi şi-l aşază în poală, apoi îşi întinde picioarele pe pat.

— Tarryn a făcut deja rezumatul celui de-al doilea capitol, aşa că, dacă îl iei tu pe al treilea, mă ocup eu de al patrulea.

— De acord, îi spun.

Mă reazem de pernă şi îmi petrec următoarea jumătate de oră pregătind notiţe pentru capitolul trei, dar n-am idee cum am reuşit să mă concentrez, pentru că singurul lucru la care mă pot gândi este expresia de pe faţa lui Miles, chiar înainte să închidă uşa. Pot să-mi dau seama că l-am rănit.

Acum suntem chit, bănuiesc.

După ce eu şi Chad facem schimb de notiţe şi răspundem la întrebările de verificare de la sfârşitul fiecărui capitol, facem câteva copii, la imprimantă. îmi dau seama că trei persoane care împart între ei trei capitole şi apoi fac schimb de notiţe trişează, dar, cai naiba îi pasă? Nu am pretins niciodată că sunt perfectă.

Când terminăm, îl conduc pe Chad la uşă. E puţin speriat, după ce, mai devreme, a văzut expresia de pe faţa lui Miles, aşa că aştept să intre în lift înainte să închid uşa apartamentului. Ca să fiu sinceră, şi mie mi-a fost puţin teamă pentru el.

Merg în bucătărie şi îmi pun pe o farfurie câteva resturi din frigider. Nu are rost să gătesc, din moment ce Corbin nu se întoarce decât foarte târziu, în seara asta. înainte să termin de aranjat mâncarea pe farfurie, uşa de la intrare se deschide cu un ciocănit.

Miles e singurul care ciocăne şi deschide uşa, în acelaşi timp.

Calmează-te.

Calmează-te, calmează-te, calmează-te.

Calmează-te, naibii, odată, Tate!

— Cine era ăla? mă întreabă Miles, din spatele meu.

Nici măcar nu mă întorc. Continui să-mi aranjez farfuria cu mâncare, ca şi cum faptul că e aici, după mai multe săptămâni de linişte totală, nu mi-ar trezi o furtună de emoţii. Dintre care, furia fiind cea mai puternică.

— E cu mine la curs, îi spun. Am învăţat împreună.

Simt tensiunea revărsându-se din el şi nici măcar nu sunt cu faţa spre el.

— Trei ore?IUI [A]c pc cikiie şi toate cuvintele de ocară pe care voiam

Mă întorc pe călcâie şi toate cuvintele de ocară pe care voiam să i le arunc în faţă îmi rămân prinse în gât, atunci când îl văd. Stă în pragul bucătăriei, cu mâna pe tocul de deasupra lui al uşii. Pot să-mi dau seama că n-a mai lucrat de câteva zile, pentru că maxilarul îi e acoperit cu o urmă subţire de barbă. Este în picioarele goale şi tricoul i s-a ridicat odată cu braţele, expunându-i V-ul.

La început, mă holbez la el.

Apoi ţip la el.

— Dacă vreau să mi-o trag cu unul trei ore în camera mea, atunci, bravo mie! N-ai niciun drept să-ţi dai cu părerea despre ce se întâmplă în viaţa mea. Eşti un nemernic şi ai probleme serioase, iar eu nu mai vreau să am de-a face cu ele.

Mint. Chiar vreau să am de-a face cu problemele lui. Vreau să mă îngrop în problemele lui şi să *devin* problemele lui, dar se presupune că trebuie să fiu această fată puternică, independentă, care nu poate să cedeze, pur şi simplu, pentru că îi place un tip.

Ochii i se îngustează şi respiraţia i se accelerează. Îşi coboară braţele şi vine rapid spre mine, îmi prinde faţa şi mă forţează să îl privesc.

Mă studiază, înnebunit, şi mă simt mult prea bine, la gândul că se teme să nu fi trecut mai departe. Aşteaptă câteva secunde înainte să vorbească, permiţându-le ochilor lui să-mi devoreze faţa. Degetele lui mari îmi mângâie pometii şi mă simt bine, protejată în mâinile lui şi urăsc la maximum faptul că, acum, le vreau peste tot. Nu-mi place felul în care mă tansformă.

— Te culci cu el? mă întreabă, privindu-mă în ochi şi căutând adevărul.

Nu e treaba ta, Miles.

— Nu, îi răspund, în schimb.

— L-ai sărutat?

Tot nu e treaba ta, Miles.

— Nu.

închide ochii şi expiră, uşurat. îşi lasă mâinile jos, pe bar, de o parte şi de alta a mea şi îşi apleacă fruntea pe umărul meu.

Nu-mi pune altă întrebare.

E rănit, dar nu ştiu ce naiba să fac în legătură cu asta. El este singurul care poate schimba lucrurile între noi, din câte ştiu eu, şi încă nu binevoieşte să o facă.

— Tate, îmi şopteşte, dureros.

Faţa lui se mută spre gâtul meu şi doar una din mâini îmi strânge mijlocul.

— *La naiba, Tate.*

Cealaltă mână mă apucă de ceafă şi îşi odihneşte buzele pe pielea gâtului meu.

— Ce să fac? şopteşte. Ce naiba să fac?

închid ochii strâns, pentru că tulburarea şi jalea din vocea lui sunt de nesuportat. Clatin din cap. Clatin, pentru că nu ştiu ce răspuns să ofer unei întrebări pe care nici nu o înţeleg. Clatin, de asemenea, pentru că nu ştiu cum să-l resping, fizic.

Buzele i se lipesc de punctul din spatele urechii mele şi vreau să îl trag mai aproape şi în acelaşi timp, să-l împing cât de departe pot. Gura lui continuă să se mişte peste pielea mea şi îmi sunt gâtul înclinându-se într-o parte ca să-i fac mai mult loc, să mă sărute. Mâinile i se încurcă în părul meu şi îmi strâng ceafa, împiedicându-mi mişcările.

— Fă-mă să plec, mă roagă, cu voce chinuitoare şi

caldă, pe gâtul meu. Nu ai nevoie de aşa ceva.

Mă sărută în sus, pe maxilar, dezlipindu-se să respire numai atunci când vorbeşte.

— Dar nu ştiu cum să-mi alung dorinţa pe care o simt pentru tine. Spune-mi să plec şi o să plec.

Nu-i spun să plece. Clatin din cap.

— Nu pot.

îmi întorc faţa spre el, exact când ajunge în dreptul gurii, îl prind de tricou şi îl lipesc de mine, perfect conştientă de ceea ce-mi provoc, cu mâna mea. Ştiu că nici de data asta nu se va termina mai bine decât în celelalte dăţi, dar tot îl vreau, la fel de mult. Dacă nu şi *mai mult*.

Se opreşte şi mă priveşte atent, în ochi.

— Nu pot să-ţi ofer mai mult decât atât, mă avertizează, în şoaptă. Pur şi simplu nu pot.

îl urăsc pentru că spune asta şi îl respect, în acelaşi timp. îi răspund, trăgându-l mai aproape, până ce buzele noastre se ating. Ne deschidem gurile în exact acelaşi timp şi ne devorăm complet, unul pe altul. Ne agăţăm, gemem, ne afundăm cu disperare, unul în pielea celuilalt.

Sex, îmi reamintesc. Nu e decât sex. Nimic mai mult. Nu-mi dă nicio altă parte din el.

Oricât mi-aş spune că asta e tot ce vreau, în acelaşi timp, iau, iau, iau cât pot de mult. îi descifrez fiecare sunet şi fiecare atingere, încercând să mă conving că tot ceea ce-mi oferă înseamnă mult mai mult decât este în realitate.

Sunt aşa o fraieră!

Măcar sunt o fraieră conştientă că e fraieră.

îi desfac blugii, iar el îmi deschide sutienul şi, înainte să ajungem în dormitor, tricoul meu ajunge pe jos. Gurile nu ni se despart nicio clipă, în timp ce închide uşa, apoi îmi scoate sutienul.

Mă împinge pe pat şi mă dezbracă de pantaloni, apoi se ridică şi scapă de ai lui.

E o cursă contracronometru.

Suntem eu şi Miles împotriva a orice altceva.

Ne înfruntăm conştiinţa, mândria, respectul, adevărul, încearcă să intre în mine înainte ca toate celelalte lucruri să ne prindă din urmă.

Imediat ce se întoarce în pat, e peste mine, lipit de mine, apoi înăuntrul meu.

Câştigăm.

Gura lui o găseşte din nou pe a mea, dar asta e tot ce face. Nu mă sărută. Buzele şi respiraţiile noastre se contopesc şi ochii ni se întâlnesc, dar nu e un sărut.

Gurile noaste fac mult mai mult decât atât. Cu fiecare lovituri în mine, buzele lui alunecă peste ale mele şi ochii îi devin mai flămânzi, dar nu mă sărută, nici măcar o dată.

Un sărut ar fi mult mai uşor decât ceea ce facem noi. Când ne sărutăm, închidem ochii. Ne alungăm gândurile. Putem scăpa de durere, de îndoială, de ruşine. Când închidem ochii şi ne sărutăm, ne protejăm să nu fim vulnerabili.

Acum nu ne protejăm.

Asta e o confruntare. E intimidare. E o luptă ochi în ochi. Este o provocare, de la mine, pentru Miles şi de la Miles, pentru mine. *Te provoc să încerci să opreşti asta,* este ceea ce ne strigăm, unul altuia.

Privirea lui rămâne concentrată pe mine, tot timpul cât se balansează înăuntru şi afară. Cu fiecare mişcare, cuvintele lui, de acum câteva săptămâni, îmi răsună în minte.

E mai uşor să confunzi sentimentele şi emoţiile cu ceva ce nu sunt, mai ales atunci când priveşti persoana în ochi.

îl înţeleg, acum. îl înţeleg atât de bine, încât aproape îmi

doresc să închidă ochii, pentru că, mai mult ca sigur, nu simte ceea ce îmi arată ochii lui acum.

— Mă faci să mă simt atât de bine! îmi şopteşte.

Cuvintele cad în gura mea, forţând suspine, drept răspuns. îşi coboară mâna stângă între noi, aplicând presiune pe mine, într-un mod care, de obicei, m-ar face să-mi las capul pe spate şi să închid ochii.

Nu şi de data asta. Nu abandonez această confruntare. Nu, mai ales când se uită fix în ochii mei, sfidându-şi propriile cuvinte. Chiar dacă refuz să bat în retragere, îi dau de înţeles că îmi place ce-mi face. Nu mă pot opri din a-i da de înţeles, pentru că nu mai am niciun pic de control asupra vocii mele. E posedată de o fată care crede că vrea asta de la el.

— Nu te opri, îi spune vocea mea, devenind mai posedată de el, cu fiecare minut ce trece.

— Nici nu mă gândeam s-o fac.

Pune şi mai multă presiune, atât înăuntru, cât şi afară. îmi prinde piciorul de genunchi şi îl aşază între piepturile noastre, găsind un unghi puţin diferit, din care să mă pătrundă. îmi lipeşte piciorul de umărul lui şi îl ţine ferm, apoi, cumva, se împinge şi mai adânc în mine.

— *Miles! O, Dumnezeule'.*

îi gem numele şi îl strig pe Dumnezeu, ba chiar şi pe Iisus, de câteva ori. încep să mă cutremur sub el şi nu ştiu care dintre noi a cedat primul, dar, acum, ne sărutăm. Ne sărutăm la fel de apăsat şi de adânc, precum mişcările lui, din mine.

E gălăgios. Eu sunt mai gălăgioasă.

Tremur. El tremură mai tare.

A rămas fără suflare. Eu inspir pentru amândoi.

Se mai împinge în mine o ultimă dată şi, în sfârşit, mă apasă în aşternuturi cu greutatea lui.

— Tate, îmi spune, gemându-mi numele pe buze, în timp ce corpul i se opreşte din tremurat.

— *La dracu', Tate!*

Iese, uşor, din mine şi îşi lipeşte obrazul de pieptul meu.

— Fir-ar să fie! murmură. E atât de bine! Asta. Noi. Nemaipomenit de bine.

— Ştiu.

Se întoarce pe o parte şi mă înconjoară cu braţul. Stăm aşa, în tăcere.

Eu, pentru că nu vreau să accept ideea că tocmai l-am lăsat să mă folosească, din nou.

El, pentru că nu vrea să accepte ideea că a fost mai mult decât sex.

Ne minţim pe noi înşine.

— Unde e Corbin? mă întreabă.

— Se întoarce mai târziu, în seara asta.

Se ridică şi mă priveşte, încruntându-şi sprâncenele, de îngrijorare.

— Ar fi cazul să plec.

Coboară din pat şi îşi îmbracă pantalonii.

— Vii pe la mine, mai târziu?

Dau din cap, mă ridic şi îmi îmbrac, şi eu, blugii.

— Ia-mi tricoul din bucătărie, îi spun.

îmi pun sutienul. El deschide uşa dormitorului, dar nu iese. Se opreşte în prag. Se uită la cineva.

Rahat!

Nu trebuie să văd persoana care stă acolo, ca să ştiu ca e Corbin. Mă grăbesc, imediat, spre uşă, să pot opri orice e pe cale să se întâmple. Când dau uşa de perete, îl văd pe Corbin, în pragul doritorului său, arzându-**ı** cu privirea pe Miles.

Fac eu prima mişcare.

— Corbin, înainte să spui ceva…

îşi ridică mâna şi mă opreşte. Ochii lui coboară, o secundă, spre sutienul meu şi tresare, ca şi cum ar fi sperat că tot ceea ce a auzit nu s-a întâmplat cu adevărat. Se uită în altă parte şi mă acopăr imediat, stânjenită că a ascultat totul. Se uită iarăşi la Miles şi văd în privirea lui o combinaţie de furie şi dezamăgire.

— De cât timp?

— Miles, nu-i răspunde, îi ordon.

Vreau doar să plece. Corbin nu are niciun drept să-l ia la întrebări aşa. E ridicol.

— De ceva timp, îi răspunde Miles, ruşinat.

Corbin dă uşor din cap, procesând vorbele lui.

— O iubeşti?

Miles şi cu mine ne uităm unul la altul. Se uită înapoi, la Corbin, de parcă încearcă să decidă pe cine trebuie să mulţumească acest răspuns.

Dar, cu siguranţă, clătinarea înceată a capului, în semn de negare, nu ne mulţumeşte pe niciunul.

— Măcar ai de gând să o faci? întreabă Corbin.

Continui să-l studiez pe Miles, de parcă cineva îl întreabă care este scopul vieţii pe pământ. Cred că vreau să aud răspunsul la întrebarea lui Corbin, mai mult decât Corbin.

Miles expiră şi clatină din cap.

— Nu, şopteşte.

Nu.

Nici măcar nu *are de gând* să mă iubească.

îi ştiam răspunsul. îl aşteptam. Cu toate astea, doare îngrozitor. Faptul că nici măcar nu poate minţi, ca să nu-**i** dezamăgească pe Corbin, demonstrează că nu e o gluma.

Ăsta e *Miles.* Miles nu e în stare să iubească. Sau, în orice caz, nu mai e.

Corbin strânge tocul uşii şi îşi sprijină fruntea de braţ, trăgând adânc aer în piept, pentru a se calma. Se uită din nou la Miles, cu privirea ca un arc ce-şi fixează ţinta. în toată viaşa mea, nu l-am văzut pe Corbin aşa de nervos.

— Tocmai ţi-ai tras-o cu *soră-mea*?

Aştept ca Miles să se retragă, la impactul cuvintelor lui Corbin, dar, în loc dc asta, el face un pas înainte.

— Corbin, e femeie în toată firea.

Corbin face un pas spre Miles.

— Dispari!

Miles se uită la mine, cu ochii plini de scuze şi regret. Nu sunt sigură dacă sunt pentru mine sau pentru Corbin, dar îl ascultă pe frate-meu.

Pleacă.

încă stau în pragul dormitorului meu şi îl săgetez cu privirea pe Corbin, de parcă aş putea să zbor pe hol şi să-l culc la podea, cu o lovitură de pumn.

Corbin mă fixează cu ochi la fel de fermi, precum postura lui.

— Pune-te în locul meu, Tate, îmi reproşează. Să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu am dreptul să fiu furios.

Intră în dormitor şi trânteşte uşa.

Clipesc rapid, luptindu-mă cu lacrimile de furie provocate de Corbin, cu lacrimile de durere provocate de Miles şi cu lacrimile de ruşine provocate de alegerile egoiste pe care le-am făcut. Refuz să plâng în faţa vreunuia dintre ei.

Mă duc în bucătărie şi îmi recuperez tricoul, mi-l trag pe cap şi mă îndrept spre uşă, apoi ies pe hol. Bat la uşa lui, iar Miles o deschide imediat. Se uită în spatele meu, de parcă se aşteaptă să îl găsească pe Corbin, apoi se dă la o parte şi mă lasă înăuntru.

— O să-i treacă, îi spun, după ce închide uşa.

— Ştiu, îmi spune, încet. Dar nu va mai fi la fel.

Miles se duce în sufragerie şi se aşază pe canapea, iar eu îl urmez şi mă aşez lângă el. Nu am ce sfat să-i dau, pentru că are dreptare. Cel mai probabil, prietenia dintre el şi Corbin nu va mai fi la fel. Mă simt prost că eu sunt motivul pentru asta.

Miles oftează şi îmi trage mâna în poala lui. îşi împleteşte degetele cu ale mele.

— Tare, îmi spune. îmi pare rău.

Mă uit în sus şi ochi lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Pentru ce?

Nu ştiu de ce pretind că nu ştiu despre ce vorbeşte. Ştiu exact la ce se referă.

— Când m-a întrebat Corbin dacă am de gând să te iubesc, reia el. îmi pare rău că nu am putut să spun da. Nu am vrut să mint pe niciunul dintre voi.

Clatin din cap.

— Mereu ai fost sincer în privinţa a ceea ce vrei de la mine. Nu pot să mă supăr pe tine pentru asta.

Inspiră adânc, se ridică şi începe să se plimbe, dintr-un capăt în altul al sufrageriei. Eu rămân pe canapea şi îl urmăresc, în timp ce încearcă să-şi adune gândurile. în cele din urmă, se opreşte şi îşi încrucişează degetele în spatele capului.

— N-am avut niciun drept să te chestionez despre băiatul ăla. Nu-ţi dau voie să mă întrebi despre viaţa mea, aşa că nu am niciun drept să-ţi pun întrebări despre a ta.

Logica asta nu am cum să o contrazic.

— Problema este că nu ştiu cum să tratez situaţia dintre noi.

Păşeşte spre mine şi mă ridic. îşi pune braţele în jurul umerilor mei şi mă strânge la piept.

— Nu găsesc un mod frumos sau măcar politicos de a-ţi

spune asta, dar ceea ce i-am spus lui Corbin este adevărat. N-o să mai iubesc niciodată. Din punctul meu de vedere, nu merită. Dar sunt nedrept cu tine. Ştiu că mă joc cu mintea ta, ştiu că te- am rănit şi îmi pare rău pentru asta. îmi place să fiu cu tine, dar, de fiecare dată când suntem împreună, mă sperie faptul că o să începi să vezi mai mult decât este.

Ştiu că ar trebui să am un fel de reacţie la ceea ce mi-a spus, dar încă îi analizez cuvintele. Fiecare mărturisire a lui ar trebui sa fie un semnal de alarmă, pentru că toate se leagă de crudul adevăr, acela că nu are de gând să mă iubească sau să aibă o relaţie ce mine, dar semnalul nu răsună.

Apare unda verde.

— Nu vrei să mă iubeşti pe mine, în mod special, sau nu vrei să mai iubeşti, în general?

Mă îndepărtează de la piept, pentru a mă putea privi în ochi, atunci când răspunde.

— Nu vreau iubire, în general, Tate. Niciodată. Pe tine, în mod special, doar... *te vreau.*

Mă îndrăgostesc, îl urăsc şi mă îndrăgostesc din nou de răspunsul lui.

Sunt aşa distrusă! Tot ce spune ar trebui să mă facă să fug mâncând pământul, dar, în schimb, mă face să vreau să îl îmbrăţişez? Să-i ofer tot ce vrea să ia de la mine. îl mint şi mă mint pe mine? Nu fac niciunuia dintre noi un bine, dar nu pot opri cuvintele care îmi ies pe gură.

— Pot să mă descurc, dacă rămânem la ceva simplu, îi spun. Scenele pe care le faci, de genul celei de acum câteva săptămâni când ai plecat şi ai trântit uşa? Asta nu înseamnă ceva simplu, Miles. Asemenea întâmplări complică lucrurile.

încuviinţează din cap, cântărindu-mi cuvintele.

— Simplu, răspunde, testând cuvântul pe buze. Dacă tu te descurci cu ce e simplu, pot să fac totul simplu.

— Bine. Şi, atunci când o să devină prea greu pentru oricare dintre noi, o s-o terminăm de tot.

— Nu-mi fac griji că poate să devină prea greu pentru mine, îmi spune. Sunt îngrijorat că poate să devină prea greu pentru tine.

Şi eu îmi fac griji pentru mine, Miles, dar îmi doresc acest prezent cu tine, mult mai mult decât îmi pasă cum mă va afecta, până la sfârşit.

Şi, cu acest gând, dintr-odată, îmi dau seama care este regula mea. El a impus toate limitele, în tot timpul ăsta, protejându-se de vulnerabilitatea la care am fost eu supusă.

— Cred că ştiu care este regula mea, îl anunţ.

Se uită la mine şi ridică o sprânceană, aşteptând să i-o comunic.

— Nu-mi da speranţe pentru viitor, îi spun. Mai ales dacă ştii, în adâncul sufletului tău, că nu vom avea niciodată unul.

înţepeneşte, brusc.

— Am făcut aşa ceva? mă întreabă, vădit îngrijorat. Ţi-am dat, până acum, speranţe false?

Da. Acum vreo treizeci de minute, când m-ai privit în ochi tot timpul cât ai fost în mine.

— Nu, îi răspund, rapid. Vreau doar să mă asigur că n-o să faci şi n-o să spui vreodată lucruri care m-ar putea face să cred altceva. Atât timp cât amândoi vedem treaba asta exact aşa cum este, cred că vom fi bine.

Pentru un timp, mă studiază în tăcere. îmi evaluează cuvintele.

— Nu pot să-mi dau seama daci eşti foarte matură pentru vârsta ta sau doar plină de iluzii.

Ridic din umeri, ţinându-mi iluzule mgropate adanc, în piept.

— Cred că sunt o combinaţie nesănătoasă a amândurora.

îşi lipeşte buzele de creştetul capului meu.

— Pare mizerabil când o spun cu voce tare, dar, Tate, promit că nu îţi voi da speranţe.

Inima mea se încruntă la cuvintele lui, dar faţa mea se forţează să zâmbească.

— Bine. Ai probleme serioase, care mă ca înspăimântă, şi aş prefera să mă îndrăgostesc de cineva stabil emoţional, într-o zi.

Râde. Probabil pentru că ştie că şansele să găsească pe cineva care să accepte genul ăsta de relaţie, dacă poate fi numită aşa, sunt extrem de slabe. Totuşi, cumva, singura fată căreia s-ar putea să îi convină tocmai s-a întâmplat să se mute vizavi de el. Şi el chiar o place.

Mă placi, Miles Archer.

— Corbin a aflat, îi spun lui Cap, ocupând spaţiul care a devenit locul meu obişnuit, scaunul de lângă el.

— Oh-oh, îmi răspunde. Şi băiatul mai trăieşte?

Dau din cap că da.

— Momentan. Dar nu ştiu pentru cât timp.

Uşile holului se deschid şi îl văd pe Dillon intrând. îşi scoate şapca de pe cap şi o scutură de ploaie, în timp ce se îndreaptă spre lift.

— Uneori, aş vrea ca unele avioane să se prăbuşească, zice Cap, privindu-l pe Dillon.

Se pare că nici Cap nu-l place pe Dillon. începe să-mi pară puţin rău pentru Dillon.

Ne observă, înainte să ajungi la lift. Cap se mişcă să apese butonul de urcate, dar Dillon ajunge la el înaintea lui.

— Sunt în stare să îmi chem singur liftul, bătrâne, se răsteşte el.

îmi aduc vag aminte că, acum zece secunde, am avut un gând fulgerător, cum că îmi pare rău pentru Dillon. Mi-l retrag.

Dillon se uită la mine şi îmi face cu ochiul.

— Ce faci, Tate?

— Spăl elefanţi, îi răspund, serioasă.

Dillon îmi aruncă o privire confuză, neînţelegându-mi cuvintele.

— Dacă nu vrei răspunsuri sarcastice, nu pune întrebări stupide, i-o trânteşte Cap.

Uşile liftului se deschid, şi Dillon îşi dă ochii peste cap către amândoi, înainte să urce în el.

Cap se uită spre mine şi rânjeşte. Ridică mâna în aer şi bat palma cu el.

capitolul douăzeci şi patru MILES

Cu şase ani în urmă

— De ce e totul galben?

Tata stă în pragul uşii dormitorului lui Rachel, uitându-se la puţinele lucruri pe care le-am adunat, în cele câteva luni, de când a aflat de sarcină.

— Arată de parcă Big Bird[1] ar fi vomitat aici.

Rachel râde. Stă în faţa oglinzii din baie şi îşi termină machiajul.

Am stat întins pe patul ei şi am admirat-o.

— Nu ştim dacă e băiat sau fată, aşa că alegem culori neutre.

Rachel răspunde întrebării tatălui meu, de parcă ar fi una din multe, dar amândoi ştim că este prima. Nu a mai întrebat de sarcină. Nu ne întreabă ce planuri avem. De obicei, iese din cameră dacă eu şi Rachel suntem amândoi în ea.

Şi Lisa e cam tot la fel, încă nu a depăşit momentul de dezamăgire sau tristeţe, aşa că nu o forţam. O să dureze ceva, iar eu şi Rachel le dăm timp. în momentul ăsta, Rachel nu poate să discute despre copil decât cu mine, iar eu nu pot să discut decât cu ea şi, chiar dacă pare prea puţin, e mai mult decât suficient pentru noi.

— Cât o să dureze ceremonia? mă întreabă tata.

— Nu mai mult de două ore, îi răspund.

Spune că ar trebui să mergem, îi spun că putem pleca imediat ce Rachel este gata.

Rachel spune că e gata.

Plecăm.

— Felicitări! îi urez lui Rachel.

— Feficitări, îmi urează şi ea.

Am absolvit amândoi, acum trei ore. Acum, stăm pe patul meu, gândindu-ne la următorul pas. Sau, cel puţin, asta fac eu.

---

1 Personaj din emisiunea pentru copii „Sesame Street”.

— Hai să ne mutăm împreună, îi spun.

Râde.

— Păi, locuim împreună, Miles, evidenţiază ea.

Clatin din cap.

— Ştii la ce mă refer. Ştiu că ne-am făcut deja planuri pentru perioada de după ce începem colegiul, în august, dar cred că ar trebui să o facem de acum.

Se ridică într-un cot şi mă priveşte, probabil încercând să-mi citească expresia feţei, ca să vadă dacă vorbesc serios.

— Cum? Unde să ne ducem?

Mă întind spre noptieră şi deschid sertarul de sus. Scot o scrisoare şi i-o întind, începe să o citească, cu voce tare.

Domnule Archer,

Se uită la mine, cu ochii mari.

Felicitări pentru înscrierea în programul de vară. Ne face plăcere să vă informăm că cererea dumneavoastră pentru locuinţă familială a fost procesată şi acceptată.

Rachel zâmbeşte.

Anexat veţi găsi un plic pentru expediere şi documentele finale, pe care trebuie să ni le trimiteţi până la data scadentă.

Rachel se uită în plic şi parcurge rapid documentele ataşate. Apoi, trage scrisoarea la loc, deasupra.

Aşteptăm formularele completate. Dacă aveţi nevoie de informata suplimentare, aveţi mai jos datele noastre de contact.

Cu respect,

Paige Donahue, registrator Rachel îşi acoperă zâmbetul cu mâna, dă scrisoarea la o parte şi mă îmbrăţişează.

— Putem să ne mutăm acum? mă întreabă.

Ador entuziasmul evident din vocea ei. îi spun că da. Rachel pare

uşurată. Ştie la fel de bine ca şi mine cât de stânjenitoare vor fi săptămânile următoare, sub acelaşi acoperiş cu părinţii noştri.

— I-ai cerut voie, deja, tatălui tău? îi amintesc faptul că suntem adulţi acum. Nu mai trebuie să cerem voie. Trebuie doar să-i informăm.

Rachel spune că vrea să-i informăm chiar acum.

O iau pe Rachel de mână, mergem amândoi în living şi ne informăm părinţii că ne mutăm. *împreună*.

capitolul douăzeci şi cinci
TATE

Au trecut câteva săptămâni de când a aflat Corbin. Nu a acceptat, şi încă nu a vorbit cu Miles, dar începe să se conformeze. Ştie unde mă duc atunci când plec fără nicio explicaţie şi mă întorc peste câteva ore. Nu-mi pune întrebări.

În situaţia cu Miles, eu sunt cea care se conformează. Trebuie să mă conformez regulilor lui, pentru că nu există nicio şansă ca Miles să se conformeze şi să le încalce. Am învăţat să nu mai încerc să-l înţeleg şi să nu mai permit ca lucrurile să devină atât de tensionate. Facem ceea ce am acceptat să fac la început, adică numai sex.

Mult sex.

Sex în duş. Sex în dormitor. Sex pe podea. Sex pe masa din bucătărie.

Încă nu mi-am petrecut nicio noapte cu el şi încă mă doare, uneori, când văd cât de repede se închide în el imediat ce terminăm, dar tot nu am învăţat cum să-l refuz.

Ştiu că îmi doresc mult mai mult decât îmi oferă el şi că el îşi doreşte mult mai puţin decât vreau eu să-i ofer, dar, pentru moment, amândoi ne mulţumim cu ceea ce primim. încerc să nu mă gândesc la ce se va întâmpla în ziua în care nu voi mai suporta. încerc să nu

mă gândesc la lucrurile pe care le sacrific pentru încurcătura asta cu el.

Încerc să nu mă gândesc deloc la asta. Dar gândurile încă vin. De fiecare dată când stau în pat, mă gândesc la asta. De fiecare dată când fac duş, mă gândesc la asta. Când sunt la cursuri, în sufragerie, în bucătărie, la serviciu... mă gândesc la ce se va întâmpla când unuia dintre noi o să-i vină mintea la cap.

— Tate e vreo prescurtare de la ceva? mă întreabă Miles. Suntem în patul lui. Abia a ajuns acasă, după patru zile de lucru, şi chiar dacă aranjamentul nostru implică numai sex, încă suntem complet îmbrăcaţi. Nu ne sărutăm. Doar stă întins, lângă mine, adresându-mia întrebări personale despre numele meu, şi mă simt de o mie de ori mai bine decât în orice altă zi, pe care mi-am petrecut-o cu el.

Este prima oară când îmi pune întrebări cât de cât personale. Detest faptul că întrebarea lui mă umple cu toată această speranţă, când, de fapt, n-a făcut decât să mă întrebe dacă Tate este o poreclă.

— Tate este al doilea nume, îi spun. Este numele de fată al bunicii mele.

— Care este prenumele tău?

— Elizabeth.

— Elizabeth Tate Collins, pronunţă el, transformându-mi numele într-o partidă de amor cu vocea lui.

Numele meu nu a sunat niciodată aşa frumos ca acum, rostit de buzele lui.

— Sunt de două ori mai multe silabe decât în numele meu. Asta înseamnă multe silabe.

— Care e al doilea prenume al tău?

— Mikel. Toată lumea îl pronunţă greşit şi spune

„Michael”. Devine enervant.

— Miles Mikel Archer, îl încerc eu. E un nume puternic.

Miles se ridică într-un cot şi se uită calm, în jos, la mine. îmi dă părul după ureche şi îmi cutreieră faţa cu ochii.

— S-a întâmplat ceva interesant, săptămâna asta, cât am fost plecat, Elizabeth Tate Collins?

Are un ton jucăuş. Unul cu care nu sunt obişnuită, dar îmi place. îmi pbce mult.

— Nu prea, Mikel Archer, îi răspund, zâmbind. Am lucrat peste program.

— încă îţi place slujba ta?

Degetele lui îmi ating faţa, alunecându-mi peste buze, urmărindu-mi linia gâtului.

— îmi place. Ţie îţi place să fii căpitan?

Nu fac decât să-i arunc înapoi alte versiuni ale întrebărilor lui. Aşa e mai sigur, pentru că ştiu că o să-mi dea tot ce-şi doreşte să primească.

Miles urmează cu ochii drumul parcurs de mâna lui şi îmi deschide primul nasture al bluzei.

— îmi iubesc slujba, Tate.

îmi desface şi al doilea nasture.

— Dar nu-mi place să fiu plecat atât de mult timp, mai ales când ştiu că locuieşti vizavi. Asta mă face să vreau să fiu tot timpul acasă.

încerc să mă abin, dar nu reuşesc. Cuvintele lui mă fac să suspin, chiar dacă este cel mai uşor suspin care a ieşit vreodată de pe buzele cuiva.

Dar îl observă.

într-o fracţiune de secundă, ochii îi întâlnesc pe ai mei şi îmi dau seama că vrea să dea înapoi. Vrea să-şi retragă cuvintele pe care tocmai le-a rostit, pentru că acele vorbe conţin speranţă. Miles

nu spune lucruri de genul ăsta. Ştiu că este gata să-şi ceară scuze. O să-mi reamintească faptul că nu mă poate iubi, că nu a vrut să-mi ofere nicio fărâmă de speranţă.

Nu le retrage, Miles. Te rog, lasă-mă să le păstrez.

Câteva secunde lungi ne privim în ochi. Continui să mă uit la el, aşteptând să le retragă. Degetele lui încă sunt pe al doilea nasture al bluzei mele, dar nu mai încearcă să îl desfacă.

Ochii lui sunt concentraţi pe gura mea, apoi, din nou, pe ochii mei, şi înapoi, pe gură.

— Tate, îmi şopteşte.

îmi pronunţă numele atât de uşor, încât nici nu-mi dau seama dacă buzele i s-au mişcat sau nu.

Nu am timp să-i răspund. Mâna lui părăseşte nasturele bluzei şi îmi intră în păr, iar buzele ni se unesc, cu înverşunare. Corpul lui este peste al meu şi, dintr-odată, sărutul lui devine mult mai intens. Adânc. Dominant. Sărutul lui se umple de ceva ce nu a mai fost acolo, până acum. De sentimente. De *speranţă.*

Până în acest moment, am crezut că un sărut e doar un sărut. Nu am ştiut că săruturile pot să însemne lucruri diferite şi produc senzaţii diferite. în trecut, am simţit mereu pasiune, dorinţă şi poftă trupească… dar, de data asta, e diferit.

Sărutul ăsta îmi arată un Miles diferit şi ştiu, în adâncul inimii mele, acesta este adevăratul Miles. Miles cel de dinainte. Miles despre care nu am voie să întreb.

După ce termină, coboară de pe mine.

Mă holbez la tavanul lui.

Capul meu este plin de întrebări. Inima mea este plină de nedumerire. Relaţia dintre noi nu a fost niciodată uşoară. S-ar crede că a te limita doar la sex este unul dintre cele mai simple

lucruri din lume, dar mă face să-i pun la îndoială fiecare gest şi fiecare cuvânt. Mă trezesc analizând fiecare privire pe care mi-o aruncă.

Habar n-am ce mişcare ar trebui să fac, în continuare. Oare să rămân aici, întinsă, până îmi cere să plec? N-am mai rămas niciodată noaptea cu el. Să mă întorc şi să-l înlănţui cu braţele, sperând că mă va ţine la pieptul lui, până adorm? Mă sperie prea tare gândul că mă va respinge.

Sunt o idioată.

Sunt o mare idioată.

De ce toată treaba asta nu poate fi doar sex şi pentru mine? De ce nu pot să vin aici, să-i dau ce vrea, să iau ce vreau şi să plec?

Mă întorc pe o parte şi mă ridic, uşor. Mă întind după haine şi încep să mă îmbrac. Mă urmăreşte cu privirea. Tace.

Evit să îi întâlnesc privirea înainte să mă îmbrac şi să mă încalţ complet. Oricât de mult mi-aş dori să mă întorc lângă el, în pat, mă îndrept spre uşă. Nu mă întorc deloc spre el, când îi spun:

— Ne vedem mâine, Miles.

Ajung la uşa de la intrare. Nu vorbeşte. Nu-mi spune că ne vedem mâine, nu-mi spune la revedere.

Sper că liniştea lui înseamnă că nu-i place sentimentul de a fi părăsit după sex.

Deschid uşa, traversez coridorul şi intru în apartamentul meu. Corbin stă pe canapea şi se uită la televizor. îşi aruncă ochii spre uşă, când mă aude intrând, apoi mă priveşte protector, plin de dezamăgire.

— Termina cu supărarea, îi spun, intrând în casă şi descălţându-mă la uşă. Odată şi odată, va trebui să-ţi treacă.

îl văd clătinând din cap, dar îl ignor şi mă îndrept spre dormitor.

— Ţi-o trăgea pe ascuns şi mă minţea în faţă, spune

Corbin. *N-o să-mi treacă* niciodată.

Mă întorc, din nou, cu faţa spre sufragerie şi îl surprind Corbin privindu-mă.

— Şi te-ai fi aşteptat să fie sincer cu tine în privinţa asta? Dumnezeule, Corbin! L-ai dat afară pe Dillon, doar pentru că s- a *uitat* la mine într-un mod nepotrivit!

Corbin se ridică în picioare, de-a dreptul enervat.

— Exact! îmi strigă. Credeam că Miles te proteja de Dillon când, de fapt, îşi apăra teritoriul. E un nemernic ipocrit şi o să fiu supărat pe el atât cât am eu chef să fiu supărat pe el, aşa că *ţie* să-ţi treacă!

Râd, pentru că frate-meu n-are niciun drept să arate cu degetul.

— De ce te amuzi, Tate? izbucneşte el.

Mă întorc în sufragerie şi mă aşez fix în faţa lui.

— Miles a fost mereu sincer cu mine legat de ceea ce vrea. Nu m-a îmbrobodit niciodată cu vreo replică de rahat. Sunt singura fată cu care a fost în ultimii şase ani, iar tu îl faci pe *el* ipocrit?

Nici măcar nu mai încerc să-mi cobor tonul.

— Poate vrei să te priveşti în oglindă, Corbin. Cu câte fete ai fost, de când m-am mutat aici? Câte dintre ele crezi ca au fraţi care ar vrea să te ia la bătaie, dacă ar afla de existenţa ta? Daci e cineva ipocrit aici, atunci tu eşti ăla!

Are mâinile în şolduri, şi mă priveşte sever. Când nu răspunde, mă întorc din nou spre camera mea, dar uşa de la intrare se deschide cu un ciocănit.

Miles.

Corbin şi cu mine ne răsucim amândoi, când îşi strecoară capul prin crăpătura uşii.

— E totul bine, aici? întreabă, intrând în sufragerie.

Mă uit la Corbin, iar Corbin se uită la mine. Ridic o sprânceană,

aşteptând să răspundă la întrebarea lui Miles, din moment ce el este cel cu probleme.

— Te simţi bine, Tate? întreabă Miles, vorbind numai cu mine.

îi arunc o privire şi încuviinţez din cap.

— Sunt bine, îl asigur. Nu eu sunt cea care are aşteptări nerealiste de la fratele ei.

Corbin geme zgomotos, apoi se răsuceşte pe călcâie şi loveşte canapeaua cu piciorul. Eu şi Miles îl urmărim cum îşi trece mâinile prin păr şi-şi strânge ceafa, cu putere. Revine cu faţa spre Miles şi expiră cu putere.

— De ce n-ai putut să fii gay?

Miles îl priveşte atent, iar eu aştept o reacţie de la oricare dintre ei, ca să aflu dacă mai pot să respir sau nu.

Pe faţa lui Miles se iveşte un zâmbet şi începe, imediat, să clatine din cap.

Corbin începe să râdă, dar bombăneşte, în acelaşi timp, dându-ne de înţeles că tocmai a acceptat aranjamentul nostru, chiar dacă nu e acord cu el.

Zâmbesc şi ies încet din apartament, sperând că sunt pe punctul de a-şi repara partea din prietenie care s-a stricat atunci când am apărut eu în peisaj.

Uşile liftului se deschid, la parter, şi sunt pe punctul de a ieşi, dar Cap e postat în faţa lor, de parcă ar fi gata să intre.

— Veneai la mine? mă întreabă. Dau din cap că da şi fac semn în sus.

— Corbin şi Miles îşi rezolvă problemele. îi las un minut.

Cap intră în lift şi apasă pe butonul pentru etajul douăzeci.

— Ei bine, cred că poţi să mă conduci acasă, îmi spune.

Se sprijină de barele din spatele meu. Stau lângă el, rezemată

de perete.

— Cap, pot să te întreb ceva?

încuviinţează, cu o înclinare a capului.

— îmi place să mi se pună întrebări la fel de mult cât îmi place să le pun.

Mă uit la podea şi îmi încrucişez gleznele.

— Care crezi că poate fi motivul pentru care un bărbat să nu vrea să se mai îndrăgostească vreodată?

Cap nu-mi răspunde la întrebare, timp de cel puţin cinci nivele. în cele din urmă, mă uit la el şi observ că mă priveşte fix, cu ochii strânşi, făcând să apară şi mai multe cute în jurul lor.

— Presupun că, dacă un om a cunoscut cea mai urâtă faţa a iubirii, e posibil să nu mai vrea s-o trăiască a doua oară.

Reflectez la răspunsul lui, dar nu mă ajută prea mult. Nu-mi dau seama cum ar putea iubirea să devină atât de urâtă, încât să facă pe cineva să vrea să uite complet de ea.

Uşile liftului se deschid la etajul douăzeci şi îl las pe el să iasă primul. Merg lângă el, până la uşa apartamentului său şi aştept să o deschidă.

— Tate, îmi spune.

Stă cu faţa la uşă, dar nu se întoarce, atunci când îşi continuă fraza.

— Câteodată, spiritul unui om nu este suficient de puternic să ţină piept fantomelor trecutului.

Deschide uşa apartamentului şi păşeşte înăuntru.

— Poate că băiatul şi-a pierdut sufletul, undeva, pe drum.

închide uşa, lăsându-mă şi mai confuză decât eram.

capitolul douăzeci şi şase MILES

Cu şase ani în urmă

Camera mea este acum a lui Rachel. Camera lui Rachel este a mea.

Am absolvit. Ne-am mutat împreună. Acum suntem la colegiu.

Vezi? Avem totul sub control.

Ian aduce ultima cutie din maşină.

— Pe asta unde o pun? ne întreabă.

— Ce e în ea? îl întreabă Rachel. îi spune că pare o cutie plină de sutienele şi lenjeria ei.

Ea râde şi îi spune să o lase lângă şifonierul meu. Ian o ascultă. Ian o place pe Rachel. Lui Ian îi place că nu mă ţine pe loc. Lui Ian îi place că ea vrea ca eu să îmi iau licenţa şi să termin şcoala de aviaţie.

Rachel vrea să fiu fericit. îi spun lui Rachel că voi fi fericit atâta timp cât o am pe ea.

Ea îmi răspunde:

— Atunci, vei fi mereu fericit.

Tata încă mă urăşte. Tata nu vrea să mă urască. încearcă să accepte, dar e greu. E greu pentru toată lumea. Lui Rachel un-i pasă ce gândesc ceilalţi. Nu o interesează decât ce gândesc eu, iar eu nu mă gândesc decât la Rachel.

Am început să învăţ că, oricât de dificilă ar fi o situaţie, oamenii învaţă să se adapteze. Tatăl meu şi mama ei poate că nu sunt de acord, dar se vor adapta.

Rachel poate că nu este pregătită să devină mamă, şi s-ar putea ca eu să nu fiu pregătit să devin tată, dar ne vom adapta.

Asta trebuie să se întâmple. Dacă oamenii vor să fie în armonie cu ei înşişi, este necesar.

Ba chiar vital.

— Miles.

îmi ador numele când vine de pe buzele ei. Nu mi-l risipeşte, îl spune doar când are nevoie de ceva. îl spune doar atunci când

trebuie să fie spus.

— Miles.

L-a spus de două ori.

Cred că are neapărat nevoie de ceva.

Mă răsucesc pe o parte și stă în șezut, pe pat. Se uită la mine, cu ochii mari.

— Miles.

De trei ori.

— Miles.

De patru ori.

— Mă doare.

La naiba!

Sar din pat și iau geamantanul. O ajut pe Rachel să se schimbe. O ajut să urce în mașină.

E speriată.

S-ar putea ca eu să fiu mai speriat decât ea.

O țin de mână, în timp ce conduc. îi spun să respire. Nu știu de ce îi spun asta. Normal, știe că trebuie să respire. Nu știu ce altceva să îi spun.

Mă simt neajutorat.

Poate o vrea pe mama ei.

— Vrei să îi sun?

Clatină din cap.

— Nu acum, îmi zice. După.

Vrea să fim numai noi. îmi place asta. Și eu vreau să fim numai noi.

O asistentă o ajută să iasă din mașină. Ne duc într-un salon, îi aduc lui Rachel tot ce are nevoie.

— Ai nevoie de gheață?

îi aduc.

— Vrei o cârpă rece? *îi aduc.*

— Vrei să sting televizorul?

îl sting.

— Mai vrei o pătură, Rachel? Parcă fi-e frig.

Nu-i mai aduc o pătură. Nu îi este frig.

— Vrei mai multă gheaţă?

Nu vrea mai multă gheaţă.

Vrea să tac din gură.

Tac.

— Dă-mi mâna, Miles.

I-o dau.

O vreau înapoi.

Mi-o răneşte.

O las să o ţină, oricum.

E tăcută. Nu scoate niciun sunet. Doar respiră. E incredibilă. Plâng.

Nu ştiu de ce.

Te iubesc al naibii de mult, Rachel.

Doctorul îi spune că mai are puţin. O sărut pe frunte.

Se întâmplă.

Sunt tată.

Ea e mamă.

— E băiat, ne spune doctorul, îl ţine în braţe. îmi ţine inima în braţe.

El se opreşte din plâns. încearcă să deschidă ochii.

Rachel plânge.

Rachel râde.

Rachel îmi mulţumeşte.

Ea îmi mulţumeşte *mie.* De parcă nu ea a creat asta. *Rachel e nebună.*

— îl iubesc atât de mult, Miles, îmi spune, încă plângând, îl iubesc foarte, foarte mult.

— Şi eu îl iubesc, îi spun. îl ating. Vreau să îl ţin în braţe, dar vreau

ca ea să îl ţină în braţe mai mult. Arată superb cu el în braţe.

Rachel se uită la mine.

— Acum, poţi să-mi spui, te rog, cum îl cheamă?

Speram să fie băiat, ca să trăiesc acest moment. Speram să îi spun care este numele fiului ei, pentru că ştiu că o să-l adore. Sper să-şi mai amintească momentul în care a devenit totul pentru mine.

Rachel, Miles o să-ţi arate drumul spre clasa domnului Clayton. – îl cheamă Clayton. începe să plângă. îşi aminteşte.

— E perfect, îmi zice, cu vorbele înecate în lacrimi.

Acum, plânge prea tare. Vrea să îl ţin eu.

Stau pe pat, cu ea, şi îl iau. îl ţin în braţe.

îmi ţin fiul în braţe.

Rachel îşi odihneşte capul pe braţul meu şi ne uităm la el. Ne uităm la el atât de mult! îi spun lui Rachel că are părul ei, roşcat. Rachel spune că are buzele mele. îi spun lui Rachel că sper să aibă personalitatea ei. Nu e de acord, şi spune că speră să fie exact ca mine.

— Ne face viaţa mult mai frumoasă! spune ea.

— Cu siguranţă, o face!

— Suntem atât de norocoşi, Miles!

— Cu siguranţă, suntem!

Rachel îmi strânge mâna.

— Avem totul sub control, şopteşte Rachel.

— Avem totul sub *cel mai mare* control, îi răspund. Clayton cască şi ne face pe amândoi să râdem.

De când, un căscat, a devenit atât de incredibil? îi ating degetele.

Te iubim atât de mult, Clayton!

capitolul douăzeci şi şapte

TATE

Mă trântesc în scaunul de lângă Cap, încă îmbrăcată, din cap

până în picioare, cu uniforma de asistentă. De îndată ce am ajuns acasă de la serviciu, am învăţat două ore întregi. Deja e trecut de zece şi încă nu am luat cina, de aceea stau aici, lângă Cap, pentru că a început să-mi cunoască obiceiurile şi a comandat o pizza, pentru amândoi.

îi întind o felie şi iau una pentru mine, apoi închid cutia şi o aşez pe podea, în faţa mea. Iau o gură mare, dar Cap se uită în jos, la bucata lui.

— E foarte trist când pizza ajunge la tine mai repede decât poliţia, meditează el. Abia am comandat-o, acum zece minute.

Ia o gură şi închide ochii, de parcă ar fi cel mai bun lucru pe care l-a gustat vreodată.

Ne terminăm amândoi feliile, apoi mă întind să iau alta. Clatină din cap când i-o ofer pe a doua, aşa că o pun la loc, în cutie.

— Aşadar? începe. Vreun progres între băiat şi prietenul lui?

Mă face să râd, când se referă mereu la Miles folosind apelativul *băiat*. Dau din cap şi îi răspund cu gura plină.

— Ceva, ceva. S-au simţit cât de cât bine în seara de meci, dar, cred că a fost un succes, doar pentru că Miles s-a prefăcut tot timpul că nu sunt acolo. Ştiu că încearcă să îl respecte pe Corbin, dar din cauza asta, mă cam face să mă simt ca naiba, ştii?

Cap priveşte în jos, ca şi cum ar înţelege. Nu sunt sigură că o face, dar îmi place că, oricum ar fi, mereu mă ascultă cu atenţie.

— Ce-i drept, mi-a trimis mesaje tot timpul cât a stat în sufragerie, lângă Corbin, aşa că e şi asta ceva. Dar sunt săptămâni întregi, cum e asta, în care nici măcar nu e în acelaşi stat, şi se poartă de parcă nici n-aş exista pentru el. Niciun mesaj. Niciun telefon. Sunt convinsă că nu se gândeşte la mine, decât când mă aflu la vreo cinci metri de el.

— Mă îndoiesc, zice Cap. Pun pariu că băiatul se gândeşte la mult mai mult decât arată.

Mi-ar plăcea să cred că aceste cuvinte sunt adevărate, dar nu sunt sigura că e aşa.

— Dar, dacă nu o face, continuă Cap, nu poţi să te superi pe el pentru asta. A fost parte din înţelegere, nu-i aşa?

îmi dau ochii peste cap. Nu-mi place că îmi aminteşte mereu faptul că nu Miles este cel care încalcă regulile şi acordurile. Eu sunt cea care are probleme cu înţelegerea noastră şi asta nu este decât vina mea.

— Cum am intrat în încurcătura asta? îl întreb, fără să aştept un răspuns.

Ştiu cum am intrat în încurcătura asta. De asemenea, ştiu cum să ies din ea... dar nu vreau să o fac.

— Ai auzit vreodată de expresia: „Când viaţa îţi dă lămâi...”?

— ... faci limonada, îi termin eu citatul.

Cap se uită la mine şi clatină din cap.

— Nu e aşa, mă lămureşte. „Când viaţa îţi dă lămâi, fii sigur că ştii în ochii cui trebuie să le storci.”

Râd şi mai iau o felie de pizza, întrebându-mă cum naiba am reuşit să mă împrietenesc la cataramă cu un octogenar.

Telefonul fix al lui Corbin nu sună niciodată. Cu atât mai puţin după miezul nopţii. Dau pătura la o parte, pun mâna pe un tricou, apoi îl trag pe cap. Nu ştiu de ce mă obosesc să mă îmbrac. Corbin e plecat şi Miles nu se întoarce decât mâine.

Ajung în bucătărie la al cincilea ţârâit, chiar în momentul în care răspunde robotul. Anulez mesajul şi pun telefonul la ureche.

— Alo?

— Tate! ţipă mama. Doamne, Dumnezeule, Tate!

Vocea ei e înfiorată, ceea ce mă face şi pe mine să intru în

panică.

— Cee?

— Un avion. Un avion s-a prăbuşit acum o jumătate de oră şi nu reuşesc să sun la compania aeriană. Ai vorbit cu fratele tău?

Genunchii mi se înmoaie şi ating podeaua.

— Eşti sigură că e din compania lui? o întreb.

Am vocea atât de îngrozită, încât nici nu o recunosc. Sună la fel de îngrozită cum a fost a ei, ultima dată când s-a întâmplat asta.

Aveam doar şase ani, dar îmi amintesc fiecare detaliu, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, inclusiv pijamalele cu lună şi stele, pe care le purtam. Tata era într-o cursă comercială, iar noi am dat drumul la ştiri exact după cină şi am văzut că unul dintre avioane s-a prăbuşit, după ce i-a cedat un motor. Toţi cei de la bord au murit. îmi aduc aminte că am urmărit-o pe mama cum vorbeşte cu cei de la compania aeriană, isterică, încercând să afle informaţii despre identitatea pilotului. Am aflat că nu era el, cam într-o oră, dar acea oră a fost una dintre cele mai înspăimântătoare din viaţa noastră.

Până acum.

Mă grăbesc în camera mea, îmi iau mobilul de pe noptieră şi îl apelez imediat.

— Ai încercat să-l suni? o întreb pe mama, întorcându-mă în sufragerie.

încerc să mă aşez pe canapea, dar, din nu ştiu ce motiv, podeaua mi se pare mai confortabilă. îngenunchez din nou, aproape ca în poziţie de rugăciune.

Probabil mă rog, cu adevărat.

— Da, l-am sunat întruna. Intră căsuţa vocală.

E o întrebare stupidă. Normal că a încercat să îl sune. încerc şi eu, oricum, dar, pe numărul lui, intră direct căsuţa vocală.

încerc să o liniştesc, dar ştiu că este în zadar. Până nu îi auzim

vocea, nu avem cum să ne liniştim.

— O să sun la compania aeriană, îi spun. Te sun înapoi, imediat ce aflu ceva.

Nu-mi spune nici măcar la revedere.

Folosesc fixul să sun la compania aeriană şi mobilul să-l sun pe Miles. Este pentru prima dată când îl sun.

Mă rog să răspundă, pentru că, deşi mi-e groaznic de frică pentru Corbin, îmi vine în minte că şi Miles lucrează la aceeaşi companie aeriană.

Mi se face rău.

— Alo? răspunde Miles, la al doilea apel. Vocea îi sună ezitant, ca şi cum nu ar fi sigur de ce îl sun.

— Miles! ţip, disperată şi uşurată, în acelaşi timp. E bine? Corbin e bine?

Se lasă tăcerea.

De ce tace?

— Ce vrei să spui?

— Un avion, începe, imediat. M-a sunat mama. S-a prăbuşit un avion. Corbin nu răspunde la telefon.

— Unde eşti? întreabă, repede.

— Acasă.

— Deschide-mi.

Mă duc la uşă şi o deschid. Iese pe a lui şi încă are telefonul la ureche. Când mă vede, îl dă la o parte, se trânteşte imediat pe canapea, ia telecomanda, şi porneşte televizorul.

Schimbă posturile, până găseşte materialul de la ştiri. Suna de pe telefonul lui, apoi se întoarce şi se grăbeşte spre mine. îmi ia mâna într-a lui.

— Vino aici, îmi spune, trăgându-mă la pieptul lui. Sunt sigur că e bine.

Dau din cap, în pieptul lui, dar încercarea de a mă linişti e

sortită eşecului.

— Gary? spune când cineva răspunde, la celălalt capăt. Sunt Miles. Da. Da, am auzit, spune. Cine eraîm echipaj?

Urmează o pauză lungă. Mi-e groază să il privesc. *Groază.*

— Mulţumesc, încheie el conversaţia. E ok, Tate, îmi spune, imediat. Corbin e bine. Şi Ian.

încep să plâng de uşurare.

Miles mă conduce până la canapea şi se aşază, apoi mă trage după el. îmi ia telefonul din mâini şi apasă câteva butoane, apoi îl duce la ureche.

— Bună seara, sunt Miles. Corbin e bine, se opreşte, pentru câteva secunde. Da, şi ea e bine. O să-i spun să vă sune mâine- dimineaţă.

Se mai scurg câteva secunde, apoi îşi ia la revedere, Pune telefonul pe canapea, lângă el.

— Era mama ta.

Dau din cap. Ştiam deja.

Iar acest simplu gest, de a o suna pe mama, m-a făcut să mă îndrăgostesc şi mai tare de el.

Acum mă sărută pe creştet, frecându-mi braţele, în sus şi în jos, ca să mă liniştească.

— Mulţumesc, Miles.

Nu-mi răspunde *cu plăcere,* pentru că nu consideră că a făcut ceva demn de mulţumiri.

— îi cunoşteai? îl întreb. Pe membrii echipajului?

— Nu. Lucrau într-un alt centru. Niciunul dintre numele lor nu-mi sună cunoscut.

Telefonul îmi vibrează, aşa că Miles mi-l dă înapoi. Mă uit la el şi găsesc un mesaj de la Corbin.

Corbin: în cazul în care ai auzit de avion, vreau să

ştii că sunt bine. Am sunat la centru şi Miles e bine. Te rog, dă-i mamei de ştire, dacă aude şi ea. Te iubesc.

Mesajul lui mă uşurează şi mai tare, acum că sunt sută la sută că e bine.

— E un mesaj de la Corbin, îi spun lui Miles. Spune că eşti bine. în cazul în care eşti îngrijorat.

Miles râde.

— Deci m-a verificat şi pe mine? întreabă, rânjind. Ştiam eu că nu mă poate urî pentru totdeauna.

Zâmbesc. Ador că frate-meu a ţinut să-mi spună că Miles n- a păţit nimic.

Miles continuă să mă ţină în braţe, iar eu savurez fiecare moment.

— Când e programat să se întoarcă acasă?

— Peste două zile, îi spun. De cât timp eşti acasă?

— De câteva minute. Abia îmi pusesem telefonul la încărcat, când m-ai sunat.

— Mă bucur că te-ai întors.

Nu-mi răspunde. Nu-mi spune că se bucură să *fie* acasă. în loc să spună ceva ce mi-ar putea da o falsă speranţă, doar mă sărută.

— Ştii, îmi spune, trăgându-mă în poala lui. Urăsc circumstanţele care te-au făcut să nu ai timp să-ţi tragi pantalonii pe tine, dar ador că nu îi ai.

Mă mângâie pe coapse, în sus, şi mă apropie mai mult, până când ne lipim unul de altul. îmi sărută vârful nasului, apoi bărbia.

— Miles?

îmi trec mâinile prin părul lui, apoi în jos, pe gât, şi le opresc pe umeri.

— M-am înspăimântat şi gândul că ai putea fi tu, îi şoptesc. De asta mă bucur că te-ai întors.

Ochii lui se îmblânzesc şi cutele de îngrijorare îi dispar. Poate că nu ştiu nimic despre trecutul lui, dar am observat că nu a sunat pe nimeni, să anunţe că e bine. Asta mă întristează.

Ochii lui se desprind de ai mei şi coboară, până în bust. îmi prinde între degete marginea tricoului, apoi mi-l scoate încet, pe cap. Nu mai am nimic pe mine, în afară de chiloţi.

Se apleacă în faţă, îşi înfăşoară un braţ în jurul mijlocului meu şi mă apropie de gura lui.

Buzele i se închid în jurul mamelonului meu şi închid ochii, involuntar. Pielea mi se zbârleşte, iar mâinile lui încep să exploreze fiecare parte a spatelui şi a coapselor mele. Gura lui îşi croieşte drum spre celalalt sân, chiar atunci când îşi strecoară mâna în bikinii mei.

— Cred că va trebui să-ţi rup ăştia, pentru că nu vreau să te mişti din poala mea, mă anunţă.

Zâmbesc.

— Nu-mi pastă. Am o mulţime de perechi.

Pot să-l simt rânjind pe pielea mea, în timp ce întinde cu degetele elasticul chiloţilor. Trage de o parte, dar nu reuşeşte să-i rupă. încearcă să îi sfâşie din cealaltă parte, dar nu cedează.

— Mă rod şi mă deranjează, îi spun, râzând.

Lasă să-i scape un oftat, de frustrare.

— Când vezi la TV treaba asta, pare sexy.

Mă rearanjez şi stau mai dreaptă.

— Mai încearcă o dată, îl încurajez. Poţi să o faci, Miles.

îi prinde de partea stângă şi trage cu putere.

— Au! ţip, mişcându-mă în direcţia în care trage, pentru a micşora durerea provocată de elastic, în partea cealaltă.

Râde din nou îngropându-şi faţa în gâtul meu.

— Scuze. Ai o foarfecă?

Mă chircesc şi mi-l imaginez venind spre mine, cu o foarfecă.

Mă ridic de pe el, în picioare, apoi îmi dau bikinii jos.

— Priveliştea asta a meritat pe deplin încercarea mea eşuată de a fi sexy, remarcă el.

Zâmbesc.

— încercarea ta eşuată de a fi sexy chiar *te-a făcut* sexy.

Comentariul meu îl face să râdă, din nou. Merg spre el şi mă caţăr din nou în poala lui. îmi repoziţionează picioarele, de o parte fi de alta a lui.

— Eşecurile mele ţi se par atrăgătoare? mă întreabă, tachinându-mă.

— O, da, murmur. Foarte atrăgătoare!

Mâinile lui sunt din nou pe mine, cutreierând-mi spatele şi coborând pe braţe.

— M-ai fi adorat când aveam între treisprezece şi şaisprezece ani, îmi spune. Eram un dezastru total. Mai ales la fotbal.

Rânjesc.

— Aşa mai zic şi eu. Hai, spune-mi tot.

— Şi la baseball, continuă, chiar înainte să-şi lipească buzele de gâtul meu.

îşi croieşte o cărare de sărutări, în sus, spre ureche.

— Şi la un semestru din geografia lumii.

— La naiba, gem. Asta chiar e sexy!

îşi mută buzele pe gura mea şi mă ameţeşte cu un sărut uşor. Abia îmi atinge gura cu a lui.

— Am fost un dezastru şi la sărutat. Teribil. Odată, aproape am asfixiat o fată, cu limba.

Râd cu poftă.

— Vrei să-ţi arăt?

De îndată ce încuviinţez din cap, mă rearanjează pe canapea,

astfel încât eu stau întinsă pe spate şi el deasupra mea.

— Deschide gura.

O deschid. îşi coboară gura peste a mea şi îmi bagă limba în gură, dându-mi ceea ce este, probabil, cel mai prost sărut pe care l-am experimentat vreodată. îl împing în piept, încercând să-mi eliberez gura de limba lui, dar nu se clinteşte. întorc faţa spre stânga, şi începe să-mi lingă obrazul, făcându-mă să râd şi mai tare.

— Dumnezeule! A fost groaznic, Miles!

îşi îndepărtează gura şi se dă jos de pe mine.

— Am devenit mai bun.

Dau din cap că da.

— Cu siguranţă, îi spun, total de acord cu el.

Zâmbim amândoi. Expresia relaxată de pe faţa lui îmi umple pieptul cu o mulţime de sentimente necunoscute. Sunt fericită, pentru că ne simţim bine împreună. Sunt tristă, pentru că ne simţim bine împreună. Sunt enervată, pentru că ne simţim bine împreună şi mă face să vreau mai multe momente ca acesta. Vreau mult mai mult din el.

Ne uităm, în linişte, unul la altul, până când se apleacă şi mă sărută lung, pe buze. începe să-mi depună sărutări uşoare pe toată suprafaţa gurii, care, mai apoi, se transformă în sărutări mai lungi şi mai intense. în cele din urmă, limba lui îmi desparte buzele şi atmosfera jucăuşă dispare.

Acum, sunt cât se poate de serioasă, săruturile noastre devin mai grăbite şi hainele lui încep să aterizeze lângă ale mele, pe podea, una după alta.

— Canapeaua sau patul tău, mă întreabă, în şoaptă.

— Amândouă, îi răspund.

Se supune.

Am adormit în patul meu.

Lângă Miles.

Niciunul dintre noi nu a mai adormit, până acum, după sex. Unul dintre noi întotdeauna pleca. Oricât încerc să mă conving că nu înseamnă nimic, ştiu că înseamnă. De fiecare dată când suntem împreună, primesc puţin mai mult din el. Fie că e o fărâmă din trecutul lui sau timp petrecut fără să facem sex sau chiar timp petrecut dormind, îmi dă din ce în ce mai mult din el, puţin câte puţin. Am senzaţia că este şi un lucru bun, dar şi unul rău. Este bun, pentru că vreau şi am nevoie de mult mai mult din el, aşadar, fiecare părticică pe care o primesc este suficientă pentru a mă satisface, atunci când încep să-mi fac griji pentru tot ce *nu primesc* de la el. Este, de asemenea, rău, pentru că de fiecare dată când primesc o nouă frântură, o parte din el devine mai distantă. Pot să văd asta în ochii lui. Se teme că îmi dă speranţă, iar eu mă tem că, în cele din urmă, se va îndepărta de tot.

Totul cu Miles se va spulbera.

Este inevitabil. Este foarte vehement cu privire la lucrurile pe care nu le vrea de la viaţă şi încep să înţeleg cât e de serios. Aşadar oricât de mult încerc să-mi protejez inima de el, totul e în zadar. în cele din urmă, mi-o va frânge. Şi totuşi, continui să îi permit să mi-o umple. De fiecare dată când sunt cu el, îmi umple inima din ce în ce mai mult şi, cu cât e mai plină cu fragmente din ei, eu atât va fi mai dureros când mi-o va smulge din piept, de parcă nu mi-ar fi aparţinut niciodată.

Aud vibraţiile telefonul său şi îl simt răsucindu-se, pentru a- 1 lua de pe noptiera de lângă el. Crede că dorm şi nu-i dau niciun motiv să se îndoiască de asta.

— Salut, şopteşte.

Urmează o pauză lungă şi, pe dinăuntru, încep să intru în panică şi să mă întreb cu cine vorbeşte.

— Da, îmi pare rău. Am crezut că dormi.

Inima mi-a urcat în gât şi încearcă să-şi croiască drum afară, să scape de mine, de Miles şi de toată această situaţie. Inima mea ştie, după reacţia pe care am avut-o la acest telefon, că e în pericol. Inima mea tocmai a început etapa luptă-sau-fugi şi, în acest moment, face tot posibilul să o ia la sănătoasa.

Nu o învinovăţesc pentru asta.

— Şi eu te iubesc, tată.

Inima îmi coboară din gât şi îşi ocupă din nou, locul normal, în pieptul meu. Pentru moment, sunt fericită. *Sunt* fericită. Fericiră că are pe cine să sune.

În aceeaşi clipă, îmi reamintesc cât de puţin îl cunosc. Cât de puţin îmi arată. Cât de mult se ascunde de mine şi că atunci când, în cele din urmă, o să cedez, n-o să fie vina lui.

N-o să fie o ruptură rapidă. O să fie lentă şi dureroasă, încărcată cu multe momente ca acesta, care mă vor sfâşia pe interior. Momente în care crede că dorm şi se strecoară jos din patul meu. Momente în care îmi ţin ochii închişi şi îl ascult, în timp ce se îmbracă. Momente în care mă asigur că respiraţia îmi rămâne normală, pentru cazul în care mă priveşte când se apleacă să mă sărute pe frunte.

Momente în care pleacă.

Pentru că el mereu pleacă.

capitolul douăzeci şi opt
Miles

Cu şase ani în urmă

— Şi dacă descoperă că e gay? mă întreabă Rachel. Te-ar deranja?

Îl ţine pe Clayton în braţe şi stăm amândoi pe patul de spital. Sunt la picioarele patului cu faţa spre ea, admirând felul în care se uită la el.

Continuă să îmi pună tot soiul de întrebări. Se joacă, din nou de-a avocatul diavolului.

Spune că trebuie să lămurim toate aceste nedumeriri de acum, ca să ne putem feri, pe viitor, de problemele pe care le întâmpină alţi părinţi.

— M-ar deranja numai dacă ar simţi că nu poate să discute cu noi despre asta.

Vreau să ştie că poate vorbi cu noi despre orice.

Rachel îi zâmbeşte lui Clayton, dar ştiu că zâmbetul ei este pentru mine.

Pentru că îmi adoră răspunsul.

— Şi dacă nu crede în Dumnezeu? mă întreabă.

— Poate să creadă în orice vrea. Nu-mi doresc decât ca lucrurile în care crede sau inexistenţa lor să îl facă fericit. Zâmbeşte din nou.

— Dacă o să comită o faptă îngrozitoare, atroce, cu sânge rece şi e trimis la închisoare, pe viaţă?

— M-aş întreba unde am greşit ca tată? îi spun.

Se uită la mine.

— Ei bine, pe baza acestui interogatoriu, sunt convinsă că nu va comite niciodată o asemenea faptă, pentru că tu eşti, deja, cel mai bun tată pe care l-am cunoscut vreodată.

Acum, *ea* mă face să zâmbesc.

Ne uitam amândoi la uşă, când se deschide şi intră o asistentă. Ne zâmbeşte cu regret.

— A sosit timpul, ne spune.

Rachel geme, dar eu habar n-am la ce se referă asistenta. Rachel vede nedumerirea de pe faţa mea.

— Circumcizia lui.

Stomacul mi se încleştează. Ştiu că am discutat despre asta, în timpul sarcinii, dar, dintr-odată, am îndoieli, ştiind prin ce e pe cale să treacă.

— Nu e atât de rău, ne asigură asistenta. îi facem anestezie, înainte.

Se apropie de Rachel şi începe să-l ridice din braţele ei, dar mă aplec în faţă.

— Un moment, o rog. Lăsaţi-mă să-l ţin în braţe, mai întâi. Asistenta se retrage cu un pas, şi Rachel mi-l dă pe Clayton. îl pun în faţa mea şi mă uit în jos, la el.

— îmi pare atât de rău, Clayton. Ştiu că o să te doară. Şi ştiu că o să-ţi ştirbească masculinitatea, dar...

— Are o zi, intervine Rachel, râzând. încă nu există lucruri care să-i ştirbească masculinitatea, îi spun să se potolească, îi spun că am un moment tată-fiu şi că trebuie să se comporte ca şi cum n-ar fi aici.

— Nu-ţi face griji, mama ta tocmai a ieşit din cameră, îi spun lui Clayton, făcându-i cu ochiul lui Rachel. Spuneam, ştiu că o să-ţi ştirbească masculinitatea, dar o să-mi mulţumeşti, mai târziu. Mai ales când o să ajungi adolescent şi o să ai de-a face eu fete. Să sperăm că asta se va întâmpla după ce împlineşti optsprezece ani, dar, cel mai probabil, va fi pe la şaisprezece. Cel puţin, mie, aşa mi a-a întâmplat.

Rachel se apleacă în faţă şi întinde braţele după el.

— Gata cu momentul tată-fiu, îmi spune, râzând. Cred că trebuie să trecem în revistă limitele conversaţiilor tată-fiu, în timp ce îi ştirbim masculinitatea, îl sărut rapid, pe frunte, şi i-l dau

lui Rachel. Ea face la fel apoi i-l dă asistentei.

Ne uităm, amândoi, când asistenta iese din salon, cu el.

Mă întorc, din nou, spre Rachel şi mă întind pe pat, lângă ea. – Am rămas singuri, îi şoptesc. Hai să ne giugiulim.

Se strâmbă.

— Nu mă simt prea sexy, acum. Am burta lăsată şi sânii umflaţi şi trebuie neapărat să fac un duş, dar mă doare prea tare să încerc să fac unul, acum.

Mă uit în jos, la sânii ei, şi trag de gulerul halatului de spital. Mă în decolteul ei şi rânjesc.

— Cât timp o să rămână aşa?

Râde şi îmi dă mâna la o parte.

— Ei bine, gura ta cum se simte? o întreb.

Mă priveşte de parcă nu-mi înţelege întrebarea, aşa că dezvolt.

— Mă întreb dacă te doare şi gura, la fel de tare ca restul corpului, pentru că, dacă nu, vreau să te sărut. Zâmbeşte.

— Gura mea se simte excelent.

Mă ridic în cot, ca să nu o forţez pe ea să se întoarcă spre mine.

Mă uit la ea şi am o senzaţie diferită când o văd sub mine.

E real.

Până ieri, chiar simţeam că ne jucăm de-a familia. Normal că iubirea noastră e reală şi relaţia noastră e reală, dar, până ieri, când am văzut-o dându-i naştere fiului nostru, tot ceea ce am simţit înainte de acel moment a fost ca o joacă de copii, în comparaţie cu tot ce simt pentru ea, acum.

— Te iubesc, Rachel. Mai mult decât te iubeam ieri.

Ochii ei mă privesc, de parcă ar şti exact despre ce vorbesc.

— Dacă azi mă iubeşti mai mult decât mă iubeai ieri, atunci abia aştept ziua de mâine, îmi răspunde.

Buzele mele cad pe ale ei şi o sărut. Nu pentru că asta trebuie să

fac, ci pentru că simt nevoia să o fac.

Stau la uşa salonului lui Rachel. Ea şi Clayton dorm, amândoi, înăuntru.

Asistenta a spus că aproape nici n-a plâns. Sunt sigur că le spune asta tuturor părinţilor, dar o cred, oricum, îmi scot telefonul şi îi scriu un mesaj lui Ian.

Eu: A fost tăiat, acum câteva ore. A rezistat ca un campion. Ian: Au! Vin să-l cunosc, diseară. Ajung după şapte.

Eu: Ne vedem atunci.

Tata vine spre mine, cu două pahare de cafea, aşa că pun telefonul înapoi, în buzunar, îmi dă un pahar.

— Seamănă cu tine, îmi spune, încearcă să accepte.

— Păi, eu semăn leit cu tine. Trăiască genele dominante! Ridic paharul de cafea şi tata îl loveşte de al lui, zâmbind.

Se străduieşte.

Se reazemă de perete şi priveşte paharul cu cafea. Vrea să spună ceva, dar îi este greu.

— Ce e? îl întreb, dându-i şansa de care are nevoie.

Ridică ochii din cafea şi îi întâlneşte pe ai mei.

— Sunt mândru de tine, îmi spune, sincer.

E o simplă declaraţie.

Patru cuvinte.

— Normal că nu e ceea ce mi-am dorit pentru tine.

Nimeni nu vrea să-şi vadă fiul devenind tată la optsprezece ani, dar... sunt

mândru de tine. Pentru modul în care te-ai descurcat. Pentru felul în care te-ai comportat cu Rachel, îmi zâmbeşte. Ai scos tot ce era

mai bun dintr-o situaţie dificilă, iar asta e mai mult decât ar fi făcut majoritatea adulţilor.

Zâmbesc. îi mulţumesc.

Cred că discuţia s-a încheiat, dar nu e aşa.

— Miles, continuă el, vrând să spună mai mult. în legătură cu

Lisa... şi mama ta?

Ridic mâna, să îl opresc. Nu vreau să purtăm conversaţia asta astăzi. Nu vreau ca ziua asta să devină scutul lui de apărare pentru ce i-a făcut mamei.

— E în regulă, tată. O să discutăm despre asta altă dată.

Mă refuză, îmi spune că vrea să discutăm acum. îmi spune că e important.

Vreau să îi spun că nu e important.

Vreau să îi spun că fiul meu e important.

Vreau să mă concentrez pe Clayton şi Rachel şi să uit cu desăvârşire faptul că tata e om şi face alegeri îngrozitoare, ca noi toţi.

Dar nu spun nimic din toate astea, îl ascult. Pentru că e tatăl meu.

capitolul douăzeci şi nouă TATE

Miles: Ce faci?
Eu: Teme.
Miles: Ai chef de o pauză de înot?
Eu: ??? Suntem în februarie.
Miles: Piscina de pe acoperiş e încălzită. Nu se închide decât peste o oră.

Mă holbez la mesaj, apoi, imediat mă uit la Corbin.

— Avem o piscină pe acoperiş?

Corbin încuviinţează din cap, dar nu îşi mută privirea de

televizor.

— Mda. Mă ridic.

— Glumeşti? Locuiesc aici de o groază de timp şi ai uitat să- mi spui că avem o piscină încălzită, pe acoperiş?

Se uită spre mine şi ridică din umeri.

— Urăsc piscinele.

Of! îmi vine să-i dau o palmă.

Eu: Corbin nu mi-a spus niciodată că avem o piscină. Stai să mă schimb şi ne vedem la tine. Miles:;)

Intru şi îmi dau seama că am uitat să bat la uşă. Mereu am grijă să o fac. Cred că menţiunea din mesaj, cum că vin la el, după ce mă schimb, mi s-a părut suficientă, dar privirea uluită pe care mi-o aruncă Miles, din pragul dormitorului, mă face să cred că nu i-a plăcut faptul că nu am bătut.

Mă opresc în sufragerie şi mă uit la el, aşteptând să văd în ce dispoziţie este.

— Eşti în bikini, evidenţiază el.

Mă uit în jos, la ţinuta mea.

— Şi în pantaloni scurţi, completez eu, pe un ton defensiv.

Revin cu privirea spre el.

— Cu ce ar trebui să se îmbrace persoanele care înoată în februarie?

Stă încremenit, în pragul dormitorului, holbându-se la ţinuta mea. îmi împăturesc prosopul pe braţe şi peste abdomen. Mă simt dintr-odată extrem de jenată şi nepotrivit îmbrăcată.

Clatină din cap şi, în cele din urmă, începe să se apropie.

— Păi... încă se holbează la costumul meu de baie. Sper să nu fie nimeni acolo, pentru că, dacă te-ai îmbrăcat în bikini, pantalonii mei scurţi o să fie foarte stânjenitori.

Se uită, în jos, la ei. La vizibila umflătură din ei.

Pufnesc în râs. Deci, de fapt, *îi place* costumul meu de baie.

Face încă un pas în faţă, îşi pune palmele în spatele pantalonilor mei şi mă lipeşte de el.

— M-am răzgândit, mă anunţă, rânjind. Vreau să rămân aici.

Qatin, imediat, din cap.

— Eu mă duc să înot. N-ai decât să rămâi aici, dacă vrei, dar o să stai singur.

Mă sărută, apoi mă împinge spre uşa apartamentului.

— Atunci, se pare că mergem să înotăm, îmi spune.

Miles introduce parola de acces pe acoperiş, apoi îmi deschide uşa. Observ, cu uşurare, că nu mai e nimeni aici şi sunt captivată de frumuseţea uluitoare a acestui loc. Este o piscină imensă, cu vedere spre întregul oraş, încadrată de şezlonguri până la capătul celălalt, unde este mărginită de o cadă cu hidro masaj.

— Nu-mi vine să cred că niciunuia dintre voi nu i-a trecut prin cap să-mi spună, până acum, de locul ăsta. Am pierdut atâtea luni!

Miles îmi ia prosopul şi îl aşază pe una dintre mesele de lângă piscină. Apoi revine lângă mine şi îmi trage de nasturele pantalonilor scurţi.

— De fapt, este prima dată când vin aici.

Mi-l desface şi împinge pantalonii peste şolduri. Buzele îi sunt foarte aproape de ale mele şi are o expresie jucăuşă.

— Haide, îmi şopteşte. Să ne udăm.

Mă dezbrac de pantaloni şi el de tricou. Aerul este incredibil de rece, dar aburul care iese din apă e promiţător. Merg spre capăt,

pentru a coborî pe scări, dar Miles sare, cu capul înainte, direct în mijlocul piscinei. Fac un pas şi picioarele îmi sunt înghiţite de căldura apei, aşa că intru repede şi cu restul corpului. Mă îndrept spre mijlocul piscinei, mă apropii de margine şi îmi sprijin braţele de bordura din beton, ca să admir oraşul.

Miles înoată în spatele meu şi mă prinde, ca într-o cuşca, lipindu-şi pieptul de spatele meu şi aşezându-şi braţele de o parte şi de alta a mea. îşi odihneşte capul pe al meu şi ne delectăm, amândoi, cu priveliştea.

— E frumos, şoptesc.

El tace.

Privim tăcuţi oraşul, preţ de o mică eternitate. Din când în când, ia apă în mâini şi mi-o toarnă peste umeri, ca să mă încălzească.

— Ai locuit mereu în San Francisco? îl întreb.

Mă întorc şi mă sprijin cu spatele de margine şi cu faţa spre el. îşi menţine braţele de o parte şi de alta a corpului meu şi dă din cap.

— Aproape, îmi răspunde, încă privind oraşul, peste umărul meu.

Vreau să îl întreb unde, dar nu o fac. Pot să-mi dau seama, din limbajul lui corporal, că nu vrea să vorbească despre asta. Niciodată nu vrea să vorbească despre el.

— Eşti singur la părinţi? îl mai întreb, testând terenul, să văd ce pot să obţin. Ai fraţi sau surori?

Acum, mă priveşte în ochi. îşi strânge buzele într-o linie încordată, agitată.

— Ce faci, Tate?

Nu o spune într-un mod nepoliticos, dar o asemenea întrebare nu are cum să sune altfe.

— Doar încerc să fac conversaţie, mă disculp, cu o voce

calmă şi uşor ofensată.

— Pot să mă gândesc la o mulţime de lucruri despre care aş prefera să vorbesc, mai mult decât despre mine.

Dar eu nu vreau să vorbim decât despre tine, Miles.

Încuviinţez din cap şi înţeleg că, deşi, teoretic, nu-i încalc regulile, sunt la limită. Şi nu se simte bine cu asta.

Mă răsucesc, din nou, cu faţa spre margine. El rămâne în aceeaşi poziţie, lipit de mine, dar, acum, e diferit. E rigid. în alertă. Defensiv.

Nu ştiu nimic despre el. Nu ştiu absolut nimic despre familia lui, când deja a făcut cunoştinţă cu a mea. Nu ştiu nimic despre trecutul lui, când el deja a dormit pe patul meu, din copilărie. Nu ştiu care dintre subiectele abordate sau care dintre acţiunile mele îl fac să se închidă în el, când eu nu-i ascund nimic.

Mă vede exact aşa cum sunt.

Eu nu îl văd *deloc.*

Ridic repede mâna şi îmi şterg o lacrimă, care, nu ştiu cum, a reuşit să mi se prelingă pe obraz. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să mă vadă plângând. Oricât de conştientă aş fi că am depăşit de mult pragul de implicare ce îmi permitea să consider toate astea sex fără obligaţii, sunt, de asemenea, prea implicată ca să mă pot opri. Sunt îngrozită că aş putea să-l pierd pentru totdeauna, aşa că mă vând ieftin şi accept orice îmi oferă, chiar dacă merit mai mult.

Miles îmi pune o mână pe umăr şi mă întoarce ca faţa spre el. Când, în loc să mă uit la el, prefer să studiez apa, îmi pune un deget sub bărbie şi mă forţează să-l privesc în ochi. îi permit să-mi ridice faţa, dar nu mă uit la el, ci undeva în sus, spre dreapta, încercând să îmi alung lacrimile.

— îmi pare rău.

Nu ştiu pentru ce îşi cere scuze. Nu ştiu nici măcar dacă *el* ştie pentru ce îşi cere scuze. Dar amândoi ştim că lacrimile mele au de

a face cu el, aşadar, cel mai probabil, îşi cere scuze doar pentru asta. Pentru că ştie că nu este în stare să-mi ofere ceea ce vreau.

îmi eliberează bărbia şi mă strânge la piept. îmi apăs urechea peste inima lui, iar el îşi sprijină bărbia pe creştetul meu.

— Crezi că ar trebui să ne oprim? mă întreabă, încet.

Vocea lui e plină de teamă, de parcă ar spera ca răspunsul meu să fie nu, dar, totuşi, se simte obligat să mă întrebe.

— Nu, şoptesc.

Oftează adânc. Pare să fie un oftat de uşurare, dar nu sunt sigură.

— Dacă te întreb ceva, poţi să-mi răspunzi sincer?

Ridic din umeri, pentru că sub nicio formă nu vreau să-i spun da, înainte să-i aud întrebarea.

— Continui să faci asta cu mine deoarece crezi că o să mă răzgândesc? Deoarece crezi că există vreo şansă, oricât de mică, să mă îndrăgostesc de tine?

Acesta este singurul motiv pentru care încă fac asta, Miles.

Totuşi, nu-i răspund cu voce tare. Nu-i zic nimic.

— Pentru că *nu pot*, Tate. Eu doar…

Vocea i se stinge şi tace. îi analizez cuvintele şi faptul că a spus că *nu poate* nu că *nu vrea*. Vreau să îl întreb de ce nu poate. E speriat? Nu sunt potrivită pentru el? îi este frică să numi frângă inima? Dar nu-l întreb, pentru că niciunul dintre răspunsurile la aceste întrebări nu m-ar putea linişti. Niciunul dintre aceste scenarii nu este un motiv suficient de puternic să-i refuzi inimii orice şansă la fericire.

De aceea nu-l întreb, deoarece simt că, poate, încă nu sunt pregătită să aflu adevărul. Poate că subestimez orice s-ar fi întâmplat ca să îl facă aşa. Pentru că, în mod sigur, *ceva* s-a întâmplat. Ceva ce, probabil, nu aş reuşi să înţeleg, chiar dacă aş afla ce este. Ceva ce i-a furat sufletul, aşa cum a zis Cap.

Braţele lui mă strâng mai tare şi modul în care mă ţine este grăitor. E mai mult decât o strângere în braţe. Mai mult decât o îmbrăţişare. Mă strânge la piept, ca şi cum s-ar teme că m-aş îneca, dacă mi-ar da drumul.

— Tate, şopteşte. Ştiu că o să-mi pară rău pentru aceste cuvinte, dar vreau să le auzi.

Se îndepărtează, numai cât să permită buzelor lui să-mi sărute părul, apoi mă strânge, din nou, cu putere.

— Dacă aş fi capabil să iubesc pe cineva... te-aş iubi pe tine.

La auzul cuvintelor lui, inima mea se umple de crăpături şi simt cum speranţa se strecoară printre ele, după care dispare, imediat.

— Dar nu sunt capabil. Deci, dacă e prea greu...

— Nu e, îl întrerup, făcând tot ce îmi stă în putere pentru a-l împiedica să termine tot ce e între noi.

Găsesc, cumva, puterea de a-l privi în ochi şi de a-i spune cea mai bună minciună din toată viaţa mea.

— îmi place asta, exact aşa cum e.

Ştie că mint. îi văd îndoiala în ochii îngrijoraţi, dar, cu toate astea, încuviinţează din cap. încerc să-l fac să se gândească la altceva, înainte să vadă ce simt cu adevărat. îmi înfăşor braţele strâns în jurul gâtului său, dar îşi îndreaptă atenţia spre uşa care tocmai se deschide. Mă uit şi eu şi îl văd pe Cap, târându-şi lent picioarele, pe puntea acoperişului. Se îndreaptă spre întrerupătorul de pe zid şi închide jeturile căzii cu hidro masaj. Apoi pleacă, încet, spre uşă, dar nu înainte să ne observe, cu colţul ochiului. Se întoarce, să ne vadă în întregime, de la aproximativ un metru şi jumătate.

— Tu eşti, Tate? întreabă, privind chiorâş.

— Da, eu, îi răspund, din aceeaşi poziţie, cu Miles.

— Hmm, începe Cap, măsurându-ne cu privirea. V-a mai spus cineva că vă stă foarte bine împreună?

Tresar, ştiind că nu este cel mai bun moment ca Miles să audă asta, mai ales după conversaţia incomodă, pe care tocmai am avut-o. De asemenea, ştiu ce vrea Cap să tacă.

— O să stingem lumina când plecăm, Cap, îi spune Miles, ignorându-i întrebarea şi deviind conversaţia.

Cap îşi îngustează ochii la el, clatină cu dezamăgire din cap şi începe să se retragă, din nou, spre uşă.

— Oricum, era o întrebare retorică, bombăneşte el.

îşi duce mâna la frunte şi salută aerul din faţa lui.

— Noapte bună, Tate, spune, mai tare.

— Noapte bună, Cap,

îl urmărim cu privirea până când uşa se închide în urma lui. îmi retrag mâinile din jurul gâtului lui Miles şi îl împing uşor în piept, până când se îndepărtează cu un pas şi îmi face loc să trec pe lângă el. înot înapoi, spre celălalt capăt al piscinei.

— De ce eşti, mereu, aşa de nepoliticos cu el? îl întreb.

Miles se lasă în apă, depărtându-şi braţele în faţa lui şi împingând în zidul din spate. înoată spre mine şi văd cum ochii îi rămân concentraţi asupra mea. înot cu spatele, până ajung la peretele opus al piscinei. Continuă să vină spre mine. Aproape ne ciocnim, dar se opreşte şi se agaţă cu braţele de capătul bazinului, de-o parte şi de alta a capului meu trimiţându-mi valuri spre piept.

— Nu sunt nepoliticos cu el.

Buzele lui îmi ating gâtul şi îl sărută uşor, croindu-şi un drum chinuitor de lent, în sus, până la ureche.

— Numai că nu-mi place să răspund la întrebări.

Cred că asta am lămurit-o deja.

îmi dau capul în spate câţiva centimetri, ca să-i văd faţa. încerc să mă concentrez asupra ochilor lui, dar are picături de apă pe

buze şi mi-e greu să nu mă holbez.

— Oricum, e un bătrân. Nu ar trebui să fii nepoliticos cu bătrânii. Şi e al naibii de amuzant, dacă ajungi să îl cunoşti.

Miles râde puţin.

— îl place, huh?

Pare amuzat. Dau aprobator din cap.

— Da. îl plac foarte mult. Uneori, îl plac mai mult decât te plac pe tine.

Acum râde cu poftă şi se apleacă din nou, depunându-mi un sărut pe obraz. Mâna i se modelează după forma cefei mele şi ochii îi coboară spre gura mea.

— îmi place că îl placi, îmi spune, ridicându-şi, încă o dată, ochii spre ai mei. N-o să mai fiu nepoliticos cu el, îţi promit.

îmi muşc buza, ca să nu-şi dea seama cât de mult vreau să zâmbesc, pentru faptul că tocmai mi-a făcut o promisiune. E o promisiune simplă. Dar mă face să mă simt mai bine.

Mâna îi urcă spre maxilarul meu şi îmi atinge buza, cu degetul mare. Mi-o trage dintre dinţi.

— Ce ţi-am spus, să nu te mai opreşti din zâmbit?

îmi ia buza între dinţii lui şi o muşcă uşor, apoi îi dă drumul.

Temperatura din piscină pare să se fi ridicat cu vreo cinci grade.

Gura lui îmi atinge gâtul şi depune un geamăt puternic, pe pielea mea. îmi las capul pe spate şi îl sprijin de marginea piscinei, în timp ce el continuă să mă sărute, din ce în ce mai jos.

— Nu mai vreau să înot, mă amunţă, revenind cu buzele de la baza gâtului, la gură.

— Păi, atunci, ce vrei? îl întreb, cu vocea o şoaptă pierdută.

— Pe tine, declară, fără ezitare. în duşul meu. Pe la spate.

înghit în sec şi stomacul mi se strânge ghem.

— Uau! Foarte explicit.

— Şi pe pat, continuă el. Cu tine deasupra, încă udă, de la duş.

Inspir adânc şi, când expir, amândoi putem auzi tremurul.

— Ok, încerc să articulez, dar gura lui e din nou peste a mea, înainte să-mi termin cuvântul.

Şi, din nou, o conversaţie care ar fi trebuit să-mi deschidă ochii este dată la o parte, pentru a face loc singurului lucru pe care vrea să mi-l ofere.

capitolul treizeci MILES

Cu şase ani în urmă

Mergem în tăcere spre o zonă de aşteptare goală. Tata se aşază primul, iar eu ocup, cu ezitare, un loc din faţa lui. îi aştept mărturisirea, dar el nu ştie că nu am nevoie de ea. Ştiu despre relaţia lui cu Lisa. Ştiu de cât timp durează.

— Mama ta şi cu mine…

Se uită la podea.

Nici măcar nu poate să mă privească în ochi.

— Am hotărât să ne despărţim, când aveai şaisprezece ani. însă, la cât de mult eram plecat, a fost mult mai bine, din punct de vedere financiar, să aşteptăm până la absolvirea ta şi apoi să începem procedurile de divorţ, aşa că asta am decis să facem. De când aveam şaisprezece ani?

Atunci s-a îmbolnăvit ea, când aveam şaisprezece ani.

— Eram despărţiţi de aproape un an, când am cunoscut-o pe Lisa.

Se uită la mine, acum. E sincer.

— Când a aflat că e bolnavă, am făcut ceea ce trebuia, Miles. Era mama ta şi nu am putut să o părăsesc atunci când avea cea

mai mare nevoie de mine.

Mă doare în piept.

— Ştiu că ai pus lucrurile cap la cap, continuă el. Ştiu că ţi-ai dat seama. Ştiu că m-ai urât, crezând că am avut o aventură, în timp ce ea era bolnavă, şi mi-a fost greu să te las să crezi asta.

— Atunci, de ce ai făcut-o? îl întreb. De ce m-ai lăsat să cred

asta?

Se uită, din nou, la podea.

— Nu ştiu. Am crezut că, poate, există o şansă ca tu să nu-ţi dai seama că mă întâlnesc cu Lisa de mai mult timp decât ţi-am dat de înţeles, aşa că am crezut că ţi-aş face mai mult rău decât bine, aducând vorba despre asta. Nu mi-a plăcut gândul de a-ţi spune că mariajul meu cu mama ta a eşuat. Nu am vrut să crezi că a murit nefericită.

— Nu a murit nefericită, îl liniştesc. Ai fost acolo pentru ea, tată. Amândoi am fost.

Apreciază că îi spun asta, pentru că ştie că este adevărat. Mama a fost fericită cu viaţa ei.

Fericită cu mine.

Mă face să mă întreb dacă ar fi dezamăgită acum, dacă ar vedea cum s-au schimbat lucrurile.

— Ar fi mândră de tine, Miles, îmi spune tata. De felul în care te-ai descurcat, îl îmbrăţişez.

Aveam nevoie să aud asta, mai mult decât credeam.

capitolul treizeci şi unu
TATE

încerc să îl ascult pe Corbin, trăncănind despre conversaţia pe care a avut-o cu mama, dar singurul lucru la care mă pot gândi este că Miles trebuie să ajungă acasă, în orice moment. Au trecut zece

zile de când a plecat şi e cea mai lungă perioadă în care nu ne-am văzut, după săptămânile în care nu ne-am vorbit.

— I-ai spus lui Miles? întreabă Corbin.

— Ce să-i spun?

Corbin se întoarce cu faţa spre mine.

— Că te muţi.

Arată spre mănuşa de bucătărie, de lângă mine.

îi arunc mănuşa şi clatin din cap.

— N-am mai vorbit cu el de săptămâna trecută. O să-i spun, probabil, în seara asta.

Sincer, toată săptămâna am vrut să-i spun că mi-am găsit apartament, dar asta ar fi însemnat să-l sun sau să-i trimit un mesaj, două lucruri pe care noi nu le facem. Nu ne trimitem mesaje decât când suntem amândoi acasă. Cred că procedăm aşa pentru că ne ajută să păstrăm limitele pe care mi le-am impus.

Oricum, nu e ca şi cum mutarea ar fi o cine ştie ce schimbare. Mă mut la câteva străzi distanţă. Am găsit un apartament care e mai aproape atât de serviciu, cât şi de şcoală. Nu e într-o clădire ultramodernă, din centru, dar îmi place.

Totuşi, mă întreb cum va schimba asta situaţia dintre mine şi Miles. Cred că ăsta este unul din motivele pentru care nu i- am spus că vreau să-mi găsesc propriul apartament. în mintea mea, se ascunde spaima că dacă nu mai locuiesc vizavi de el, toată treaba asta o să i se pară prea incomodă şi va opri, pur şi simplu, ceea ce se petrece între noi.

Corbin şi cu mine ridicăm privirea, imediat ce uşa apartamentului se deschide şi în ea se aude un uşor ciocănit. îi arunc lui Corbin o privire fugară, iar el îşi dă ochii peste cap.

încă se adaptează.

Miles păşeşte în bucătărie şi văd un zâmbet, care vrea să-i apară pe buze, când mă vede, dar şi-l opreşte, când dă cu ochii de

Corbin.

— Ce găteşti? îl întreabă Miles.

Se sprijină de perete şi îşi încrucişează braţele la piept, dar ochii i se plimbă pe picioarele mele. Fac o pauză, când observă că port o fustă, iar el zâmbeşte în direcţia mea. Din fericire, Corbin încă se uită spre aragaz.

— Cina, răspunde Corbin, scurt şi la obiect.

îi ia ceva să se adapteze.

Miles se uită, din nou, spre mine şi rămâne tăcut, pentru câteva secunde.

— Bună, Tate, îmi spune.

Zâmbesc.

— Bună!

— Cum au mers examenele din presesiune?

Ochii lui sunt peste tot, numai pe faţa mea nu.

— în regulă, îi răspund.

Murmură un arăţi bine.

Zâmbesc şi îmi doresc mai mult decât orice altceva ca fratemeu să nu fi fost acum, aici, pentru că încerc din răsputeri să nu îmi arunc braţele în jurul lui Miles şi să-l sărut de nu mai pot.

Corbin ştie de ce e Miles aici. Miles şi cu mine doar încercăm respectăm faptul că lui Corbin încă nu-i place ce se întâmplă între noi, aşa că păstrăm distanţa.

Miles îşi muşcă obrazul şi îşi face de lucru cu mânecile cămăşii, în timp ce mă priveşte. în bucătărie se aşterne liniştea, iar Corbin tot nu îl bagă în seamă. Miles pare să fie pe punctul de a răbufni.

— Fir-ar! începe, traversând bucătăria şi repezindu-se spre mine.

Ămi ia faţa în mâini şi mă sărută, lung şi apăsat, în faţa lui Corbin.

Mă sărută.

în faţa lui Corbin.

Nu despica firul în patru, Tate!

Mă apucă de mâini şi mă trage afară din bucătărie. Din câte ştiu, Corbin încă se uită la aragaz, încercând din răsputeri să ne ignore.

încă se adaptează.

Ajungem în sufragerie şi Miles îşi dezlipeşte gura de a mea.

— Toată ziua, n-am fost în stare să mă gândesc la nimic altceva, îmi mărturiseşte. Deloc.

— Nici eu.

Mă trage de mână, spre uşa de la intrare. îl urmez. O deschide, merge spre apartamentul lui, îşi scoate cheia din buzunar. Bagajul lui e încă afară, pe hol.

— Ce caută bagajul tău aici?

Miles împinge uşa apartamentului.

— Nu am ajuns încă acasă, îmi explică.

Se răsuceşte şi îşi ridică lucrurile, apoi îmi deschide uşa.

— Ai venit întâi la mine?

Aprobă din cap, apoi îşi aruncă geanta de mână pe canapea şi împinge geamantanul lângă perete.

— Mda, îmi spune.

Mă prinde de mână şi mă trage spre el.

— Ţi-am spus, Tate. Nu m-am gândit la nimic altceva.

Zâmbeşte şi îşi coboară capul, să mă sărute.

Chicotesc.

— Vaaai, ţi-a fost dor de mine, îl tachinez.

Se trage înapoi. I se încordează tot corpul, de parcă tocmai i- aş fi mărturisit că îl iubesc.

— Relaxează-te, îi spun. Ai voie să-mi duci dorul, Miles. Asta nu-ţi încalcă regulile.

Face câţiva paşi în spate.

— Ţi-e sete? mă întreabă, schimbând subiectul, ca de obicei.

Se întoarce şi se îndreaptă spre bucătărie, dar s-a schimbat cu totul. Comportamentul, zâmbetul, entuziasmul de a mă vedea, după zece zile de absenţă.

Stau în sufragerie şi văd cum totul se prăbuşeşte.

Realitatea îmi dă o palmă, dar mă simt de parcă tocmai m-ar fi lovit un meteorit.

Omul ăsta nu e în stare nici măcar să accepte că i-afost dor de mine.

Am trăit cu speranţa că, dacă am suficientă răbdare cu el, în cele din urmă, va reuşi să-şi înfrângă toate reţinerile. Timp de câteva luni bune, am presupus că, poate, îi vine greu să accepte modul în care lucrurile au evoluat între noi şi că are nevoie de timp, dar, acum, mi-e clar. Nu e vina lui.

E vina *mea.*

Eu sunt ceea care nu poate să accepte cum stau lucrurile între noi.

— Te simţi bine? mă întreabă Miles, din bucătărie.

Iese din spaţiul obstrucţionat de dulapuri, pentru a mă vedea. Aşteaptă să îi răspund, dar nu pot.

— Ţi-a fost dor de mine, Miles?

Şi se ridică din nou armura, ca să-l protejeze. îşi fereşte privirea şi se întoarce în bucătărie.

— Noi nu ne spunem lucruri de genul ăsta, Tate, îmi răspunde răspicat.

Răceala e din nou în vocea lui.

El chiar vorbeşte serios?

— Nu?

Fac câţiva paşi, spre bucătărie.

— Miles. E o frază obişnuită. Nu presupune niciun fel

de angajament. Nici măcar nu înseamnă iubire. Prietenii o spun prietenilor.

Se sprijină de barul din bucătărie şi mă priveşte cu calm.

— Dar noi nu am fost niciodată prieteni. Şi nu vreau să încalc singura ta regulă şi să-ţi dau speranţe deşarte, aşa că nu o spun.

Nu pot explica ce mi se întâmplă, pentru că nu ştiu. Dar mă simt de parcă toate lucrurile pe care le-a spus sau le-a făcut, şi m-au durut, mă străpung în acelaşi timp. Vreau să urlu la el. Vreau să îl urăsc. Vreau să ştiu ce dracu' i s-a putut întâmpla, care să-l aducă în stare să-mi spună lucruri care mă rănesc mai mult decât m-a rănit oricare alt cuvânt, vreodată.

M-am săturat să calc apa!

M-am săturat să mă comport ca şi cum nu m-ar distruge dorinşa de a şti totul despre el!

M-am săturat să pretind că nu este peste tot! Că nu este totul! Că nu este *singurul*!

— Ce ţi-a făcut acea femeie? şoptesc.

— Nu face asta, îmi răspunde.

Cuvintele sunt o avertizare. O ameninţare.

M-am săturat atât de mult să-i văd durerea din ochi şi să nu ştiu motivul din spatele ei! M-am săturat să nu ştiu care sunt cuvintele pe care nu am voie să le folosesc în preajma lui!

— Spune-mi.

îşi fereşte privirea.

— Du-te acasă, Tate.

îmi întoarce spatele şi strânge marginea hiatului din bucătărie, lăsându-şi capul să-i cadă între umeri.

— Să ţi-o trag!

Mă răsucesc pe călcâie şi ies din bucătărie. Când ajung în sufragerie, îl aud venind după mine, aşa că mă grăbesc. Ajung la

uşa de la intrare şi o deschid, dar palmele lui se lovesc de ea, chiar deasupra capului meu, şi o închid.

Strâng puternic din ochi, pregătindu-mă să aud cuvintele care mă vor sfâşia complet, pentru că n-am nicio îndoială că aşa va fi.

Are faţa lângă urechea mea şi pieptul lipit de spatele meu.

— Asta am făcut, Tate. *Ne-am tras-o.* Ţi-am spus-o clar, din prima zi.

Pufnesc în râs, pentru că nu ştiu ce altceva să fac. Mă întorc şi mă uit în sus, la el. Nu face niciun pas în spate şi, în acest moment, e mult mai intimidant decât l-am văzut, vreodată.

— Crezi că mi-ai spus-o clar? îl întreb. Spui numai prostii, Miles!

Tot nu se mişcă, dar maxilarul i se încordează.

— Cum adică nu ţi-am spus-o clar? Două reguli. N-avea cum să fie mai clar de-atât.

Râd, neputând să-mi cred urechilor, apoi vărs tot ce mă apasă pe inimă, în acelaşi timp.

— E o diferenţă imensă între a i-o trage cuiva şi a face dragoste. Nu mi-ai mai tras-o de mai bine de o lună. De fiecare dată când eşti în mine, faci dragoste cu mine. Simt asta, după felul în care mă priveşti. îmi duci dorul, atunci când nu suntem împreună. Te gândeşti tot timpul la mine. Nu poţi aştepta zece secunde, să intri în propriul apartament, înainte să vii să mă vezi. Aşadar, să nu care cumva să îndrăzneşti să-mi spui că mi- ai spus-o clar din prima zi, pentru că eşti cel mai obtuz om pe care l-am întâlnit în viaţa mea!

Respir.

Parcă respir pentru prima dată, după mai bine de o lună.

Poate să facă orice vrea cu toate astea. S-a terminat cu încercările.

Expiră calm, controlat şi face câţiva paşi în spate. Tresare şi se

întoarce cu spatele, ca şi cum nu ar vrea să-i citesc pe faţă emoţiile, care, evident, sunt prezente undeva, adânc, în sufletul lui. Palmele îi strâng ceafa, cu putere şi rămâne în această poziţie un minut întreg, fără să se mişte. începe să expire calm, o dată, de două ori, de parcă ar face tot ce îi stă în puteri pentru a se aduna şi a nu izbucni în plâns. Când îmi dau seama ce se întâmplă, inima începe să mă doară. Este sfâşiat, cu totul.

— Dumnezeule, şopteşte, cu vocea plină de durere. Ce ţi-am făcut, Tate!

Merge cu spatele înspre perete şi se prăbuşeşte pe el, apoi alunecă pe podea. Genunchii i se ridică şi îşi sprijină coatele pe ei, acoperindu-şi faţa cu palmele. Umerii încep să-i tremure şi nu scoate niciun sunet.

Plânge.

Miles Archer plânge.

Este acelaşi plânset sfâşietor din noaptea în care l-am întâlnit.

Acest bărbat în toată firea, acest zid din beton armat se prăbuşeşte complet, chiar în faţa mea.

— Miles, şoptesc.

Vocea mea e mică, în comparaţie cu tăcerea lui imensă. Mă apropii şi îngenunchez în faţa lui. îmi înfăşor braţele în jurul umerilor lui şi îmi aplec capul lângă al lui.

Nu-l mai întreb ce s-a întâmplat, pentru că mi-e groază să afla.

capitolul treizeci şi doi MILES

Cu şase ani în urmă

Lisa îl iubeşte pe Clayton.

Tata îl iubeşte pe Clayton.

Clayton reuneşte familiile.

Este deja eroul meu, deşi are numai două zile.

La puţin timp după ce tata şi Lisa pleacă, vine Ian. Spune că nu

vrea să-l ţină în braţe pe Clayton, dar Rachel îl convinge. Nu se simte în largul lui, pentru că nu a mai ţinut, niciodată, un bebeluş în braţe, dar îl ţine.

— Slavă Cerului că seamănă cu Rachel! spune Ian.

Sunt de acord cu el.

Ian o întreabă pe Rachel dacă i-am povestit vreodată ce i-am spus lui, după ce am întâlnit-o.

Nu ştiu la ce se referă.

Ian râde.

— După ce te-a condus la oră, în prima zi, ţi-a făcut o poză, din banca lui, îi povesteşte Ian. Mi-a trimis-o şi mi-a scris: „Ea e viitoarea mamă a copiilor mei.”

Rachel se uită la mine.

Ridic din umeri.

Sunt stânjenit.

Rachel adoră că i-am spus asta lui Ian. Mă bucur că Ian i-a spus. Doctorul vine şi ne anunţă că putem pleca acasă, chiar acum. Ian mă ajută să duc totul în maşină şi o aduc în faţa uşii spitalului. înainte să urc în camera lui Rachel, Ian mă atinge pe umăr. Mă întorc spre el.

Mi se pare că vrea să mă felicite, dar, în loc de asta, mă îmbrăţişează.

Este ciudat, dar nu este. îmi place că e mândru de mine. Mă face să mă simt bine. Ca şi cum fac totul corect.

Ian pleacă.

Plecăm şi noi. Eu, Rachel şi Clayton.

Familia mea.

O vreau pe Rachel pe scaunul din dreapta, lângă mine, dar ador că merge în spate, cu el. Ador cât de mult îl iubeşte. Ador că sunt atras şi mai mult de ea, acum, când a devenit mamă. Vreau să o sărut. Vreau să-i mai spun o dată că o iubesc, dar cred că îi spun

de mult prea multe ori. Nu vreau să se sature să o audă. – Îţi mulţumesc pentru acest copil, îmi spune, de pe bancheta din spate.

E frumos.

Râd.

— Tu ai făcut partea frumoasă, Rachel. De la mine nu a luat decât ouăle.

Râde. Râde cu poftă.

— O, Dumnezeule, ştiu! îmi spune. Sunt aşa de mari!

Râdem amândoi de ouăle mari ale fiului nostru.

Ea oftează.

— Odihneşte-te, o îndemn. N-ai dormit de două zile.

O văd zâmbind, în oglinda retrovizoare.

— Dar nu pot să mă opresc din a-l privi.

Eu nu pot să mă opresc din a te privi pe tine, Rachel.

Dar mă opresc, pentru că traficul de pe şosea e mai luminos decât ar trebui să fie.

Mâinile mi se strâng pe volan.

Prea luminos.

Am auzit mereu că, înainte să mori, toată viaţa îţi trece prin faţa ochilor, într-un fel, e adevărat, însă, nu vine în ordine sau măcar în amintiri întâmplătoare. Numai o singură imagine se FIXEAZĂ în mintea ta şi devine *tot* ce simţi şi *tot* ce vezi.

Nu-ţi trece viaţa *în sine* prin faţa ochilor.

Ceea ce vezi sunt persoanele care *reprezintă* viaţa ta. Rachel şi Clayton.

Nu-i văd decât pe ei doi, *toată viaţa mea,* trecându-mi prin faţa ochilor.

Sunetul devine totul.

Totul.

înăuntrul meu, în afara mea, prin mine, sub mine, peste mine.

RACHEL, RACHEL, **RACHEL.**

Nu o găsesc.

CLAYTON, CLAYTON, **CLAYTON.**

Sunt ud. E frig. Capul mă doare. Braţele mă dor.

Nu pot s-o văd, nu pot s-o văd, nu pot s-o văd, nu pot s-o văd.

Linişte.

Linişte.

Linişte.

LINIŞTE ASURZITOARE.

— Miles!

Deschid ochii.

E ud, e ud, apă peste tot, e ud.

E apă în maşină, îmi desfac centura de siguranţă şi mă duc spre ea. Are mâinile scaunul copilului.

— Miles, ajută-mă! E blocat! încerc, încerc, din nou.

Dar şi ea trebuie să iasă.

Şi ea trebuie să iasă.

Lovesc geamul cu piciorul şi îl sparg. Am văzut asta într-un film,

cândva.

Asigură-te că există o cale de ieşire, înainte să se lase prea multă presiune pe ferestre.

— Rachel, ieşi! îl iau eu! îmi spune că nu. încearcă întruna să-l scoată. *îl iau eu, Rachel.*

Nu poate să iasă. Are centura blocată. E prea strânsă.

Dau drumul scaunului şi mă întind spre centura ei. Mâinile îmi sunt sub apă, când o găsesc.

Mă loveşte peste mâini şi încearcă să mă împingă la o parte. – Scoate-l mai întâi pe el! ţipă. Scoate-l mai întâi pe ei!

Nu pot.

Sunt amândoi blocaţi.

Eşti blocată, Rachel.

Dumnezeule!

Mi-e încă.

Lui Rachel îi e fiică.

E apă peste tot. Nu mai pot să-l văd.

Nu o mai văd nici pe ea.

Pe el nu îl mai aud.

Mă întind, din nou, la centura ei.

O desfac.

O prind de mâini. Geamul ei nu e spart.

Al meu e.

O trag în faţa. Se luptă cu mine.

Ea se luptă cu mine.

Nu se mai luptă.

Luptă-te cu mine, Rachel!

Luptă-te!

Mişcă-te!

Cineva se întinde prin fereastră.

— Dă-mi mâna ei! îl aud strigând.

Acum, apa intră prin fereastra mea. întreaga banchetă din spate e în apă.

Totul este apă. îi dau mâna lui Rachel. Mă ajută să o scot afară.

Totul este apă. încerc să-l găsesc.

Nu pot să respir, încerc să-l găsesc.

Nu pot să respir, încerc să-l salvez.

Vreau să fiu eroul lui.

Nu pot să respir.

Aşa că mă opresc.

Linişte.

Linişte.

Linişte.

Linişte.

Linişte.

Linişte.

Linişte.

Linişte.

URLET ASURZITOR, îmi acopăr urechile cu palmele, îmi acopăr inima cu o armură.

Tuşesc, până când pot să respir, din nou. Deschid ochii. *Suntem într-o barcă.*

Mă uit în jur. *Suntem pe un lac.* îmi aduc mâna la gură.

Mâna mea e roşie.

Acoperită cu sânge la fel de roşu ca părul lui Rachel. *Rachel.*

O găsesc pe Rachel.

Clayton.

Nu-l găsesc pe Clayton. împing în mâni şi mă mişc spre marginea bărcii. *Trebuie să îl găsesc.*

Cineva mă opreşte. Cineva mă trage înapoi. Cineva nu mă lasă.

Cineva îmi spune că e prea târziu,

Cineva îmi spune că îi pare rău.

Cineva îmi spune că nu putem ajunge la el. Cineva îmi spune că am căzut de pe pod, după impact. Cineva îmi spune că îi pare *foarte* rău.

Mă mişc spre Rachel. încerc să o iau în braţe, dar nu mă lasă. Ţipă.

Suspină. PLÂNGE. JELEŞTE.

Mă loveşte cu mâinile.

Mă loveşte cu picioarele.

Spune că trebuia să-l salvez pe el, în locul ei.

Dar am încercat să vă salvez pe amândoi, Rachel.

— Trebuia să-l salvezi pe *el,* Miles! plânge ea. Trebuia să-l salvezi pe *el.*

Trebuia să-l salvezi pe *el.*

Trebuia să-l salvezi pe *EL.*

Suspină. PLÂNGE. **JELEŞTE.**

O iau în braţe, oricum.

O las să mă lovească.

O las să mă urască.

Rachel mă urăşte.

O iau în braţe, oricum.

Rachel plânge, dar e tăcută. Plânge atât de tare, încât gâtul ei nu poate să emită niciun sunet. Corpul ei plânge, dar vocea ei nu.

Distrusă.

Distrusă.

DISTRUSĂ.

Plâng cu ea. Plâng, şi plâng, şi plâng, şi plâng, şi plângem, şi plângem, şi plângem.

Distrusă.

Acum, apa este totul.

Mă uit la Rachel. *Văd numai apă.*

închid ochii. *Văd numai apă.*

Mă uit la cer. *Văd numai apă.*

Doare atât de tare! N-am ştiut niciodată că o inimă poate susţine greutatea întregii lumi.

Nu-i mai fac viaţa lui Rachel mai bună.

Te-am distrus, Rachel.

Familia mea.

Eu, tu şi Clayton.

DISTRUŞI.

Nu mă mai poţi iubi, după toate astea, Rachel.

capitolul treizeci şi trei
TATE

Mâinile mele îl ating, îl mângâie pe spate, îi trec prin păr. Plânge, şi singurul lucru pe care pot să-l fac este să-i spun că nu contează. Vreau să-i spun să uite tot ce i-am zis în seara asta. Vreau să fac tot ce îmi stă în putinţă să-i fac durerea să dispară, pentru că, orice s-ar fi întâmplat, nu ar trebui să mai conteze. Orice s-ar fi întâmplat, nimeni nu merită să simtă ceea ce simte el, acum.

îi dau la o parte mâinile de pe faţă şi mă urc în poala lui. îi

prind chipul în palme şi îl ridic spre mine. îşi ţine ochii închişi.

— Nu trebuie să ştiu, Miles.

Mă înlănţuie cu braţele şi îşi îngroapă faţa în pieptul meu. Respiraţia lui sacadată se accelerează, în încercarea de a-şi suprima emoţiile. îi înconjor capul cu braţele şi îl sărut pe păr, apoi continui să îl sărut pe frunte, până când se trage înapoi şi se uită la mine.

Nicio armură din lume şi niciun zid, oricât de gros ar fi, nu poate ascunde dezastrul din privirea lui. Este atât de evident şi atât de puternic, încât trebuie să-mi ţin respiraţia, pentru a nu izbucni în plâns alături de el.

Ce s-a întâmplat cu tine, Miles?

— Nu trebuie să ştiu, îi repet, clătinând din cap.

Mâinile lui mi se mută la ceafă şi îşi lipeşte gura de a mea, puternic şi dureros. Se mişcă în faţă, până când ajung cu spatele pe podea. îmi scoate tricoul şi mă sărută atât de disperat, de furios, umplându-mi gura cu gustul lacrimilor lui.

O să fac tot ce vrea să fac, numai să nu-l mai văd suferind aşa cum suferă acum.

îmi strecoară mâna sub fustă şi începe să-mi scoată lenjeria, în acelaşi moment în care eu îmi bag degetele mari prin găicile blugilor lui şi îi trag în jos. Lenjeria îmi ajunge la glezne şi o arunc pe jos, în timp ce el îmi prinde ambele mâini şi mi le ridică deasupra capului, lipindu-le de podea.

îşi sprijină fruntea de a mea, dar nu mă sărută. închide ochii, dar eu rămân cu ei deschişi. Nu mai pierde timpul şi se strecoară între picioarele mele, desfăcându-le mai tare. îşi mută fruntea pe o parte a capului meu, apoi împinge, încet, în mine. Când a intrat complet, expiră, eliberându-se de o parte din durere. îndepărtându-şi din minte oroarea prin care a trecut.

Iese, apoi intră iar, de data asta cu toată puterea.

Doare.

Dă-mi durerea ta, Miles.

— Dumnezeule, Rachel, şoptește.

Dumnezeule, Rachel...

Rachel, Rachel, Rachel.

Cuvântul mi se repetă în minte.

Dumnezeule.

Rachel.

îmi întorc capul într-o parte. Este cea mai puternică durere pe care am simţit-o. Cea mai sfâşietoare.

Corpul i se oprește imediat, când îşi dă seama ce-a spus. Singurul lucru care se mai mişcă între noi sunt lacrimile ce mi se revarsă din ochi.

— Tate, îmi şoptește, sfărâmând liniştea dintre noi. Tate, îmi pare foarte rău.

Clatin din cap, dar lacrimile nu se opresc. Undeva, adânc, în sufletul meu, simt cum ceva se întărește. Ceva ce, cândva, a fost lichid, acum îngheaţă şi ăsta e momentul în care ştiu că mi-a ajuns.

Numele ăla.

A spus totul. Eu n-o să am niciodată trecutul lui, pentru că îi aparţine *ei.*

N-o să am niciodată viitorul lui, pentru că refuză să-l dea oricărei alte persoane care nu este ea.

Şi n-o să ştiu niciodată de ce, pentru că el n-o să-mi spună niciodată.

începe să iasă din mine, dar îmi strâng picioarele în jurul lui. Oftează adânc, lângă obrazul meu.

— Jur pe ce am mai sfânt, Tate. Nu mă gândeam la...

— Opreşte-te, îi şoptesc.

Nu vreau să-l aud cum se apără pentru ce s-a întâmplat.

— Termină şi atât, Miles.

Se ridică şi mă priveşte. Văd regretul, limpede ca lumina zilei, ascunzându-se în valul de lacrimi proaspete. Nu ştiu dacă e din cauza cuvintelor mele, care tocmai l-au sfâşiat, din nou, sau a faptului că amândoi suntem conştienţi că ăsta este sfârşitul, dar inima lui pare să se frângă, încă o dată.

Dacă aşa ceva mai e posibil.

O lacrimă îi cade din ochi şi ajunge pe obrazul meu. O simt alunecând şi combinându-se cu ale mele.

Tot ce vreau este să se sfârşească.

îl apuc de ceafă şi îmi lipesc gura de a lui. Nu se mai mişcă în mine, aşa că îmi arcuiesc spatele şi îmi lipesc şoldurile, mai tare, de el. Geme în gura mea şi împinge o dată, apoi se opreşte, din nou.

— Tate, îmi şopteşte pe buze.

— Termină şi atât, Miles, îi spun, printre lacrimi. Termină şi atât.

îmi cuprinde obrazul cu palma şi îmi sărută urehea. Plângem amândoi, mai tare, acum, dar simt că însemn mai mult decât asta, pentru el. Ştiu că aşa e. Simt cât de mult vrea să mă iubească, dar nu pot să concurez cu ceea ce îl opreşte. îmi înfăşor braţele în gâtului lui.

— Te rog, îl implor. *Te rog,,* Miles!

Plâng, îl rog să-mi dea ceva, dar nici măcar nu mai ştiu ce.

Se afundă, din nou, în mine. Mai tare, de data asta. Atât de tare, încât mă îndepărtez de el. îşi înfăşoară braţele în jurul umerilor mei şi ridică mâinile în sus, ca să mă ţină lipită de el, apoi continuă să se afunde în mine. împunsături puternice, lungi şi adânci, care ne smulg gemete la fiecare mişcare.

— Mai tare, îl rog.

împinge mai tare.

— Mai repede.

Se mişcă mai repede.

Amândoi ne luptăm să respirăm printre lacrimi. E intens. E sfâşietor. E devastator.

E urât.

E gata.

Imediat ce corpul lui încetează să se mişte deasupra mea, îl împing în umeri. Coboară de pe mine. Mă ridic în şezut şi îmi şterg lacrimile cu dosul palmelor, apoi sar în picioare şi îmi îmbrac lenjeria. Degetele lui mă prind de gleznă. Aceleaşi degete care m-au prins de aceeaşi gleznă, în prima noapte, când ne-am cunoscut.

— Tate, mă strigă, iar vocea îi este încărcată cu *totul.*

Fiecare emoţie în parte se înfăşoară pe fiecare literă a numelui meu, atunci când îl rosteşte.

Mă desprind din strânsoarea lui.

Mă îndrept spre uşă, încă simţindu-l în mine. încă simţindu- i gustul pe buze. încă simţindu-i lacrimile pătându-mi obrazul.

Deschid uşa şi ies.

O închid în urma mea şi este cel mai greu lucru pe care l-am făcut, vreodată.

Nu pot să parcurg nici cei doi metri până la apartamentul meu.

Mă prăbuşesc în hol.

Sunt lichid.

Sunt numai lacrimi.

capitolul treizeci şi patru MILES

Cu şase ani în urmă

Ne-am dus acasă. Nu în casa *noastră*.

Rachel a vrut-o pe Lisa. Rachel are nevoie de mama ei.

Parcă şi eu am nevoie de tata.

în fiecare noapte, o ţin în braţe. în fiecare noapte, îi spun că îmi pare rău. în fiecare noapte, nu ne putem opri din plâns.

Nu înţeleg cum poate fi atât de perfect. Cum viaţa, iubirea şi oamenii pot fi atât de perfecţi şi de frumoşi. Cum totul poate fi atât de perfect.

Apoi, nu mai este.

Este atât de urât!

Viaţa, iubirea şi oamenii devin urâţi.

Totul devine apă.

Seara asta e diferită. Este prima noapte, din ultimele trei săptămâni, în care nu plânge. O ţin în braţe, oricum. Vreau să mă bucur că nu plânge, dar mă sperie. Lacrimile înseamnă că simte ceva. Chiar dacă acel ceva este devastare, totuşi e *ceva*. în seara asta, nu sunt lacrimi.

O ţin în braţe, oricum. îi spun, încă o dată.

Nu-mi răspunde că e în regulă.

Nu-mi spune că nu e vina mea.

Nu-mi spune că mă iartă.

Totuşi, în seara asta, mă sărută. Mă sărută şi îmi scoate tricoul. îmi spune că vrea să facem dragoste. îi spun că nu ar trebui. îi spun că ar trebui să mai aşteptăm, încă două săptămâni. Mă sărută ca să nu mai vorbesc.

O sărut înapoi.

Rachel mă iubeşte din nou.

Cred.

Mă sărută ca şi cum m-ar iubi. Sunt blând cu ea. Mă mişc încet, îmi atinge pielea ca şi cum m-ar iubi. Nu vreau să o rănesc.

Plânge.

Te rog, nu plânge, Rachel.

Mă opresc, îmi spune să nu mă opresc, îmi spune să termin.

Să termin.

Nu-mi place cuvântul ăsta.

De parcă ar fi o treabă.

O sărut din nou.

Termin.

Miles,

Rachel mi-a scris o scrisoare.

îmi pare rău.

Nu.

Nu pot pot să fac asta. Durerea e prea mare.

Nu, nu, nu.

Mama mă duce înapoi, în Phoenix. O să rămânem amândouă, acolo. Acum, totul e mult prea complicat, chiar şi între ei. Tatăl tău ştie, deja.

Clayton apropie familiile.

Miles le desparte.

Am încercat să rămân. Am încercat să te iubesc. De fiecare dată când mă uit la tine, îl văd pe el. El este total. Dacă rămân, el va fi totul, mereu. Ştii asta. Ştiu că înţelegi asta. Nu ar trebui să dau vina pe tine.

Dar o faci.

îmi pare foarte rău.

Ai încetat să mă iubeşti printr-o scrisoare, Rachel?

Cu dragoste,

Simt dragostea. Toate părţile ei urâte. O am în toţi porii. în vene. în amintiri. în viitor.

Rachel.

Diferenţa dintre faţa urâtă a iubirii şi faţa ei frumoasă este că cea frumoasă e mult mai uşoară. Te face sa simţi că plutesti. Te ridică. Te poartă pe braţele ei.

Părţile frumoase ale iubirii te poartă deasupra întregii lumi. Te ţin sus, deasupra tuturor relelor, şi te uiţi în jos, la restul lucrurilor şi gândeşti: *Uau! Mă bucur să sunt atât de sus.*

Uneori, părţile frumoase ale iubirii se mută înapoi, în Phoenix.

Părţile urâte ale iubirii sunt prea grele să se mute înapoi, în Phoenix. Părţile urâte ale iubirii nu te pot ridica.

Ele te

C

O

B

O

A

R

Ă.

Te apasă cu greutatea lor.

Te îneacă.

Te uiţi în sus şi te gândeşti: îmi doresc să fi fost acolo, sus.

Dar nu eşti.

Iubirea urâtă se *contopeşte* cu tine.

Te consumă.

Te face să urăşti totul.

Te face să realizezi că părţile frumoase nici nu merită trăite. Aşa, nu rişti niciodată să simţi *asta.* Nu rişti să simţi niciodată *urâtul.*

Aşa că renunţi. Renunţi la tot. Nu mai vrei iubire, niciodată, indiferent ce fel de iubire, pentru că niciun fel de iubire nu merită să mai trăieşti vreodată părţile ei urâte.

Nu-mi voi permite să mai iubesc pe nimeni, niciodată, Rachel.

Niciodată.

capitolul treizeci şi cinci
TATE

— Ultimul drum, anunţa Corbin, ridicând ultimele două cutii.

îi înmânez lui Corbin cheia noului meu apartament.

— Mai fac un tur şi ne întâlnim acolo.

îi deschid uşa lui Corbin, iar el iese din apartament. Rămân cu privirea la uşa de vizavi.

Nu l-am mai văzut şi nu am vorbit cu el, de săptămâna trecută. Am sperat, în mod egoist, că va apărea la uşa mea şi îşi va cere scuze altă parte, pentru ce să-şi ceară scuze? Nu m-a minţit

niciodată. Nu mi-a făcut promisiuni pe care să le fi încălcat.

Singurele momentele în care nu a fost brutal de sincer cu mine au fost cele în care nu vorbea. Momentele când mă privea, iar eu am presupus că sentimentele pe care le vedeam în ochii lui erau mai mult decât putea să exprime, cu voce tare.

Acum, e evident că am inventat toate acele sentimente, pentru a se potrivi cu ale mele. Emoţiile ocazionale, din spatele ochilor lui, pe care le vedeam când eram împreună au fost, cel mai probabil, o născocire a imaginaţiei mele. O născocire a speranţei mele.

Cercetez apartamentul pentru ultimă oară, pentru a mă asigura că am împachetat totul. Când ies şi închid uşa lui Corbin în urma mea, mişcările îmi sunt dictate de ceva ce mi-e necunoscut.

Nu-mi dau seama dacă este curaj sau disperare, dar mâna mi se strânge în pumn şi acel pumn bate la uşa lui.

îmi spun că sunt liberă să fug în lift, dacă trec zece secunde şi uşa nu se deschide.

Din nefericire, se deschide în şapte.

Gândurile mele încep să se amestece cu raţiunea, în timp ce uşa se deschide mai larg. înainte ca raţiunea să câştige şi să mă îndepărtez, Ian apare în prag. Când mă vede aici, expresia din ochii lui se schimbă, de la ospitalieră la compătimitoare.

— Tate, spune, învăluindu-mi numele într-un zâmbet.

îi observ privirea, îndreptându-se spre dormitorul lui Miles, înainte ca ochii să-i revină asupra mea.

— Lasă-mă să-l chem, îmi zice.

Simt ridicarea din mişcarea capului meu, dar inima face o coborâre: din piept, prin stomac şi direct pe podea.

— Tate e la uşă, aud vocea lui Ian.

întorc pe toate feţele fiecare cuvânt, fiecare silabă, căutând un indiciu, oriunde îl pot găsi. Vreau să ştiu dacă şi-a dat ochii peste

cap când a spus asta sau dacă a spus-o plin de speranţă. Dacă este cineva care ştie cum se va simţi Miles când mă va vedea în prag, acela este Ian. Din nefericire, vocea lui Ian nu dă nicio indicaţie cu privirea la ceea ce simte Miles, atunci când i se aduce la cunoştinţă prezenţa mea.

Aud paşi. Disec sunetul acelor paşi, în timp ce se apropie de sufragerie. Sunt paşi grăbiţi? Sunt ezitanţi? Sunt nervoşi?

Când ajunge la uşă, ochii îmi cad, prima oară, pe picioarele lui.

Nu primesc nimic de la ele. Niciun indiciu care să mă ajute să găsesc încrederea de care am atât de multă nevoie în acest moment.

Ştiu deja că vorbele mele vor fi răguşite şi slabe, dar le forţez să iasă, oricum.

— Plec, îi spun, holbându-mă la picioarele lui. Am vrut doar să-ţi spun la revedere.

Nu are nicio reacţie imediată, nici fizică, nici verbală. Ochii mei parcurg, în cele din umră, drumul curajos spre ai lui. Când îi văd expresia nepăsătoare, vreau să fac un pas în spate, dar mi- e frică să nu mă împiedic de inima mea.

Nu vreau să mă vadă căzând.

Regret că am ales să bat la uşa lui, iar asta, alături de concizia din răsunsul lui, mă consumă.

— La revedere, Tate.

capitolul treizeci şi şase MILES

în prezent

în sfârşit, ochii ei găsesc curajul de a-i întâlni pe ai mei, dar încerc să nu o văd. Când mă uit cu adevărat la ea, e prea mult. De fiecare dată când sunt cu ea, ochii ei şi gura ei şi vocea ei şi zâmbetul ei îmi găsesc toate punctele vulnerabile şi se infiltrează în

ele. Le acaparează. Le cuceresc. De fiecare dată când sunt în preajma ei, trebuie mă mă abţin, aşa că, de data asta, încerc să nu o văd decât cu ochii.

Spune că e aici pentru a-şi lua la revedere, dar nu pentru asta a venit, iar ea ştie asta. E aici pentru că s-a îndrăgostit de mine, chiar dacă i-am spus să nu o facă. E aici pentru că încă speră că o pot iubi şi eu.

Vreau, Tate. Vreau să te iubesc atât de mult, încât mă doare.

Nici nu îmi recunosc vocea când îi spun la revedere. Lipsa de setimente din spatele cuvintelor mele poate să le dea o interpretare greşită, să le facă odioase. O diferenţă ca de la cer la pământ faţă de apatia pe care încerc să o maschez şi una încă şi mai mare faţă de nevoia de a o implora să nu plece, pe care o simt.

Se uită, imediat, la picioarele ei. Pot să-mi dau seama că răspunsul meu tocmai a ucis-o, dar i-am dat destule speranţe deşarte. De câte ori o las să-mi pătrundă în suflet, o doare şi mai mult când o îndepărtez.

Dar e greu să o compătimesc, pentru că, oricât de mult ar suferi, nu ştie ce e durerea. Nu o cunoaşte aşa cum o cunosc eu. Eu o ţin în viaţă. îi dau de lucru. O îmbogăţesc, la cât de mult am experimentat-o.

Inspiră şi se uită, din nou, la mine, cu ochii un pic mai roşii şi mai umezi.

— Meriţi mult mai mult decât îţi îngădui să ai.

Se ridică pe vârfuri şi îşi pune mâinile pe umerii mei, apoi mă sărută pe obraz.

— La revedere, Miles.

Se întoarce şi se îndreaptă spre lift, exact în momentul în care Corbin iese din el şi se întâlneşte cu ea. O văd ridicându-şi mâna, pentru a-şi şterge lacrimile.

O văd plecând.

Închid uşa, aşteptând să simt măcar o mică undă de uşurare pentru faptul că am putut să o las să plece. În schimb, dau de singura senzaţie pe care inima mea e capabilă să o simtă: *durerea.*

— Eşti un mare idiot, îmi spune Ian, din spatele meu.

Mă întorc şi îl văd pe braţul canapelei, aruncându-mi o privire severă.

— De ce nu te duci după ea, chiar acum?

Pentru că urăsc sentimentul ăsta, Ian. Urăsc sentimentul pe care îl trezeşte în mine, deoarece mă umple de toate sentimentele pe care am încercat să le evit, în ultimii şase ani.

— De ce aş face aşa ceva? îl întreb, în drum spre camera mea.

Aud o bătaie în uşa de la intrare şi mă opresc. Expir frustrat înainte să mă întorc spre uşă, nevrând să o resping din nou. Totuşi, o voi face. Chiar dacă va trebui să apelez la cuvinte care o vor răni şi mai mult, trebuie să accepte că s-a terminat. Am lăsat lucrurile să meargă prea departe. La naiba, n-ar fi trebui să permit să înceapă, mai ales că amândoi ştiam cum se va termina.

Deschid uşa, dar, în locul lui Tate, în raza mea vizuală apare Corbin. Vreau să mă simt uşurat că nu este ea cea care stă acolo, ci el, dar expresia furioasă de pe faţa lui mă împiedică s-o fac.

Înainte să pot reacţiona, pumnul lui îmi nimereşte gura şi mă împleticesc spre canapea. Ian îmi opreşte căderea şi îmi recapăt echilibrul, înainte să mă întorc, din nou, cu faţa spre uşă.

— Ce dracu', Corbin? strigă Ian.

Mă ţine pe loc, presupunând că vreau să-mi iau revanşa.

Nu vreau. Am meritat-o.

Corbin se uită la noi, pe rând, apoi, în cele din urmă, îşi opreşte privirea asupra mea. Îşi duce pumnul la piept şi îl masează, cu

mâna cealaltă.

— Ştim cu toţii că ar fi trebuit să fac asta acum mult timp.

Prinde clanţă în închide uşa, dispărând, din nou, în hol.

Mă eliberez din strânsoarea lui Ian şi duc mâna la buză. Degetele îmi sunt pline de sânge.

— Acum, ce zici? întreabă Ian, plin de speranţă. Nici acum nu te duci după ea?

îl săgetez cu privirea, înainte să mă răsucesc pe călcâie şi să pornesc, cu pas apăsat, spre dormitor.

Ian râde tare. Este genul de râs care spune *eşti un mare idiot.* Dar că a spus-o deja, deci, se cam repetă.

Mă urmează în dormitor.

Nu am dispoziţia necetară pentru această conversaţie. Bine că ştiu să mă uit la oameni fără să-i văd cu adevărat.

Mă aşez pe pat, iar el intră în cameră şi se sprijină de tocul uşii.

— Sunt satul de asta, Miles. Şase ani nenorociţi am privit un zombi orbecăind în locul tău.

— Nu sunt un zombi, îi răspund, sec. Zombii nu pot să zboare.

Ian îşi dă ochii peste cap. Evident, nu are chef de glume. Ceea ce e bine, pentru că eu nu am chef să le fac.

Continuă să mă privească sever, aşa că îmi iau telefonul şi mă las pe spate, în pat, ca să pretind că nu e aici.

— Ea e prima care a reuşit să insufle viaţă în tine, din noaptea încarc te-ai înecat în nenorocitul ăla de lac!

O să-l răănesc. Dacă nu pleacă, în secunda asta, o să-l lovesc!

— Dispari!

— Nu.

Mă uit la el. îl *văd.*

— Dispari naibii de-aici, Ian!

Se duce la birou, trage scaunul şi se aşază pe el.

— Du-te dracului, Miles! N-am terminat.

— Dispari!

— Nu.

Nu mă mai cert cu el. Mă ridic şi ies. Vine după mine.

— Lasă-mă să-ţi pun o întrebare, continuă, urmându-mă în sufragerie.

— Şi, după aia, o să pleci.

Dă din cap că da.

— Şi, după aia, o să plec.

— Bine.

Mă priveşte în tăcere, câteva secunde.

Aştept răbdător întrebarea, ca să poată să plece înainte să-l lovesc.

— Ce-ar fi dacă ţi-ar spune cineva că poate să-ţi şteargă din minte, cu buretele, toată noaptea aia, dar, ca să facă asta, ar trebui să şteargă şi toate lucrurile bune. Toate amintirile cu Rachel. Fiecare cuvânt, fiecare sărut, fiecare *te iubesc*. Fiecare moment pe care l-ai petrecut cu fiul tău, indiferent cât de scurt. Prima dată când ai văzut-o pe Rachel ţinându-l în braţe. Primul moment în care tu l-ai ţinut în braţe. Prima dată când l-ai auzit plângând sau l-ai privit dormind. Toate acestea. Şterse. Pentru totdeauna. Dacă cineva ţi-ar spune că poate şterge toate lucrurile urâte, dar ai pierde şi toate celelalte lucruri... ai face-o?

Crede că îmi pune o întrebare pe care nu mi-am pus-o niciodată, până acum. Crede că nu mă gândesc la toate lucrurile astea în fiecare zi din nenorocita mea de viaţă?

— Nu ai spus ca trebuie să-ţi şi răspund la întrebare. Ai întrebat dacă poţi să mi-o pui. Acum, pleacă.

Sunt un om de cea mai joasă speţă.

— *Nu ai cum* să răspunzi la ea, îmi spune. Nu poţi să spui „da”.

— Cum, de altfel, nu pot să spun nici „nu”. Felicitări, Ian! M- ai blocat. La revedere!

încep să mă retrag spre camera mea, dar mă strigă, din nou. Mă opresc, îmi pun mâinile în şolduri şi plec capul. De ce nu se opreşte odată? Au trecut şase ani blestemaţi. Ar trebui să ştie că noapte aia m-a făcut aşa cum sunt. Ar trebui să ştie că nu o să mă schimb.

— Dacă te-aş fi întrebat asta acum câteva luni, ai fi spus „da”, până să-mi termin propoziţia. Răspunsul tău a fost mereu „da”. Ai fi renunţat la orice, ca să uiţi noaptea aia.

Mă întorc şi el ce duce spre uşă. O deschide, apoi se opreşte şi se mai uită o dată la mine.

— Dacă numai câteva luni cu Tate au făcut durerea suficient de suportabilă, încât răspunsul tău să fie *poate*, imaginează-ţi ce ar putea face pentru tine o viaţă întreagă alături de ea. închide uşa. închid ochii.

Ceva se întâmplă. Ceva din interiorul meu. E ca şi cum cuvinte lui au stârnit o avalanşă din gheţarul care îmi înconjoară inima. Simt bucăţi de gheaţa întărită desprinzându- se şi căzând, lângă celelalte bucăţi, care au început să cadă, din noaptea în care am întâlnit-o pe Tate.

Ies din lift şi mă duc la scaunul gol, de lângă Cap. Nici nu mă bagă în seamă. Se uită în celălalt capăt al holului, spre ieşire.

— Pur şi simplu ai lăsat-o să plece, îmi spune, fără ca măcar să încerce să-şi ascundă dezamăgirea din voce.

Nu răspund.

Se împinge cu mâinile în braţele scaunului, rearanjându-şi poziţia.

— Unii oameni... devin mai înţelepţi, odată cu trecerea timpului. Din nefericire, cei mai mulţi îmbătrânesc.

Se întoarce cu faţa spre mine.

— Tu eşti unul dintre cei care doar îmbătrânesc, pentru că eşti la fel de prost ca în ziua în care te-ai născut.

Cap mă cunoaşte suficient de bine, încât să-şi dea seama că aşa a trebuit să se întâmple. Mă cunoaşte de când eram mic; a lucrat administrator în clădirile de apartamente ale tatălui meu, încă de când m-am născut. înainte de asta, a lucrat pentru bunicul, făcând acelaşi lucru. Asta îmi garantează că ştie despre mine şi despre familia mea chiar mai multe decât ştiu eu.

— Trebuia să se întâmple, Cap, îi spun, scuzându-mă pentru faptul că am lăsat să plece singura fată care a reuşit să ajungă la mine, în mai mult de şase ani.

— Trebuia să se întâmple, nu-i aşa? se văicăreşte el.

De când îl ştiu şi în toate nopţile pe care mi le-am petrecut aici, vorbind cu el, niciodată nu şi-a spus părerea cu privire la deciziile pe care le-am luat. Ştie viaţa pe care mi-am ales-o după Rachel. Aruncă, ici şi colo, cuvinte pline de înţelepciune, dar niciodată o părere. M-a ascultat, timp de câteva luni, deschizându-mi sufletul despre situaţia cu Tate, dar stă mereu acolo, liniştit, răbdător, fără să-mi dea, vreodată, vreun sfat. Asta îmi place la el.

Simt că asta este pe cale să se schimbe.

— înainte să-mi ţii o predică, Cap, încep, înainte să poată continua. Ştii că îi e mai bine asa.

Mă întorc spre el.

— *Ştii* că aşa e.

Cap chicoteşte, dand din cap.

— Asta e foarte adevărat.

Mă uit la el, neîncrezător. Tocmai a fost de acord cu mine?

— Spui cumva că am luat decizia corectă?

Tace o secundă, apoi expiră zgomotos. Expresia i se schimonoseşte, de parcă gândurile lui nu sunt ceva ce vrea cu tot dinadinsul să împărtâşeaşcă. Se relaxează în scaunul lui şi îşi încrucişează braţele, strâns, la piept.

— Mi-am spus mereu să nu mă implic niciodată în problemele tale, băiete, pentru că un bărbat nu poate da sfaturi fără să ştie despre ce vorbeşte. Şi, Dumnezeu mi-e martor, în toţi cei optzeci de ani ai mei, nu am trecut prin nimic care să se poată compara cu ceea ce ai trăit tu. N-am nici cea mai vagă idee cum a fost sau ce ţi-a făcut. Doar când mă gândesc la noapte aia mi se strâng măruntaiele, de asta ştiu că şi tu o simţi în măruntaie. Şi în inimă. Şi în oase. Şi în suflet.

Închid ochii, dorindu-mi să-mi pot astupa urechile. Nu vreau să aud aşa ceva.

— Nimeni din viaţa ta nu ştie cum e să fii în pielea ta. Nici eu. Nici taică-tău. Nici prietenii ăia ai tăi. Nici măcar Tate. Numai o singură persoană mai simte ce simţi tu. Doar o singură persoană mai suferă cum suferi tu. Doar celălalt părinte al acelui băieţel, care îi duce dorul aşa cum i-l duci şi tu.

Acum, stau cu ochii strânşi şi fac tot ce pot să-i respect conversaţia, dar abia mă stăpânesc să nu mă ridic şi să plec. Nu are niciun drept să aducă vorba despre Rachel.

— Miles, îmi spune, încet.

Vocea lui e vehementă, de parcă ar vrea să îl iau în serios. Mereu o fac.

— Crezi că i-ai distrus fetei ăleia şansa la fericire, dar,

până nu îţi confrunţi trecutul, nu poţi să mergi mai departe. O să retrăieşti ziua aia în fiecare zi, până când o să mori, dacă nu te duci să vezi cu ochii tăi că ea e bine. Atunci, poate o să-ţi dai seama că e în regulă să fii şi tu fericit.

Mă aplec şi îmi trec palmele peste faţă, apoi îmi pun coatele pe genunchi şi mă uit în jos. Privesc cum o singură lacrimă îmi cade din ochi şi se loveşte de podea, la picioarele mele.

— Şi ce se întâmplă dacă ea nu e bine? îl întreb, în şoaptă.

Cap se apleacă în faţă şi îşi pune mâinile între genunchi. Mă întorc, îl privesc şi văd lacrimi în ochii lui, pentru prima dată în cei douăzeci şi patru de ani de când îl cunosc.

— Atunci, presupun că nu se schimbă nimic. Poţi să continui să simţi că nu meriţi să ai o viaţă, pentru că i-ai distrus-o pe a ei. Poţi să continui să eviţi tot ceea ce te face să *simţi* din nou.

Se apropie de mine şi îşi coboară vocea.

— Ştiu că te îngrozeşte gândul de a-ţi înfrunta trecutul. Asta îl îngrozeşte pe orice bărbat. Dar, uneori, nu o facem pentru noi. O facem pentru oamenii pe care îi iubim mai mult decât pe noi înşine.

capitolul treizeci şi şapte RACHEL

— Brad! strig. E cineva la uşă!

Iau un prosop de bucătărie şi mă şterg pe mâini.

— Mă duc acum, răspunde, trecând prin bucătărie.

Fac un inventar rapid al bucătăriei, ca să mă asigur că nu e nimic din ceea ce mama ar putea să critice. Dulapurile sunt curate. Podeaua e curată.

Să te văd ce poţi, mamă!

— Aşteaptă aici, îi spune Brad, persoanei de la uşa.

Aşteaptă aici?

Brad nu i-ar răspunde aşa mamei.

— Rachel, mă strigă Brad, din pragul bucătăriei.

Mă întorc spre el şi mă încordez, imediat. Expresia de pe faţa lui e una din cele pe care le văd rar. E rezervată. Ca şi când este pe punctul de a-mi spune ceva ce nu vreau să aud sau ceva ce crede că mă va răni. Primul meu gând zboară la mama şi mă cuprinde îngrijorarea.

— Brad, şoptesc. Ce e?

Mă ţin de dulapul din spatele meu. Mă străbate spaima bine cunoscută, care obişnuia să trăiască şi să respire înăuntrul meu, dar care acum mă mai cuprinde doar rareori.

Ca în acest moment, când soţul meu e prea înspăimântat să- mi spună ceva ce nu e sigur că vreau să aud.

— E cineva aici, care vrea să te vadă, îmi spune.

Nu ştiu cine l-ar putea face pe Brad atât de îngrijorat cum e acum.

— Cine?

Vine încet spre mine şi când ajunge în faţa mea, îmi cuprinde faţa în mâini. Se uită în ochii mei, ca şi când ar încerca să mă susţină în cazul în care o să cad.

— E Miles.

Nu mă mişc.

Nu cad, dar Brad mă ţine, oricum. îşi înfăşoară braţele în jurul meu şi mă trage la pieptul lui.

— De ce e aici?

Vocea îmi tremură.

Brad clatină din cap.

— Nu ştiu.

Se trage înapoi şi se uită în jos, la mine.

— Pot să-i cer să plece, dacă vrei.

Clatin imediat din cap. Nu i-aş putea face una ca asta, mai ales

că a bătut drumul până în Phoenix.

Nu după şapte ani.

— Ai nevoie de câteva minute? Pot să-l conduc în sufragerie.

Nu-l merit pe bărbatul ăsta. Nu ştiu ce m-aş face fără el. Ştie povestea mea cu Miles. Ştie prin ce-am trecut. Mi-a trebuit ceva timp, până să-i spun toată povestea. Ştie totul şi încă stă aici, oferindu-se să-l invite în casa noastră pe celălalt bărbat, singurul pe care l-am iubit, în afară de el.

— Sunt bine, îi spun, deşi nu sunt.

Nu ştiu dacă vreau să îl văd pe Miles. Habar n-am de ce a venit aici.

— *Tu* eşti bine?

Dă din cap.

— Pare supărat. Cred că ar trebui să vorbeşti cu el.

Se apleacă şi mă sărută pe frunte.

— E în foaier. Eu voi fi în birou, dacă ai nevoie de ceva.

Dau din cap, apoi îl sărut. îl sărut apăsat. Se îndepărtează, şi eu rămân în picioare, tăcută, în bucătărie, cu inima bubuindu- mi în piept. Trag adânc aer în piept, dar nu reuşesc, deloc, să mă calmez. îmi trec mâinile peste tricou şi mă duc spre foaier.

Miles stă cu spatele, dar când mă aude, de după colţ, întoarce capul, uşor, peste umăr, de parcă i-ar fi frică să se răsucească şi să mă privească, la fel cum îmi este mie să îl văd.

O face cu grijă. încet. Dintr-odată, ochii mei sunt prinşi intr ai lui.

Ştiu că au trecut şase ani, dar, în aceşti şase ani, cumva, s-a schimbat complet, fără să se schimbe deloc. E tot Miles, dar, acum, este bărbat. Asta mă face să mă întreb cum mă vede el, pentru prima dată, din ziua în care l-am părăsit.

— Bună, îmi spune, cu grijă.

Vocea lui e diferită. Nu mai are vocea de adolescent.

— Bună.

Nu mă mai fixează cu privirea, se uită prin foaier. îmi admiră casa. O casă pe care nu m-am aşteptat niciodată să o vadă. Stăm amândoi, în linişte, timp de un minut întreg. Poate două.

— Rachel, eu…

Se uită din nou, la mine.

— Nu de ce am venit aici.

Eu ştiu.

O pot vedea în ochii lui. Am ajuns să cunosc ochii ăştia atât de bine cât timp am fost împreună. îi ştiam toate gândurile. Toate emoţiile. Nu putea să ascundă ce simte, pentru că simţea atât mult! Mereu a simţit foarte mult.

E aici pentru că are nevoie de ceva. Nu ştiu de ce. Răspunsuri, poate? Alinare? Mă bucur că a aşteptat până acum, pentru că, în sfârşit, cred că sunt în stare să i-o ofer.

— Mă bucur să te văd, îi spun.

Vocile noastre sunt slabe şi timide. E ciudat să revezi pentru prima dată pe cineva, în circumstanţe diferite faţă de cele din momentul în care v-aţi despărţit.

L-am iubit pe acest bărbat. L-am iubit din toată inima şi din tot sufletul. L-am iubit cum îl iubesc pe Brad.

Totodată, l-am şi urât.

— Intră, îl îndemn, făcând semn spre sufragerie. Hai să stăm de vorbă.

Lace doi paşi ezitanţi, până în bucătărie. Mă întorc cu spatele şi îl las să mă urmeze.

Ne aşezăm amândoi pe canapea. Nu se aşază confortabil. Stă pe margine şi se apleacă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

Se uită în jur, îmi analizează casa. Viaţa.

— Eşti curajos, îi spun.

Se uită la mine, aşteptând să continui.

— M-am gândit la asta, Miles. Să te revăd. Doar că...

Mă uit în jos.

— Doar că n-am putut.

— De ce nu? mă întreabă, imediat.

îl privesc din nou, în ochi,

— Din acelaşi motiv din care n-ai făcut-o nici tu. Nu ştim ce să ne spunem.

Zâmbeşte, dar nu e zâmbetul pe care obişnuiam să-l ador la Miles. Acesta e un zâmbet reţinut şi mă întreb dacă eu i-am făcut asta. Dacă eu sunt responsabilă pentru toată tristeţea din el. E atât de multă tristeţe în el!

Ridică, de pe masă, o fotografie cu mine şi Brad. Pentru un moment, ochii lui cercetează poza pe care o ţine în mâini.

— îl iubeşti? mă întreabă, continuând să privească imaginea. Aşa cum m-ai iubit pe mine?

Nu întreabă pe un ton aspru sau gelos. întreabă pe un ton curios.

— Da, îi răspund. La fel de mult.

Pune fotografia la loc, pe masă, dar continuă să se uite la ea.

— Cum? şopteşte. Cum ai reuşit?

Cuvintele lui îmi aduc lacrimi în ochi, pentru că înţeleg exact ce vrea să mă întrebe. Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare timp de mai mulţi ani, până când l-am întâlnit pe Brad. Nu am crezut că voi mai putea să iubesc pe cineva vreodată. Nu credeam că vreau să iubesc din nou. De ce ar vrea cineva să fie din nou în situaţia care ar putea să-ţi provoace acel fel de durere care te face invidios pe moarte?

— Vreau să-ţi arăt ceva, Miles.

Mă ridic şi îi întind mâna. Pentru câteva clipe, se uită precaut la mâna mea, înainte să o ia. Degetele lui trec printre ale mele şi îmi strânge mâna, în timp ce se ridică. Pornesc spre dormitor şi el vine după mine.

Ajungem la uşa dormitorului, iar mâna îmi ezită pe clanţă. Am inima grea. Emoţiile şi toate necazurile prin care am trecut încep să iasă la suprafaţă, dar ştiu că trebuie să le las să iasă, dacă vreau să-l ajut. Deschid uşa şi intru, trăgându-l pe Miles după mine.

Imediat ce intrăm în dormitor, îi simt degetele strângându- mă mai puternic.

— Rachel, şopteşte.

Vocea lui mă roagă să nu fac asta. Simt cum încearcă să se tragă înapoi, dar nu îl las. îl forţez să vină cu mine, spre pătuţ.

Stă lângă mine, dar îi simt zbuciumul, pentru că nu vrea să fie aici.

îmi strânge mâna atât de puternic, încât nu pot simţi durerea din inimă. Expiră rapid, când se uită la ea. îi văd gâtul mişcându-se când înghite, apoi expiră din nou, tremurând.

Mă uit cum mâna lui liberă se ridică şi strânge marginea pătuţului, la fel de tare, cum mă strânge pe mine mâna împletită cu a mea.

— Cum o cheamă? mă întreabă.

— Claire.

întregul său corp reacţionează la răspunsul meu. Umerii încep imediat să-i tremure şi încearcă să-şi ţină respiraţiia, dar nimic nu o poate opri. Nimic nu-l poate opri din a simţi ceea ce simte, aşa că îl las să simtă. îşi trage mâna dintr-a mea şi îşi acoperă gura, pentru a ascunde cantitatea mare de aer, care-i iese din plămâni. Se întoarce şi părăseşte repede dormitorul. îl urmez la fel de repede, la timp pentru a-i vedea spatele lovindu- se de peretele din hol, de cealaltă parte a camerei copilului. Alunecă pe podea şi lacrimile încep să-i curgă.

Nu încearcă să le ascundă. îşi trece mâinile prin păr, îşi lasă capul pe spate, sprijinit de perete, şi se uita în sus, la mine.

— E...

Arată spre camera lui Claire şi încearcă să vorbească, dar, abia după câteva încercări, poate să rostească propoziţia.

— E sora lui, articulează, în cele din urmă, eliberând încă o gură mare de aer. Rachel. I-ai făcut o soră.

Mă aşez pe podea, lângă el, şi îmi pun braţele în jurul umerilor lui, netezindu-i părul. îşi pune mâinile pe frunte, strânge din ochi şi plânge, în linişte.

— Miles, nici măcar nu încerc să-mi ascund lacrimile care mi se simt în voce. Uită-te la mine.

îşi lasă capul pe spate, dar nu mă poate privi în ochi.

— îmi pare rău că am dat vina pe tine. Şi tu l-ai pierdut. Nu am ştiut cum altfel să fac faţă durerii, în acel moment.

Cuvintele mele îl sfâşie complet şi vina mă macină, pentru că am lăsat să treacă şase ani, fără să-i spun cuvintele astea. Se apleacă şi mă strânge cu putere la pieptul lui. îl las să mă ţină în braţe.

Mă ţine aşa mult timp, până când toate scuzele şi iertarea sunt absorbite şi suntem numai noi din nou. Fără lacrimi.

Aş minţi dacă aş spune că nu mă gândesc niciodată la ce i- am făcut. Mă gândesc la asta în fiecare zi. Dar aveam optsprezece ani şi erarn devastată, şi nimic nu a mai contat pentru mine, după noaptea aia.

Nimic.

Nu voiam decât să uit, dar, în fiecare dimineaţă, când mă trezeam şi nu-l simţeam pe Clayton lângă mine, dădeam vina pe Miles. Dădeam vina pe el, pentru că m-a salvat pe mine, iar eu nu mai aveam niciun motiv pentru care să trăiesc. Ştiam, în inima mea, şi faptul că Miles a făcut tot ce a putut. Ştiam, în inima mea, că nu a fost niciodată vina lui, dar, în acel moment din viaţa mea, nu eram capabilă să gândesc raţional sau măcar să iert. în acel moment din viaţa mea, eram convinsă că nu voi fi capabilă să mai simt nimic altceva, decât durere.

Am trăit cu acele sentimente mai bine de trei ani.

Până în ziua în care l-am întâlnit pe Brad.

Nu ştiu pe cine are Miles, dar lupta din ochii lui dovedeşte că are

pe cineva. Obişnuiam să văd aceeaşi luptă de fiecare dată când mă uitam în oglindă, neştiind dacă aş fi capabilă să iubesc din nou.

— O iubeşti? îl întreb.

Nu am nevoie îi ştiu numele. Am trecut peste asta, acum. Ştiu că nu a venit aici pentru că încă mă mai iubeşte. A venit, pentru că nu mai ştie cum să mai iubească, *deloc*.

Suspină şi îşi sprijină bărbia pe creştetul meu.

— Mi-e teamă că n-o să pot s-o fac.

Miles mă sărută pe creştet şi închid ochii. îi ascult inima, bătându-i în piept. O inimă care, din câte spune el, nu ştie cum să iubească, dar, de fapt, e o inimă care iubeşte prea mult. A iubit atât de mult, iar acea noapte ne-a răpit totul. Ne-a schimbat lumile. I-a schimbat inima.

— Obişnuiam să plâng tot timpul, îi spun. Tot timpul. La dus. în maşină. în pat. De fiecare dată când rămâneam singură, plângeam. în primii doi ani, viaţa mea a fost o tristeţe permanentă, impenetrabilă. Nu ajungeau la ea nici măcar momentele frumoase.

îi simt braţele strângându-mă mai puternic, spunându-mi că ştie. Ştie exact despre ce vorbesc.

— Apoi, când l-am cunoscut pe Brad, am descoperit că aveam scurte momente în care viaţa nu mai era tristă în fiecare secundă din zi. Mergeam undeva cu el cu maşina şi realizam că stau pentru prima dată în maşină fără să vărs o lacrimă. Nopţile pe care le petreceam împreună erau singurele nopţi în care nu adormeam plângând. Pentru prima dată, acea tristeţe impenetrabilă în care mă transformasem era spartă de scurtele, frumoasele momente petrecute cu Brad.

Mă opresc, pentru că am nevoie de un moment. A trecut ceva timp de când nu m-am mai gândit la asta, iar trăirile şi sentimentele sunt prea proaspete. Prea reale. Mă desprind de Miles şi mă reazem

de perete, apoi îmi pun capul pe umărul lui. îl apropie pe al lui, până când se lipește de al meu, și mă ia de mână, împletindu-și degetele cu ale mele.

— După un timp, am început să-mi dau seama că momentele frumoase cu Brad sunt mai puternice decât tristețea. Tristețea, care îmi acaparase toată viața, s-a transformat în momente, iar fericirea mea cu Brad a devenit *viața mea*.

îl simt expirând, și știu că știe despre ce vorbesc. Știu că, oricine e ea, îi oferă aceleași momente frumoase.

— Pe tot parcursul celor nouă luni, în care am fost însărcinată cu Claire, am fost așa de speriată că nu voi putea să plâng de fericire când o voi vedea! Imediat după ce s-a născut, mi-au dat-o, la fel cum au făcut când s-a născut Clayton. Claire arăta exact ca el. Miles! Era *identică*. Mă uitam la ea, o țineam în brațe și lacrimile îmi curgeau pe obraji. Dar erau lacrimi bune, și am realizat, în acel moment, că erau primele lacrimi de fericire pe care le vărsăm, din ziua în care l-am ținut pe Clayton în brațe.

îmi șterg lacrimile și îi dau drumul mâinii, apoi îmi ridic capul de pe umărul lui.

— Și tu meriți asta, îi spun. Meriți să simți asta din nou.

Dă din cap.

— Vreau atât de mult să o iubesc, Rachel! îmi spune, eliberând cuvintele, de parcă le-ar fi ținut înăbușite de o veșnicie. Vreau atât de mult să trăiesc asta cu ea! Dar mi-e teamă că toate astea nu vor dispărea, niciodată.

— Durerea nu va dispărea niciodată, Miles. Niciodată. Dar, dacă îți îngădui să o iubești, o s-o simți numai uneori, în loc să îi permiți să-ți consume toată viața.

își pune brațul în jurul meu și mă sărută pe frunte. Mă sărută, lung și puternic, înainte să se tragă înapoi. Dă din cap, dându-mi de

înţeles că pricepe ceea ce încerc să-i explic.

— Ai totul sub control, Miles, îi spun, repetându-i aceleaşi cuvinte cu care obişnuia să mă liniştească. Ai totul sub control.

Râde şi parcă pot simţi cum puţin din greutate se ridică de pe umerii lui.

— Ştii de ce îmi era cel mai fiică, în seara asta? mă întreabă. Mi-a fst frică să nu te găsesc exact ca mine.

îmi dă părul pe spate şi zâmbeşte.

— Mă bucur că nu eşti. Mă bucură să te văd fericită.

Mă trage spre el şi mă îmbrăţişează strâns.

— Mulţumesc, Rachel, îmi şopteşte.

Mă sărută blând, pe obraz, înainte să îmi dea drumul şi să se ridice.

— Probabil, ar fi cazul să plec. Am un milion de lucruri pe am vreau să i le spun.

Merge pe hol, spre sufragerie, apoi se întoarce să mă privească pentru o ultimă dată. Nu mai văd toate părţile triste din el. Acum, când mă uit în ochii lui, văd linişte.

— Rachel?

Se opreşte şi se uită la mine, pentru un moment. Un zâmbet liniştit i se întinde pe faţă.

— Sunt foarte mândru de tine.

Dispare din hol, iar eu rămân pe podea, până când aud uşa de la intrare închizându-se în urma lui.

Şi eu sunt mândră de tine, Miles.

capitolul treizeci şi opt

TATE

închid uşa maşinii şi urc scările care duc la al doilea etaj din complexul de apartamente în care locuiesc. Sunt uşurată că nu mai

trebuie să folosesc liftul, dar nu poate să nu-mi fie un pic dor de Cap, chiar dacă, de cele mai multe ori, mare parte din sfaturile lui nu prea aveau sens. A fost frumos să-l am acolo, ca să am cui să-mi descarc ce am pe suflet. Mi-am ocupat timpul cu lucrul şi şcoala, încercând să rămân concentrată, dar a fost greu.

Stau în noul meu apartament de două săptămâni şi, chiar dacă îmi doresc să fi fost singură, niciodată nu sunt. De fiecare dată intru pe uşă, Miles încă este pretutindeni. Este în tot şi încă aştept să nu mai fie. Aştept ziua în care va durea mai puţin. Când nu-mi va mai fi atât de dor de el.

Aş spune că am inima frântă, dar nu o am. Nu cred că o am. De fapt, nu am de unde să ştiu, pentru că inima mea nu a mai fost în pieptul meu de când am lăsat-o în faţa apartamentului său, atunci când i-am spus la revedere.

îmi spun că trebuie să o iau mai uşor, dar e mai simplu de zis decât de făcut. Mai ales când zilele se transformă în nopţi şi trebuie să stau întinsă în pat singură, ascultând nimic decât liniştea...

Liniştea nu a fost niciodată atât de zgomotoasă, până când nu i-am spus la revedere lui Miles.

Deja mi-e groază să deschid uşa apartamentului şi n-am ajuns nici măcar la jumătatea scărilor. Deja pot să-mi dau seama că noaptea asta nu se va deosebi cu nimic de restul nopţilor de după Miles. Ajung la capătul scărilor şi fac stânga, spre apartamentul meu, dar picioarele nu-mi mai funcţionează.

Picioarele nu-mi mai funcţionează.

îmi simt bătăile inimii, undeva, în piept, pentru prima dată după două săptămâni.

— Miles?

Nu se mişcă. Stă pe podea, în faţa apartamentului meu, sprijinit de uşă. Merg încet spre el, fără să-mi dau seama ce să înţeleg din

apariţia lui. Nu e în uniformă. E îmbrăcat normal şi barba de pe faţa lui îmi dovedeşte că nu a lucrat, de câteva zile. E vizibilă, de asemenea, pare să aibă o vânătaie proaspătă, sub ochiul lui drept. Mi-e frică să-l trezesc, deoarece, dacă e la fel de nesigur pe el cum a fost prima dată când l-am cunoscut, nu vreau să am de-a face cu el. Dar, din nou, nu am cum să trec de el şi să ajung în apartament fără să-l trezesc.

Mă uit în sus şi inspir adânc, cântărindu-mi posibilităţile. Mi-e teamă să nu cedez, dacă îl trezesc. O să-l invit înăuntru şi o să-i ofer lucrul pentru care a venit şi care nu este, nici pe departe, partea din mine pe care vreau să i-o ofer.

— Tate, spune.

Mă uit în jos, la el. E treaz, se ridică şi mă priveşte agitat. Când ajunge în picioare, fac un pas înapoi, pentru că am uitat cât de înalt este. Cât de mult devine totul, atunci când stă în faţa mea.

— De cât timp eşti aici? îl întreb.

Se uită la telefonul din mâna lui.

— De şase ore.

Se uită, din nou, la mine.

— Trebuie să-ţi folosesc baia şi e destul de urgent.

Vreau să râd, dar nu-mi amintesc cum.

Mă întorc spre uşă, iar el se dă la o parte din drumul meu, lăsându-mă să o descui.

Apăs pe clanţă, cu mâna tremurândă, şi intru, apoi arăt spre hol.

— E pe dreapta.

Nu îl urmăresc, în timp ce merge în direcţia aia. Aştept până închide uşa de la baie, mă prăbuşesc pe canapea şi îmi îngrop faţa în mâini.

Urăsc că e aici. Detest că l-am lăsat să intre, fără nicio ezitare. Nu-mi place că, imediat ce iese din baie, va trebui să-l fac să plece.

Dar nu mai pot continua să-mi fac asta.

Încă încerc să mă adun, când uşa băii se deschide şi el intră, din nou, în sufragerie. Mă uit în sus, la el şi nu mă mai pot uita în altă parte.

Ceva s-a schimbat.

El e schimbat.

Zâmbetul de pe faţa lui.... pacea din ochi lui... felul în care merge, de parcă ar pluti.

Au trecut doar două săptămâni, dar el pare atât de schimbat!

Se aşază pe canapea şi nici măcar nu se sinchiseşte să păstreze distanţa între noi. Vine exact lângă mine şi se lasă spre mine, aşa că închid ochii şi aştept cuvintele pe care urmează să le rostească şi care mă vor răni, din nou. Asta e tot ce ştie să facă.

— Tate! îmi şopteşte. Mi-e *dor* de tine.

Uau!

Sub nicio formă, nu mă aşteptam să aud aceste cuvinte, dar ele tocmai au devenit cuvintele mele preferate.

Mi-e şi dor şi tine.

— Mai spune-o o dată, Miles.

— Mi-e dor de tine, Tate, repetă, imediat. Foarte dor. Şi nu e prima dată. Mi-a fost dor de tine în fiecare zi în care nu am fost împreună, de când ne-am cunoscut.

îşi pune o mână în jurul umerilor mei şi mă trage spre el.

îl las.

Cad pe pieptul lui şi îi prind tricoul în pumni, strângând din ochi, când îi simt buzele pe creştetul meu.

— Uită-te la mine, îmi spune uşor, tragându-mă în poala lui, ca să-l privesc.

O fac. Mă uit la el. Şi îl văd cu adevărat, pentru prima dată. Nu are nicio barieră. Nu e niciun zid invizibil care să mă blocheze să

învăţ şi să descopăr totul despre el. îmi permite să îl văd, pentru prima dată, şi e frumos.

Mult mai frumos ca înainte. Orice s-a schimbat în el, e uriaş.

— Vreau să-ţi spun ceva, îmi zice. Mi-e greu s-o spun, pentru că eşti prima persoană căreia am vrut să i-o spun.

Mi-e frică să mă mişc. Cuvintele lui mă îngrozesc, dar înclin din cap.

— Am avut un fiu, spune încet, uitându-se în jos, la mâinile noastre, acum împletite.

Aceste patru cuvinte îmi transmit mai multă durere decât oricare alte patru cuvinte pe care le-am auzit vreodată.

Inspir adânc. Se uită la mine, cu lacrimi în ochi, dar rămân tăcută pentru el, chiar dacă vorbele lui m-au dat complet peste cap.

— A murit, acum şase ani.

Vocea lui e uşoară şi detaşată, dar e tot vocea lui.

Pot să-mi dau seama că aceste cuvinte sunt unele dintre cele mai grele pe care a trebui să le spună. îl doare atât de tare să recunoască asta! Vreau să-i spun să se oprească. Vreau să-i spun că nu ar trebui să aud, dacă îl doare. Vreau să îmi pun braţele în jurul lui şi să-i smulg durerea din suflet, cu mâinile goale, dar, în loc de asta, îl las să termine.

Miles se uită în jos, la degetele noastre împletite.

— încă nu sunt pregătit să-ţi povestesc despre el. Trebuie să o fac în ritmul meu.

Dau din cap şi îi strâng mâinile, ca să-l liniştesc.

— Dar, o să-ţi povestesc despre el. îţi promit. Vreau să-ţi povestesc şi despre Rachel. Vreau să ştii totul despre trecutul meu.

Nici măcar nu ştiu dacă a terminat, dar mă aplec şi îmi lipsesc buzele de ale lui. Mă lipeşte de el atât de strâns şi îşi lipete buzele de ale mele atât de tare, de parcă ar vrea să-mi spună că îi pare rău,

fără cuvinte.

— Tate, îmi şopteşte pe buze, şi pot să-l simt cum zâmbeşte. Nu am terminat.

Mă ridică şi mă aşază lângă el, pe canapea. Degetul îmi trasează cercuri pe umăr, în timp ce se uită în jos, în poală aşezându-şi în minte cuvintele de care are nevoie.

— M-am născut şi am crescut într-o mica suburbie de lângă San Francisco, începe, ridicându-şi din nou ochii, pentru a-i întâlni pe ai mei. Sunt singur la părinţi. Nu prea am o mâncare preferată, îmi place aproape orice. Am vrut să devin pilot de când mă ştiu. Mama a murit de cancer, când avea şaptesprezece ani. Tata s-a recăsătorit, de un an, cu o femeie care lucrează pentru el. E drăguţă, şi sunt fericiţi împreună. Mereu mi-am dorit un câine, dar nu am avut niciodată unul...

îl privesc, fascinată. îi urmăresc ochii, care îmi străbat faţa, în timp ce vorbeşte. în timp ce-mi povesteşte despre copilăria

lui şi despre trecutul lui şi despre cum l-a cunoscut pe frate- meu şi despre prietenia cu Ian.

Mâna lui o găseşte pe a mea, şi o acoperă, ca şi cum ar vrea să devină scutul meu. Armura mea.

— în noaptea în care te-am cunoscut, îmi spune, într-un târziu. Noaptea în care m-ai găsit pe hol?

Privirea îi coboară în jos, neputând să mă privească în ochi.

— Fiul meu ar fi împlinit şase ani, în ziua aia.

Ştiu că a spus că vrea să îl ascult, dar, în clipa asta, trebuie să îl îmbrăţişez. Mă aplec în faţă şi îmi petrec braţele în jurul lui, iar el se lasă pe spate, în canapea, şi mă trage deasupra lui.

— Am încercat din răsputeri să mă conving că nu mă îndrăgosteam de tine, Tate. De fiecare dată când eram în preajma ta, lucrurile pe care le simţeam mă îngrozeau. Am trăit şase ani, crezând că deţin controlul asupra vieţii şi inimii mele şi nimic nu mă va mai putea răni, vreodată. Dar, când eram împreună, erau momente când nu-mi păsa dacă voi fi din nou rănit, pentru că a fi cu tine aproape că merita potenţiala durere. De fiecare dată când începeam să simt asta, doar te dădeam la o parte, din cauza vinei şi a fricii. Simţeam că nu te merit. Nu meritam să simt fericire, pentru că le-am răpit-o singurelor două persoane pe care le-am iubit.

Braţele lui se strâng mai tare în jurul meu, când îmi simte umerii tremurând, din cauza lacrimilor care îmi curg pe obraji. Mă sărută pe creştetul capului şi inspiră sacadat, în timp ce continuă să mă sărute, lung şi apăsat.

— îmi pare rău că mi-a luat atât de mult, spune el mai departe, cu glasul plin de remuşcare. Dar niciodată nu voi putea să-ţi mulţumesc suficient, pentru că nu ai renunţat la mine. Ai văzut în mine ceva ce ţi-a dat speranţă pentru noi, şi nu ai

renunţat la asta. Şi, Tate? Asta, pentru mine, înseamnă mai mult decât a făcut oricine altcineva.

Mâinile lui îmi întâlnesc obrajii şi mă ridică de pe pieptul lui, ca să ne putem privi, faţă în faţă.

— Poate că îl vei primi pe bucăţele, dar, acum, trecutul meu îţi aparţine. întreg. Tot ce vrei să ştii, vreau să-ţi spun. Dar numai dacă îmi promiţi că pot să am şi viitorul tău.

Lcrimile îmi curg pe obraji, iar el mi le şterge oricum, chiar dacă nu am nevoie să o facă. Nu-mi pasă că plâng, pentru că nu sunt lacrimi de tristeţe. Nici pe departe.

Ne sărutăm atât de mult, încât gura începe să mă doară la fel de tare ca inima. Dar, de data asta, inima nu mă doare de durere. Mă doare pentru că nu a fost niciodată atât de plină.

îmi trec degetele peste cicatricea de pe maxilarul lui, ştiind că, în cele din urmă, o să-mi spună cum a căpătat-o. îi ating, de asemenea şi zona sensibilă de sub ochi, uşurată că, în sfârşit, pot să-i pun întrebări fără să-mi fie teamă că se supără.

— Ce-ai păţit la ochi?

Râde şi îşi lasă capul să-i cadă pe spătarul canapelei.

— A trebuit să-i cer lui Corbin adresa ta. Mi-a dat-o, dar am dus multă muncă de lămurire.

Mă apropii imediat şi îi sărut, blând, ochiul.

— Nu-mi vine să cred că te-a lovit.

— Nu e prima dată, mărturiseşte. Dar sunt sigur că va fi ultima. Cred că, în sfârşit, e de acord cu relaţia noastră, după ce am acceptat câteva dintre regulile lui.

Asta mă nelinişteşte.

— Ce reguli?

— Ei bine, pentru început, nu am voie să-ţi frâng inima, îmi spune. în al doilea rând, nu am voie să-ţi frâng *blestemata* de

inimă. Şi, în ultimul rând, nu am voie să-ţi frâng *nenorocita* de inimă.

Nu mă pot opri din râs, pentru că sună exact a ceva ce ar spune frate-meu. Miles râde cu mine şi ne uităm unul la altul, în tăcere, pentru câteva momente. Acum, pot să văd total în ochii lui. Fiecare sentiment.

— Miles, îi spun, zâmbind. Mă priveşti de parcă tocmai ţi- am căzut cu tronc.

Clatină din cap.

— Nu mi-ai *căzut* cu tronc, Tate. Ai *zburat.*

Mă trage înapoi, lângă el şi îmi dă singura parte din el pe care nu mi-a putut-o da până acum.

Inima.

capitolul treizeci şi nouă MILES

Stau în pragul dormitorului şi o privesc dormind. Nu ştie asta, dar o fac în fiecare dimineaţă, când e aici, cu mine. Cu ea, ziua mea liberă începe perfect.

Prima dată când am făcut asta, a fost în dimineaţa în care am cunoscut-o. Nu-mi aminteam mare lucru din noaptea care trecuse. Singurul lucru pe care mi-l aminteam era ea. Eram pe canapea, ea îmi netezea părul şi îmi şoptea să mă culc. Când m- am trezit în apartamentul lui Corbin, a doua zi dimineaţa, nu am putut să mi-o scot din cap. Am crezut că era un vis, până când i-am văzut geanta, în sufragerie.

Am aruncat o privire în dormitorul ei, doar ca să văd dacă e în apartament, cu mine. Când am văzut-o pentru prima data, am simţit ceva ce nu mai simţisem din momentul când am văzut-o pentru prima dată pe Rachel.

Am simţit că plutesc. Pielea ei, părul ei, buzele ei şi modul în

care arăta, ca un înger, în timp ce stăteam acolo şi o priveam mi-au trezit la viaţă sentimentele care îmi fuseseră străine, în ultimii şase ani.

Trecuse atât de mult timp, de când refuzam să mai simt ceva pentru cineva!

Nu că aş fi putut să-mi controlez sentimentele pe care le-am simţit, atunci, pentru Tate. N-aş fi putut să le controlez, nici dacă aş fi vrut.

Ştiu asta, pentru că am încercat.

Am încercat al naibii de mult.

Dar, în secunda în care a deschis ochii şi s-a uitat la mine, am ştiut. Ori avea să mă bage în mormânt, ori urma să fie cea care, în sfârşit, avea să mă readucă la viaţă.

Problema era că eu *nu voiam* să fiu readus la viaţă. Eram comod. Prioritatea mea era să mă protejez de posibilitatea de a mai simţi ceea ce am simţit în trecut. Totuşi, au fost atât de multe momente în care am uitat care ar fi trebuit să fie prioritatea mea!

Când, în cele din urmă, am cedat şi am sărutat-o, acela a fost momentul în care totul s-a schimbat. Voiam mult mai după ce am experimentat acel sărut, cu ea. îi voiam gura, trupul, mintea, şi singurul motiv pentru care m-am oprit a fost că îmi doream şi inima ei. Mă pricepeam foarte bine să mă mint singur. Convingându-mă că sunt destul de puternic pentru a o avea fizic şi doar atât. Nu voiam să fiu rănit din nou şi, cu siguranţă, nu voiam să o rănesc pe ea.

Am făcut-o, oricum. Am rănit-o foarte mult. De nenumărate ori. Acum, vreau să-mi petrec tot restul vieţii revanşându-mă în faţa ei.

Mă îndrept spre pat şi mă aşez pe marginea lui. Simte patul lăsându-se şi deschide ochii, dar nu complet. Urma unui zâmbet îi dansează pe buze, înainte să îşi tragă pătura peste cap şi să se întoarcă pe partea cealaltă.

Oficial, suntem împreună de şase luni şi a trecut destul de mult timp pentru a-mi da seama că nu e deloc o persoană matinală. Mă apropii şi sărut partea de pătură care îi acoperă urechea.

— Trezeşte-te, somnoroaso, îi şoptesc.

Mormăie, aşa că ridic păturile şi mă strecor în spatele ei, mulându-mă pe conturul ei. Mormăitul ei supărat se transformă, în cele din urmă, într-un suspin uşor.

— Tate, trebui să te trezeşti. Trebuie să prindem avionul.

Asta îi atrage atenţia.

Se răsuceşte, cu grijă, şi dă pătura la o parte de pe capetele noastre.

— Ce naiba vrea să însemne că trebuie să prindem *avionul*?

Rânjesc, încercând să-mi stăpânesc emoţiile.

— Trezeşte-te, îmbracă-te, să mergem.

Mă priveşte suspicioasă, ceea ce e perfect normal, ţinând cont de faptul că încă nu s-a făcut nici cinci dimineaţa.

— Ştiu că ştii cât de rar am o zi liberă, aşa că ar fi bine să merite.

Râd şi îi dau un sărut rapid.

— Asta depinde în totalitate de capacitatea noastră de a fi punctuali.

Mă ridic din pat şi bat, de câteva ori, cu palmele în saltea.

— Aşa că, sus, sus, sus!

Râde şi se dezveleşte complet. Vine la marginea patului şi o ajut să se ridice.

— E greu să rămân supărată pe tine când eşti aşa de încântat, Miles.

Ajungem la parter şi Cap aşteaptă lângă lift, aşa cum l-am rugat. Ţine în mâini micul dejun pentru amândoi şi sucul ei, într-o cană portabilă. îmi place relaţia dintre ei. Mi-a fost cam teamă să-i dezvălui lui Tate că îl ştiu de Cap de când eram în faşă. Când i-am spus, în cele din urmă, a fost supărată pe amândoi. Cel mai mult, pentru că a crezut că el îmi spunea tot ce îi mărturisea ea. Am asigurat-o că nu ar face aşa ceva. Ştiu că nu ar face-o. Cap este unul dintre puţinii oameni din lume în care am încredere.

A ştiu exact ce să-mi spună fără a părea că îmi face morală sau că îmi dă sfaturi. A spus suficient pentru a mă face să mă gândesc mult şi intens la situaţia mea cu Tate. Din fericire, el este unul dintre puţinii oameni care devin mai înţelepţi, odată cu trecerea anilor. A ştiut tot timpul cum să ne ajute pe amândoi.

— 'Neaţa, Tate, îi spune, zâmbind, cu gura până la urechi.

îi întinde braţul, iar Tate se uită de la unul la altul.

— Ce se petrece aici? îl întreabă pe Cap, în timp ce el o conduce spre ieşire.

îi zâmbeşte.

— Băiatul mă duce la primul meu zbor cu avionul. A vrut să vii şi tu cu noi.

Ea îi spune că nu crede că ăsta e primul lui zbor cu avionul

— E adevărat, răspunde el. Dacă am porecla asta, nu înseamnă că am zburat cu un avion adevărat.

Privirea plină de recunoştinţă, pe care Tate mi-o aruncă peste umăr, este suficientă pentru a mă face să declar ziua asta ca fiind una dintre preferatele mele, şi încă nici nu s-au ivit zorile.

— Eşti bine acolo, în spate, Cap? întreb, în căşti.

Stă chiar în spatele lui Tate şi se uită pe geam. îmi ridică degetul mare, dar nu îşi dezlipeşte ochii de fereastră. Soarele nu a ieşit încă din nori, şi nu sunt prea multe de văzut, momentan.
Suntem în avion de zece minute, dar sunt destul de sigur că e atât de fascinat şi fermecat, cât am sperat să fie.

îmi întorc atenţia spre panoul de control,până ce ajung la altitudinea optimă, apoi închid căştile lui Cap. Mă uit la Tate şi ea mă priveşte, mă contemplă cu un zâmbet recunoscător.

— Vrei să ştii de ce suntem aici? o întreb.

Se uită peste umăr, la Cap, apoi revine cu privirea la mine.

— Pentru că el nu a mai făcut niciodată asta.

Clatin din cap, exact la timp.

— îţi aduci aminte când ne-am întors de la părinţii tăi, după Ziua Recunoştinţei?

Dă din cap, dar, acum, îi pot citi curiozitatea, în ochi.

— Ai întrebat cum e să vezi răsăritul de aici, de sus. Nu e ceva ce poate fi descris, Tat.

îi fac semn, spre geam.

— Trebuie să îl vezi cu ochii tăi.

Se întoarce, imediat, şi se uită pe geam. Palmele ei sunt lipite de fereastră şi, timp de exact cinci minute, nu se mişcă deloc. Priveşte cu atenţie, tot timpul, şi, nu ştiu cum, dar mă îndrăgostesc şi mai tare de ea, chiar în acest moment,

Când soarele a ieşit din nori şi avionul s-a umplut, în întregime, de lumina soarelui, se întoarce să mă privească. Are ochii plini de lacrimi şi nu spune niciun cuvânt. Se întinde şi mă ia de mână.

— Aşteaptă aici, îi spun. Mai întâi, vreau să-l ajut să coboare pe Cap. Un şofer îl duce înapoi, la apartament, pentru că, după asta, tu

şi cu mine mergem să luăm micul dejun.

Îşi ia la revedere de la Cap şi aşteaptă, răbdătoare, în avion, cât timp îl ajut să coboare scările. Bagă mâna în buzunar şi îmi dă cutiuţele, apoi îmi arunca un zâmbet aprobator. Pun cutiuţele în buzunarul jachetei şi mă întorc spre scări.

— Hei, băiete! strigă Cap, chiar înainte să urce în maşină.

Mă opresc şi mă întorc cu faţa spre el. Se uită la avionul din spatele meu.

— Mulţumesc, îmi zice, arătând spre avion. Pentru asta.

Dau din cap, dar el dispare în maşină, înainte să îi pot mulţumi şi eu.

Urc înapoi, în avion. Ea îşi desface centura de siguranţă şi se pregăteşte să coboare, dar eu mă aşez din nou, pe scaunul meu.

îmi zâmbeşte călduros.

— Eşti incredibil, Miles Mikel Archer. Şi, trebuie să spun, arăţi al naibii de sexy când pilotezi un avion. Ar trebui să facem asta mai des.

Mă sărută, rapid, pe buze şi începe să se ridice de pe scaun.

O împing la loc.

— N-am terminat, o anunţ, întorcându-mă complet cu faţa spre ea.

îi iau mâinile în ale mele şi mă uit în jos, la ele, inspirând încet, pregătindu-mă să spun tot ce merită să audă.

— Ziua în care m-ai întrebat despre cum arată răsăritul!? o privesc din nou în ochi. Trebuie să îţi mulţumesc pentru asta. A fost pentru prima dată, după mai bine de şase ani, când mi-am dorit să iubesc din nou pe cineva.

Expiră rapid, apoi zâmbeşte şi îşi muşcă buza de jos, încercând să-l ascundă. Ridic mâna spre faţa ei şi îi trag buza dintre dinţi, cu

degetul mare.

— Ţi-am spus să nu mai faci asta. îţi iubesc zâmbetul la fel de mult cum te iubesc pe tine.

Mă aplec şi o sărut din nou, dar îmi ţin ochii deschişi, ca să mă asigur că scot cutiuţa neagră, prima dată. Când o am în mână, opresc sărutul şi mă retrag. Ochii ei cad pe cutie şi se măresc imediat, mutându-se în sus şi în jos, între cutie şi faţa mea. îşi acoperă gura cu mâna şi îşi ascunde tresărirea.

— Miles, spune, continuând să se uite de la mine, la cutia din mâinile mele şi înapoi.

O opresc.

— Nu e ceea ce crezi, o liniştesc, deschizând-o imediat, pentru a-i arăta cheia. Nu e *tocmai* ceea ce crezi, adaug, cu ezitare.

Ochii ei sunt mari şi plini de speranţă, şi sunt uşurat de reacţia ei. Pot să-mi dau seama, după zâmbetul pe care-l afişează, că îşi doreşte asta.

Scot cheia, îi întorc mâna, şi apoi i-o depun în palmă. Se uită la cheie, preţ de câteva secunde, apoi revine cu privirea la mine.

— Tate, spun cu speranţă. Vrei să te muţi cu mine?

Se uită încă o dată la cheie, apoi spune trei cuvine care îmi aduc imediat zâmbetul pe buze.

La naiba şi da.

Mă apropii de ea şi o sărut. Picioarele şi braţele şi gurile noastre devin două piese ale unui puzzle, care se potrivesc perfect, fără efort. Se aşază în poala mea, încălecându-mă. în cabina avionului.

Este strâns şi etanş.

Este perfect.

— Să ştii că nu mi pricep la gătit, mă avertizează. Şi tu împăturești rufele mult mai bine decât mine. Eu arunc hainele

colorate şi cele albe la un loc. Şi ştii că nu mă port prea drăguţ, dimineaţa.

îmi cuprinde faţa în mâini şi îmi spune toate avertismentele care îi trec prin cap, de parcă eu n-aş şti la ce mă înham.

— Ascultă-mă, Tate, îi spun. *Vreau* dezordinea ta. îţi vreau hainele pe podeaua dormitorului meu. îţi vreau periuţa de dinţi în baia mea. îţi vreau pantofii în dulapul meu.

Râde el asta.

— Aaa, aproape uitasem, îi spun, scoţând şi cealaltă cutie, din buzunar. O ţin între noi şi o deschid, dezvăluind inelul.

— De asemenea, te vreau în viitorul meu. Pentru totdeauna.

Deschide gura, şocată, şi se holbează la inel. E îngheţată.
Sper că nu are îndoieli, pentru că eu nu am absolut niciuna, în ceea ce priveşte restul vieţii mele alături de ea. Ştiu că nu au trecut decât şase luni, dar, când ştii, ştii.

Tăcerea ei mă îngrijorează, aşa că scot repede inelul şi îi iau mâna.

— Vrei să încâlci regula numărul doi cu mine, Tate? Pentru că îmi doresc, cu adevărat, să mă însor cu tine.

Nu trebuie să spună da. Lacrimile, sărutul şi râsul ei îmi spun tot ce vreau să ştiu.

Se îndepărtează un pic şi mă priveşte cu atât de multă iubire şi apreciere, încât îmi face pieptul să mă doară.

Este nemaipomenit de inimoasă. Speranţa ei e frumoasă. Zâmbetul de pe faţa ei e frumos. Lacrimile care îi curg pe obraji sunt frumoase.

Iubirea

ei

este

frumoasă.

Expiră uşor şi se apleacă spre mine, lipindu-şi buzele de ale Mele. Sărutul ei este plin de tandreţe, afecţiune şi o promisiune nerostită că acum îmi aparţine.

Pentru totdeauna.

— Miles, îmi şopteşte pe buze, tachinându-le cu ale ei. N-am mai făcut niciodată dragoste într-un avion.

Un zâmbet mi se formează, imediat, pe buze. Este de parcă ea, cumva, mi s-ar fi infiltrat în gânduri.

— Nu am mai făcut niciodată dragoste cu *logodnica* mea, îi răspund. Mâinile ei îmi alunecă în jos, peste gât şi tricou până ce degetele îmi găsesc nasturele blugilor.

— Ei bine, cred că trebuie să corectăm greşeala asta, îmi spune, terminându-şi fraza cu un sărut.

Când gura ei o întâlneşte pe a mea, e ca şi cum fiecare părticică din armura mea se dezintegrează şi fiecare bucată de gheaţă care îmi înconjoară gheţarul care-mi ţinea loc de inimă se topeşte şi se evaporă.

Cine a inventat propoziţia, *Te iubesc până la moarte,* cu siguranţă nu a cunoscut genul de iubire dintre mine şi Tate. Dacă ar fi fost aşa, ar fi sunat: *Te iubesc până la viaţă.* Pentru exact asta a făcut Tate.

M-a iubit, până am înviat.

EPILOG

îmi reamintesc ziua în care ne-am căsătorit.

A fost una din cele mai frumoase zile din viaţa mea. îmi aduc aminte că stăteam lângă Ian şi Cobin, la capătul culoarului. Aşteptam ca ea să intre pe uşă, când Corbin s-a aplecat şi mi-a şoptit ceva. A spus:

— Tu eşti singurul care ar fi putut să-mi atingă standardele pentru ea, Miles. Mă bucur că eşti tu.

Şi eu mă bucur că sunt eu.

Asta a fost acum mai bine de doi ani şi, în fiecare zi, începând de atunci, îmi cade cu tronc şi mai mult.

Sau, mai degrabă, *zboară.*

Totuşi, nu am plâns la nuntă.

Lacrimile ei curgeau curgeau curgeau în acea zi, dar, ale mele nu.

Şi eram convins că nu vor mai curge niciodată.

Nu aşa cum îmi doream, în urmă cu opt luni, am aflat că vom avea un copil.

Nu încercam să facem un copil, dar nici nu încercam să nu-l facem.

— Dacă se întâmplă, se întâmplă, spunea Tate.

S-a întâmplat.

Când am aflat, amândoi am fost entuziasmaţi.

Ea a plâns.

Lacrimile ei curgeau curgeau curgeau, dar, ale mele nu.

Oricât eram de entuziasmat, eram şi speriat.

Eram speriat de teama care însoţeşte o iubire atât de mare. Eram speriat toate lucrurile rele care se puteau întâmpla. Eram speriat că amintirile îmi vor răpi ziua în care voi deveni, din nou, tată.

Ei bine, tocmai s-a întâmplat.

Şi încă sunt speriat. *îngrozit.*

— Aveţi o fetiţă, îmi spune doctorul.

O fetiţă.

Avem o fetiţă.

Tocmai am devenit, din nou, tată.

Tate tocmai a devenit mamă.

Simte ceva, Miles!

Tate se uită la mine.

Ştiu că poate vedea frica din ochii mei. Ştiu, de asemenea, prin ce durere trece acum, dar, cu toate astea, reuşeşte să zâmbească.

— Sam, îmi şopteşte, spunându-i pentru prima dată numele cu voce

tare. Tate a insistat să o numim Sam, în onoarea numelui real al lui Cap, Samuel.

Nici nu mi-aş fi dorit altceva.

Asistenta se duce la Tate şi i-o pune pe Sam în braţe.

Tate începe să plângă.

Ochii mei sunt încă uscaţi.

Sunt încă prea speriat să îmi dezlipesc privirea de la Tate şi să mă uit în jos, la fiica noastră.

Mi-e frică de ceea ce voi simţi, atunci când mă voi uita la ea.

Mi-e frică de ceea ce nu voi simţi.

Sunt îngrozit că experienţa mea trecută mi-a distrus abilitatea de a simţi ceea ce ar trebui să simtă un tată, în acest moment. – Vino aici, mă cheamă Tate, vrând să mă aibă mai aproape. Stau lângă ele, pe pat.

Mi-o dă pe Sam şi mâinile îmi tremură, dar o iau. Închid ochii şi expir prelung, ca să mă liniştesc, înainte să găsesc curajul de a-i deschide iar. îi simt mâna lui Tate, strângându-mă blând, de braţ.

— E frumoasă, Miles, îmi şopteşte. Uită-te la ea.

Deschid ochii şi inspir rapid, când o văd.

Arată exact ca el, în afară de părul şaten, pe care l-a moştenit de la Tate.

Ochii ei sunt albaştri.

Are ochii mei.

Simt.

Totul este acolo.

Tot ce am simţit prima oară când l-am ţinut în braţe este tot ce simt acum, când mă uit în jos, la ea. Ideea că nu mai pot să iubesc pe cineva cu aceeaşi intensitate era singura frică pe care o mai aveam de înlăturat. O singură privire spre Sam şi ea m-a ajutat să-mi învingă frica.

Este deja eroina mea şi nu s-a născut decât de două minute.

— E frumoasă, Tate, şoptesc. Atât de frumoasă!

Vocea mi se frânge.

Faţa mi se acoperă de lacrimi.

Curg.

Curg.

Curg.

Pentru prima dată, de când l-am ţinut în braţe pe Clayton, vărs lacrimi de bucurie.

Rachel a avut dreptate. Durerea va fi mereu acolo.

La fel şi frica.

Dar durerea şi frica nu mai sunt viaţa mea. Sunt doar momente. Momente care rămân mereu în umbra fiecărui minut petrecut cu Tate.

Şi, acum, în umbra fiecărui minut petrecut cu Sam.

Eu, Tate şi Sam.

Familia mea.

O sărut pe frunte, apoi mă aplec şi o sărut pe Tate, pentru că mi-a dăruit, din nou, ceva atât de frumos.

Tate îşi reazemă capul pe mâna mea şi o privim, împreună.

Pe fiica noastră.

Te iubesc atât de mult, Sam!

Admir perfecţiunea pe care am creat-o şi îmi dau seama. Merită total.

Momentele frumoase, ca acesta, sunt cele care compensează faţa urâtă a iubirii.

MULŢUMIRI

întregii echipe de la Dystel & Goderich, pentru tot sprijinul şi încurajările voastre.

Johannei Castillo, lui Judith Curr, şi întregii familii Atria Books. Voi faceţi totul distractiv şi vă sunt pentru totdeauna recunoscătoare că fac parte din una dintre cele mai tari echipe redacţionale din lume.

Pentru toţi prietenii şi cititorii mei, ştiţi voi care. Feedback- ul şi sprijinul vostru nu încetează să mă uimească. Vreau să ştiţi că vă iubesc şi vă mulţumesc şi n-aş fi putut să realizez nimic din toate astea, fără vreunul dintre voi.

Familiei mele uimitoare. Nu ştiu cum de-am avut ghinionul s-o nimeresc pe cea mai bună, dar, niciodată, n-o să vă iau ca pe ceva garantat. Mai ales pe cei patru băieţi ai mei.

Fetelor de la FP, voi ştiţi, întotdeauna, exact când să renunţaţi la tunurile de sclipiri şi să eliberaţi unicornii. Facem o echipă grozavă!

Pentru Weblichs ale mele. Poate că nu vom şti niciodată cum să pronunţăm corect *Weblich,* dar purtăm numele cu mândrie. Nici nu ştiu ce să vă spun, în afară de mulţumesc, pentru că mi-aţi oferit un loc unde să vin, atunci când am avut nevoie de încurajare, un râs sănătos şi un plăcut contact cu realitatea.

Pentru dragele mele CoHorts pentru sprijinul inegalabil. Voi faceţi ca această slujbă să nu pară deloc o slujbă.

Şi ultima, dar cu siguranţă nu cea din urmă, pentru NPTBF. O să fiu întotdeauna recunoscătoare pentru lipsa mea de organizare şi pentru faptul că nu ştiu să împachetez bijuterii.

Altfel, aş fi ratat unul dintre cele mai mari, mai ciudate, mai imorale şi mai aleatorii relaţii din viaţa mea.